

บทควมศึกษาพระธรรมกาลาเทีย

ฉบับ 2015

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

เบื้องหลังทางประวัติศาสตร์

พระธรรมกาลาเทียได้เป็นสิ่งที่ถกเถียงกันน้อยที่สุดของจดหมายฝากฉบับใดๆ ของเปาโล

“เรื่องราวที่ไม่ได้ถูกโต้เถียงมากที่สุดในการศึกษาพระธรรมกาลาเทียก็คือว่าจดหมายนี้ได้ถูกเขียนขึ้นโดยเปาโล ซึ่งเป็นอัครทูตที่เป็นคริสเตียนผู้ซึ่งพันธกิจนั้นถูกพรรณนาไว้ในพระธรรมกิจการของอัครทูต”^[1]

อัครทูตเปาโลได้ส่งจดหมายฝากฉบับนี้ไปยังคริสตจักรต่างๆ แห่งแคว้นกาลาเทีย (1:2) และท่านได้เรียกผู้รับว่า “ชาวกาลาเทีย” (3:1) อย่างไรก็ตาม คนเหล่านี้เป็นใครและที่ไหนที่พวกเขาได้อาศัยอยู่ก็เป็นปัญหาที่ได้พิสูจน์ว่ายากที่จะเจาะจง

ความคิดเห็นตามธรรมเนียมได้ถือว่าผู้รับได้อาศัยอยู่ในแถบตามภูมิศาสตร์ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า “กาลาเทีย” ซึ่งตั้งอยู่ในส่วนเหนือของแคว้นของโรมที่ถูกเรียกว่า “กาลาเทีย” เช่นกัน ซึ่งอยู่ในเอเชียน้อย [2] มุมมองนี้ถือว่าเปาโลได้ก่อตั้งคริสตจักรเหล่านี้ในการเดินทางประกาศครั้งที่สองของท่าน หลังจากที่พระวิญญาณได้ห้ามไม่ให้ท่านไปประกาศในแคว้นเอเชีย (กจ. 16:6) ดังนั้นเปาโลคงได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ระหว่างการเดินทางครั้งที่สามของท่าน ไม่ว่าจะจากเมืองเอเฟซุสราวๆ ค.ศ. 54 หรือจากเมืองโครีนธ์ราวๆ ค.ศ. 57[3] ข้อโต้แย้งหลักสำหรับ “ทฤษฎีกาลาเทียทางเหนือ” ก็เป็นดังต่อไปนี้: หนึ่ง การใช้อันเป็นที่นิยมของคำว่า “ชาวกาลาเทีย” ตามปกติได้บ่งบอกถึงผู้คนในบริเวณนี้ ประการที่สอง ในการเขียนพระธรรมกิจการของอัครทูตนั้น ตามปกติแล้ว ลูกาได้อ้างอิงถึงแถบตามภูมิศาสตร์ แทนที่จะเป็นแคว้นต่างๆของโรม ประการที่สาม มีความคล้ายกันบางอย่างระหว่าง “ชาว กาลาเทีย” อย่างที่เปาโลได้อ้างอิงถึงพวกเขาในจดหมายฝากฉบับนี้ และชาวกาลิกของกาลาเทียเหนือ ประการที่สี่ เปาโลได้เดินทางผ่านแถบนี้ในการเดินทางครั้งที่สองของท่าน (กจ. 16:6-8)

มุมมองอันเป็นที่นิยมกว่าในทุกวันนี้ก็ยืนยันว่าเปาโลได้เขียนไปยังคริสตจักรต่างๆ ที่ได้ตั้งอยู่ในแคว้นกาลาเทียของโรม ซึ่งท่านได้ก่อตั้งในการเดินทางประกาศ ครั้งแรก ของท่าน (เปรียบเทียบ กจ. 13:38-39 , 46 , 48; 14:3, 8-10) [4] ข้อโต้แย้งสำหรับ “ทฤษฎีกาลาเทียทางใต้” ก็เป็นดังต่อไปนี้: หนึ่ง กจ. 16:6 และ 18:23 ไม่ได้สนับสนุนทฤษฎีที่ว่าเปาโลได้ทำการเดินทางไปยังส่วนเหนือของแคว้นกาลาเทีย ประการที่สอง ไม่มีข้อมูลที่เฉพาะเกี่ยวกับคริสตจักรต่างๆ ทางกาลาเทียเหนือในพระธรรมกิจการของอัครทูต ประการที่สาม การแยกออกทางภูมิศาสตร์ของแคว้นกาลาเทียเหนือทำให้การเยี่ยมชมของเปาโลไม่น่าจะเป็นไปไม่ได้ ประการที่สี่ ตามปกติแล้วเปาโลได้อ้างอิงถึงชื่อเรียกตามแคว้นในงานเขียนของท่าน ประการที่ห้า ชื่อ “ชาวกาลาเทีย” นั้นเหมาะสมสำหรับผู้คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณทางใต้ ประการที่หก การอ้างอิงถึง “บารนาบัส” ในกาลาเทียบทที่ 2 บ่งบอกว่า ชาวกาลาเทียได้พบกับเปาโลในการเดินทางครั้งแรกของท่าน ประการที่เจ็ด การขาดหายไปของตัวแทนชาวกาลาเทียทางเหนือพร้อมกับการมอบหมายในการรวบรวมเงินซึ่งได้ถูกอ้างอิงใน 1 คร. 16:1 บ่งบอกว่าผู้อ่านที่เป็นเป้าหมายก็ไม่ใช่บริเวณที่ได้รับการประกาศ ประการที่แปด อิทธิพลของคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวก็แผ่กว้างในกาลาเทียทางใต้

ถ้าเปาโลได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ไปยังคริสตจักรต่างๆ ของกาลาเทียทางใต้อย่างที่ข้าพเจ้าคิดว่าท่านได้เขียนนั้น บางทีท่านได้เขียนขึ้น ณ หนึ่งในสองครั้ง ถ้าการเยี่ยมชมของเปาโลซึ่งถูกอ้างอิงถึงใน กาลาเทีย 4:13 เป็นการเยี่ยมชมครั้งเดียวกันที่ถูกอธิบายไว้ใน กิจการ 16:6 นั้น ท่านคงได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้หลังจากการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม (หรือ ในหรือหลังจาก ค.ศ. 49) อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนมันน่าจะเป็นไปได้มากกว่าที่ว่า กาลาเทีย 4:133 อ้างอิงถึงการเยี่ยมชมที่ถูกอธิบายไว้ใน กิจการ 14:21 ดังนั้น เปาโลต้องได้เขียนจดหมาย

ฝากฉบับนี้ก่อนการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม (นั่นคือ ก่อนหรือใน ค.ศ. 49) จากการที่กัททกเอาวันเดือนปีแรกเริ่มนั้น บางทีเปาโลได้เขียนพระธรรมกาลาเทียจากอันโทโกแห่งซีเรียไม่นานหลังจากการเดินทางประกาศครั้งที่สองของท่านและก่อนการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม[5] สิ่งนี้จะทำให้ “พระธรรมกาลาเทีย” เป็นจดหมายฝากที่ได้รับ การคลาดใจเป็นฉบับแรกของเปาโล ความเป็นไปได้ที่น่าเป็นไปได้น้อยกว่าก็คือว่า ท่านได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้จากเมืองเอฟิซระหว่างการเดินทางประกาศครั้งที่สามของท่าน[6]

วันเวลาที่เขียนของจดหมายฝากฉบับนี้ก็กระทบโอกาสสำหรับการเขียน จากการที่กัททกเอาทฤษฎี กาลาเทียทางใต้ และวันเวลาแรกเริ่มของการเขียนนั้น ส่วนใหญ่แล้วเปาโลได้เขียนเพื่อจะสกัดกั้นกระแสของความเห็นนอกกรีตที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว ซึ่งท่านได้อ้างอิงถึงตลอดจดหมายฝากฉบับนี้ พระธรรมโรมและพระธรรม 1 และ 2 โครินธ์ก็กล่าวถึงการโต้เถียงเกี่ยวกับธรรมเนียมและความเชื่อของยิวในบางระดับ เปาโลได้อ้างอิงถึงผู้ที่โต้ตอบท่านในทุกๆ บท (1:6-7; 2:4-5; 3:1; 4:17; 5:7-12; 6:12-13)

เอกลักษณ์ของ “คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว” ก็สำคัญอย่างมาก วิธีของพวกเขาได้รวมถึงการทำให้เปาโลเสียชื่อเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สองบทแรกของพระธรรมกาลาเทียกล่าวถึงการวิจารณ์ที่ได้พุ่งไปถึงไปที่ท่านเป็นส่วนตัว ดูเหมือนว่าผู้วิจารณ์ของท่านเป็นคนยิวที่ได้อ้างว่าเป็น คริสเตียนและผู้ซึ่งต้องการให้คริสเตียนที่จะจำนนต่อสิทธิอำนาจของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและสถาบันต่างๆ บางทีพวกเขาได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม และเป็นที่ชัดเจนว่าได้มีอิทธิพลแพร่หลาย (เปรียบเทียบกับ กจ. 15) ดูเหมือนว่าชายคนหนึ่งได้เป็นโฆษกของพวกเขา (3:1; 5:7, 10) แม้ว่ามิคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวจำนวนมากมาในกาลาเทีย อย่างไรก็ตามมากมายถึง “พวกเขา” และ “เขาทั้งหลาย” ที่ได้กระจัดกระจายตลอดจดหมายฝากฉบับนี้ บ่งบอกไว้[7]

“จดหมายสั้นฉบับนี้มีความสำคัญที่มาจากสัดส่วนทั้งหมดที่มีต่อขนาดของมัน มีความจำเป็นอยู่เสมอสำหรับการจัดตั้งที่เฉียบขาดของเปาโลจากความจริงที่ว่าทำให้ชอบธรรมมาจากความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ”[8]

โครงร่าง

I. บทนำ 1:1-10

ก. การทักทาย 1:1-5

ข. การกล่าวหา 1:6-10

- II. การแก้ต่างส่วนตัวเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของเปาโล 1:11—2:21
 - ก. ความเป็นอิสระจากอัครทูตคนอื่นๆ 1:11-24
 - 1. แหล่งแห่งข่าวประเสริฐของเปาโล 1:11-17
 - 2. เหตุการณ์ต่างๆ ของพันธกิจเริ่มแรกของเปาโล 1:18-24
 - ข. การพึ่งพาอัครทูตคนอื่นๆ 2:1-10
 - ค. การว่ากล่าวอัครทูตอีกคนหนึ่ง 2:11-21
- III. การยืนยันทางศาสนศาสตร์ถึงความรอดโดยความเชื่อ 3:1—4:31
 - ก. การแก้ต่างหลักคำสอน บทที่ 3
 - 1. ข้อโต้แย้งจากประสบการณ์ 3:1-5
 - 2. ข้อโต้แย้งตามพระคัมภีร์ 3:6-14
 - 3. ข้อโต้แย้งตามเหตุผล 3:15-29
 - ข. การอธิบายถึงหลักคำสอน บทที่ 4
 - 1. ตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับครอบครัว 4:1-11
 - 2. ตัวอย่างประกอบทางประวัติศาสตร์ 4:12-20
 - 3. ตัวอย่างประกอบตามพระคัมภีร์ 4:21-31
- IV. การประยุกต์ใช้ทางปฏิบัติกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน 5:1—6:10
 - ก. ความสมดุลในชีวิตคริสเตียน บทที่ 5
 - 1. การดำเนินชีวิตโดยปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติ 5:1-12
 - 2. การดำเนินชีวิตโดยปราศจากใบอนุญาต 5:13-15
 - 3. การดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 5:16-26
 - ข. ความรับผิดชอบต่างๆ ของชีวิตคริสเตียน 6:1-10
 - 1. ต่อคริสเตียนที่ทำบาป 6:1
 - 2. ต่อคริสเตียนที่มีภาระ 6:2-5
 - 3. ต่อผู้สอน 6:6-9
 - 4. ต่อทุกคน 6:10
- V. สรุป 6:11-18

เนื้อหา

บางทีความประทับใจที่พิเศษมากที่สุดซึ่งบุคคลหนึ่งได้รับจากจดหมายฝากนี้ก็คือ *ความเข้มงวด* เปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ด้วยอารมณ์ที่รุนแรง แต่ท่านไม่เคยปล่อยให้อารมณ์ของท่านปกคลุมเหตุผลของท่าน ความเป็นห่วงหลักของท่านก็เพื่อความจริงและการส่งผลของความจริงต่อชีวิต

เมื่อได้เปรียบเทียบกับความเหมือนกันของพระธรรม โครินธ์ พระธรรมกาลาเทียก็เป็นแบบการแก้ไขอีกด้วย อย่างไรก็ตาม น้ำเสียงของพระธรรมกาลาเทียก็แตกต่างอย่างมาก ที่นี่ไม่มีการอ้างอิงถึงสถานภาพของผู้อ่านในพระคริสต์ หรือการชมเชยใดๆเกี่ยวกับพวกเขา

บทนำก็ค่อนข้างเยือกเย็นและน่าเบื่อพร้อมกับการไม่ได้อ้างอิงถึงการขอบคุณ ทันใดนั้นเปาโลก็เริ่มต้นที่จะประหลาดใจต่อการจากไปจากคำสอนของอัครทูตของชาวกาลาเทีย (1:6-9; เปรียบเทียบ 3:1-5; 4:8-11) แม้กระทั่งความรู้สึกที่อ่อนโยนของเปาโลก็ดูเหมือนจะเกิดขึ้นจากใจที่เป็นทุกข์อย่างมาก (4:19-20) เป็นที่ชัดเจนว่าสิ่งที่เปาโลได้เขียนในจดหมายฉบับนี้ก็มีความสำคัญมากที่สุดต่อท่าน ท่านไม่ได้กล่าวถึง *อุปนิสัย* อย่างเช่นในพระธรรม โครินธ์ มากเท่ากับ *ความเชื่อถือน* ซึ่งเป็นรากฐานต่ออุปนิสัย

พระธรรมกาลาเทียได้ถูกเรียกว่า “ถ้อยแถลงแห่งเสรีภาพของคริสเตียน” จดหมายฝากฉบับนี้อธิบายถึงเสรีภาพนั้น คือ ธรรมชาติ กฎต่างๆ และพวกศัตรูของเสรีภาพนั้น ณ เวลาหลายช่วงตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักรนั้นจดหมายที่เล็กน้อยนี้ได้เรียกให้ประชากรของพระเจ้าที่จะออกมาจากการเป็นทาสของ *การเคร่งครัดในกฎเกณฑ์* กลับไปสู่ “เสรีภาพแห่งอิสราเอล” จดหมายนี้ยังได้ถูกเรียกว่า “ศิลามุมอกแห่งการปฏิรูปของโปรเตสแตนต์” อีกด้วย[9] มาร์ติน ลูเธอร์รักจดหมายนี้อย่างมากจนเขาได้เปรียบเทียบจดหมายนี้กับภรรยาของเขา[10]

“เขาได้แสดงความชื่นชมอย่างสูงที่สุดเมื่อเขาได้เรียกจดหมายฝากของเปาโลที่มีไปยังชาวกาลาเทียว่า ‘แคเธอรีน วอน โบรา ของข้าพเจ้า’”[11]

คุณค่าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของจดหมายนี้ไม่ได้พบได้ใน *การกล่าวหา* แต่ใน *การสาธยาย* ของจดหมายนี้ เราต้องไม่ประทับใจอย่างมากกับถ้อยคำเชิงโวหารที่เผ็ดร้อนและน่าทึ่งใจของเปาโลจนเราล้มเหลวที่จะเข้าใจถึงเหตุผลต่างๆ ที่อยู่เบื้องหลังของสิ่งที่ท่านได้กล่าวและทำ คำสอนหลักของพระธรรมกาลาเทียคือการประกาศเกี่ยวกับ

เสรีภาพ พระธรรมกาลาเทียเป็นรูปแบบขั้นต้นของจดหมายฝากที่มีไปยังชาวโรมันซึ่งเปาโลได้เขียนขึ้นมา
ภายหลังแปดปีใน ค.ศ. 57

สามย่อหน้าดังต่อไปนี้จะจัดตั้งการเปิดเผยหลักของจดหมายนี้

หนึ่ง *ราก* ของคริสต์ศาสนาของคริสเตียนทุกคนคือ “การจัดเตรียมพระวิญญาณบริสุทธิ์” ของพระเจ้าให้แก่
บุคคลนั้น (3:5, 14) บุคคลหนึ่งรับชีวิตใหม่โดยการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยความเชื่อ ณ การกลับใจเชื่อ
ไม่มีอะไรที่จำเป็นสำหรับความรอดยกเว้นความเชื่อ ที่จะสอนว่าบุคคลหนึ่งต้องเข้าสู่หน้ด รับบัพติศมา หรือสิ่ง
อื่นใดเพื่อจะรับชีวิตก็คือที่จะประกาศสิ่งที่แท้ที่สุดของความเห็นนอกรีต “ชีวิตใหม่” มาโดย *ความเชื่อเท่านั้น*
สิ่งที่ทำให้คริสเตียนแตกต่างก็คือว่าพระเจ้าทรงสถิตในพวกเขา “ชีวิตนิรันดร์” คือ *ชีวิตของพระเจ้า*

ประการที่สอง *วัฒนธรรม* (ตัวกลาง) ที่ซึ่งคริสต์ศาสนาของคริสเตียนทุกคนเติบโตคือ “ความปรารถนาต่อพระ
วิญญาณของพระเจ้า” ผู้ซึ่งสถิตในเขาหรือเธอ (5:17) เมื่อคริสเตียนมีชีวิตโดยความเชื่อ เขาหรือเธอก็เป็นไท
จากการเป็นทาสทั้งหมด คือทาสของเนื้อหนัง และทาสของพิธีกรรมต่างๆ (โดย “เนื้อหนัง” นั้น ข้าพเจ้าหมายถึง
ธรรมชาติบาปของมนุษย์) เขามีอำนาจที่จะควบคุมเนื้อหนัง และเขาได้พบชีวิต ไม่ใช่จากพิธีกรรมต่างๆ
ดังนั้นเขาก็เป็นไทจากสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม เสรีภาพของเขาไม่ใช่ใบอนุญาตที่จะทำบาป พระวิญญาณของ
พระเจ้าช่วยให้คริสเตียนที่จะเชื่อฟัง การเข้าสู่หน้ดหรือการรับบัพติศมาไม่ทำให้ใครก็ตามสามารถเชื่อฟังพระ
เจ้าได้ เราสามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้ด้วยอำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น สรุปแล้วเราเป็นไทที่จะ
เชื่อฟัง พระเจ้า ไม่ใช่ที่จะ *ไม่เชื่อฟัง* พระเจ้า เมื่อพระวิญญาณสถิตอยู่ในเรา ชีวิตของพระเจ้าในเรานั้นเกิดผลถ้า
เราร่วมมือกับพระองค์ แต่ถ้าเราขัดแย้งกับพระองค์ มันก็ไม่เกิดผล

ประการที่สาม *ผล* ที่คริสเตียนทุกคนผลิตคือ “หลักฐานของพระวิญญาณของพระเจ้าที่มีชัย” เหนือเนื้อหนังของ
เขา (5:22) แก่นของผลนี้ก็คือความรัก การงานของเนื้อหนังคือผลของศาสนาที่ไม่มี พระวิญญาณที่ให้ชีวิตที่
สถิตในสมาชิก (นั่นคือ การเคร่งในกฎเกณฑ์) ผลไหลออกมาจากชีวิต การงานไหลออกมาจากการเคร่งใน
กฎเกณฑ์

ชาวกาลาเทียได้ทำให้เปาโลผิดหวังอย่างมากเพราะว่าเมื่อใดก็ตามที่เราเพิ่มสิ่งใดก็ตามเข้ากับความเชื่อเพื่อความ
รอด เราละเลยความเชื่ออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าเราทำให้บางสิ่งนอกเหนือจากความเชื่อนั้นสูงส่ง เราก็จัดตั้ง
พิธีกรรม (เช่น การรับบัพติศมา) เมื่อเราจัดตั้งพิธีกรรม การปฏิบัติของพิธีกรรมกลายเป็นเนื้อหาของศาสนา

และเราแยกศีลธรรมจากศาสนา ไม่มีแรงจูงใจสำหรับการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม นี่เป็นความแตกต่างอย่างหนึ่งระหว่างคริสต์ศาสนาและศาสนาอื่นๆ ทั้งหมด ศาสนาอื่นๆ ทั้งหมดมีพิธีกรรม และหลักข้อเชื่อ แต่ไม่มีชีวิตที่เหนือธรรมชาติ ดังนั้น จึงไม่มีการเชื่อมโยงที่สำคัญระหว่างความเชื่อถือและศีลธรรมในศาสนาเหล่านี้ ความบาปทุกประเภทก็เป็นผลจากความหายนะของการเพิ่มบางสิ่งเข้ากับความรักที่พิเศษของพระเจ้า

พระธรรมกาลาเทียไม่ใช่เป็นเพียงแค่การประกาศถึงเสรีภาพเท่านั้น แต่เป็นการต่อต้านการเคร่งในกฎเกณฑ์อีกด้วย “การเคร่งในกฎเกณฑ์” เป็นทั้งความเชื่อถือและการปฏิบัติ ในฐานะความเชื่อถือ การเคร่งในกฎเกณฑ์คือความเชื่อมั่นที่ว่าเรา สามารถทำให้ตัวเราเองเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ โดยการรักษากฎเกณฑ์ต่างๆ บ่อยครั้งกฎเกณฑ์ที่ถูกกล่าวถึงก็เป็นกฎเกณฑ์เหล่านั้นที่ถูกกำหนดไว้โดยมนุษย์ ไม่ใช่กฎเกณฑ์เหล่านั้นที่ถูกเรียกกร้องโดยพระเจ้า อย่างไรก็ตาม การประยุกต์กฎเกณฑ์ต่างๆ ตามพระคัมภีร์อย่างผิดๆ ก็เป็นรูปแบบของการเคร่งในกฎเกณฑ์เช่นกัน ในฐานะการปฏิบัติ การเคร่งในกฎเกณฑ์คือการรักษากฎเกณฑ์ต่างๆ พร้อมกับมุมมองของการได้รับความดั่งใจจากพระเจ้า ในแง่ที่ใหญ่ขึ้นนั้น การเคร่งในกฎเกณฑ์เป็นความเชื่อถือที่ว่า เราสามารถทำให้ตัวเราเองเป็นที่ยอมรับต่อ พระเจ้าได้โดยการทำงานที่ดีของเราได้แน่นอนว่า สิ่งเดียวที่ทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ก็คือการวางใจของเราในกิจการงานที่ดีของพระคริสต์ พระองค์ได้ตอบสนองต่อการเรียกร้องของพระเจ้าเพื่อเรา เราได้รับความรอดโดยการทำงานที่ดี แต่มันคือการทำงานที่ดีของพระคริสต์ ไม่ใช่ของเรา “การถือกฎหมาย” คือความเชื่อถือที่ว่าเราต้องทำให้ กฎหมาย เป็นผู้ปกครองที่ปกครองแห่งชีวิตของเรา ความเชื่อถือนี้เห็นว่ากฎหมายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในความสัมพันธ์ของผู้คนกับพระเจ้า กำเนิดจ่อที่กฎหมายส่วน “การเคร่งในกฎเกณฑ์” ก็จ่อที่กฎเกณฑ์ต่างๆ

พระธรรมกาลาเทียต่อต้านพวกนักเทศน์ของชาวประเสริฐที่แตกต่างออกไป (1:8-9) ข้อเหล่านี้ของ เปาโลไม่ใช่เป็นเพียงแค่ คำสาป/ เท่านั้น แต่เป็นถ้อยคำแห่งข้อเท็จจริงอีกด้วย ผู้ที่เทศนาชาวประเสริฐอื่นก็แทนที่ “ความเท็จ” (ซึ่งสุดท้ายแล้วปรากฏออกมาเป็นการทำงานของเนื้อหนัง) เพื่อ “ความจริง” (ซึ่งสุดท้ายแล้วปรากฏออกมาเป็นผลของพระวิญญาณ)

ชายยากจนคนหนึ่งได้เคาะประตูหน้าบ้านของบ้านหลังหนึ่งแถวชานเมืองเพื่อขอเงิน เจ้าของได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะให้เงินแก่คุณบ้าง ถ้าคุณจะทำงานเพื่อข้าพเจ้า” “มันคืออะไรหรือ?” คนจรจัดนั้นถาม “ทาสี porch-โพซ (ระเบียง) ของข้าพเจ้า” ชายยากจนนั้นก็ตกลง “สิและทุกสิ่งที่คุณต้องการก็อยู่ด้านหลัง” เจ้าของบ้านได้พูดขึ้น “ขอแค่บอกข้าพเจ้าว่าคุณทำเสร็จ” สองชั่วโมงต่อมาคนงานนั้นได้รายงานว่าเขาทำเสร็จแล้ว “นั่นก็เร็ว” เจ้าของบ้านได้พูดขึ้น “เออละ ข้าพเจ้าทำเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้ทาสีสองรอบ แต่คุณควรจะรู้นั่นไม่ใช่

porche- พอร์ช (รถพอร์ช) แต่เป็นรถเบนซ์” มันสำคัญอย่างมากที่ว่าเราได้รับเนื้อหาตรงไปตรงมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาของข่าวประเสริฐ

พระธรรมกาลาเทียต่อต้านผู้รับแห่งข่าวประเสริฐอื่นอีกด้วย (5:4) ที่จะเพิ่มเข้ากับความเชื่อก็คือที่จะวางใจ พิธีกรรม ซึ่งเป็นการปฏิเสธพระคริสต์ ซึ่งจะถูกละทิ้งจากพระคริสต์ ซึ่งจะล้มลงจากพระคุณ พิธีกรรมเช่น การรับบัพติศมาและพิธีมหาสนิทก็มีที่อย่างเหมาะสมในคริสต์ศาสนา แต่ที่จะทำให้สองอย่างนี้จำเป็นสำหรับการทำให้ชอบธรรมก็คือที่จะปฏิเสธพระคริสต์ บุคคลหนึ่งได้รับความชอบธรรมเมื่อเขาหรือเธอกล่าวอย่างจริงใจว่า “มือของข้าพระองค์ไม่ได้นำอะไรมา ข้าพระองค์เพียงแต่เฝ้าหาทางเขนของพระองค์เท่านั้น” “การเชื่อเชิญพระเยซูเข้าสู่ใจของท่าน” ไม่ใช่ข้อเรียกร้องตามพระคัมภีร์สำหรับความรอด การเปรียบเทียบนี้อธิบายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในการบังเกิดใหม่ แต่มันไม่ใช่การเปรียบเทียบอันชัดเจนที่สุดที่จะอธิบายถึงวิธีที่จะประสบกับการบังเกิดใหม่ การเชื่อในงานที่ช่วยให้อรอดของพระคริสต์ที่บนทางเขนเพื่อตนเองนั้นก็ก็เป็นสิ่งที่จำเป็น

พระธรรมกาลาเทียต่อต้านบรรดาผู้ที่ปฏิบัติกรงานของเนื้อหนัง ซึ่งเป็นผลจากข่าวประเสริฐปลอมอีกด้วย (5:21) พวกเขาจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้อนี้อธิบายถึงผู้ไม่เชื่อ ประเด็นของเปาโลก็คือว่า การปฏิบัติกรงานของเนื้อหนังเป็นอุปนิสัยพื้นฐานของบรรดาผู้ที่จะไม่เข้าไปสู่สวรรค์ ดังนั้นมันไม่เหมาะสมอย่างแน่นอนสำหรับผู้เชื่อ

จดหมายนี้เตือนเราถึงการเพิ่มพิธีกรรมใดๆ หรือการถือรักษาใดๆ เข้ากับความเชื่อในการที่จะได้รับการยอมรับจากพระเจ้า การปฏิบัติเช่นนั้นก็แยกบรรดาผู้ที่พึ่งพาพิธีกรรมจากพระคริสต์ ดร. วิลเลียม คัลเบอร์ตัน อดีตประธานของสถาบันพระคริสตธรรมดุ๊กเคอกล่าว “มันยากอย่างมากที่จะบอกว่าเมื่อไหร่ที่การเพิ่มเข้ากับความเชื่อทำให้ความเชื่อเป็นโมฆะ” บรรดาผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐก็ปล้ำสู้กับความยุ่งยากนี้เมื่อพวกเขาพยายามที่จะประเมินว่าบุคคลหนึ่งกำลังวางใจพระคริสต์เท่านั้นอย่างแท้จริงหรือไม่

จงใส่น้ำสะอาดในถ้วยแก้วใส จากนั้นก็เพิ่มสารหนูเข้าไป น้ำนั้นจะมองดูเหมือนเดิม แต่มันมีพิษที่เป็นอันตรายถึงตายได้ ดังนั้น การเพิ่มองค์ประกอบแปลกปลอมเข้ากับเนื้อหาของข่าวประเสริฐสามารถเปลี่ยนแปลงมันจาก “น้ำแห่งชีวิต” ไปสู่ “น้ำแห่งความตาย” ได้

พระธรรมกาลาเทียเตือนเราต่อการเลือกบางสิ่งหลังจากสายไปแล้วอีกด้วย นั่นคือ พระธรรมนี้เตือนเราต่อการวางใจในความเชื่อสำหรับการทำให้ชอบธรรม แต่ภายหลังก็สรุปว่าวิธีเดียวที่จะถูกชำระให้บริสุทธิ์ก็คือที่จะถือ

รักษาพิธีกรรมต่างๆ หรือระเบียบต่างๆ ทางศาสนา จากการได้เริ่มต้นความรอด “โดยพระวิญญาณของพระเจ้า” แน่แน่นอนว่าเราจะไม่บรรลุป่าหมายของพระเจ้าที่มีสำหรับเรา “โดยเนื้อหนัง” ชีวิตของพระวิญญาณต้องยังคงเป็นธรรมชาติบัญญัติสำหรับคริสเตียน เราต้องวางใจพระองค์สำหรับการชำระให้บริสุทธิ์เชิงปฏิบัติของเราอีกด้วย ครุสตอนเทจที่เปาโลได้ต่อสู้ในพระธรรมกาลาเทียก็บิดเบือนหลักคำสอนของความรอดไปสู่สองชั้นของมันคือ การทำให้ชอบธรรมและการชำระให้บริสุทธิ์

บางครั้งข้าพเจ้าเปรียบเทียบชีวิตคริสเตียนกับจรวดไปยังดาวเสาร์สามชั้น ชั้นแรก (*การทำให้ชอบธรรม*) เป็นการกระทำของพระเจ้าเท่านั้น ที่ซึ่งพระองค์ทรงให้เราเริ่มต้นบนการเดินทางของเราไปยังโลกที่แตกต่างออกไป การทำให้ชอบธรรมเกิดขึ้นในช่วงขณะหนึ่งเมื่อบุคคลหนึ่งวางใจ *ในพระคริสต์เท่านั้น* สำหรับความรอดของเขา หรือของเธอ ชั้นที่สอง (*การทำให้บริสุทธิ์เชิงปฏิบัติ*) เป็นงานที่ พระเจ้าทรงกระทำ ซึ่งคริสเตียนสามารถร่วมมือโดยการวางใจและเชื่อฟังพระเจ้าต่อไปได้ หรือสามารถต่อต้านโดยการกล่าวปฏิเสธต่อพระเจ้าได้ คริสเตียนมีบทบาทในการชำระให้บริสุทธิ์ของพวกเขาซึ่งเริ่มต้นด้วยการทำให้ชอบธรรมและจบลงที่การได้รับศักดิ์ศรี ในการทำให้บริสุทธิ์เชิงปฏิบัติของเรานั้น เรากำลังออกไปจากที่ที่เราได้อยู่ในฝ่ายวิญญาณไปยังที่ที่เราจะอยู่ในฝ่ายวิญญาณ ชั้นที่สามคือ *การได้รับศักดิ์ศรี* นี่เป็นงานของพระเจ้าเท่านั้นที่เกิดขึ้นในช่วงขณะหนึ่ง เหมือนกับการทำให้ชอบธรรมและที่ซึ่งในที่สุดแล้วเรามาสู่จุดหมายปลายทางของเราในฝ่ายวิญญาณ เราไม่ต้องทำอะไรก็ตามเพื่อจะมีคุณสมบัติสำหรับการได้รับศักดิ์ศรี พระเจ้าจะทำให้คริสเตียนแท้ทุกคนได้รับศักดิ์ศรี โดยไม่คำนึงถึงว่าเราได้มีความกตัญญูไปไกลแค่ไหนในการชำระให้บริสุทธิ์ของเรา การได้รับศักดิ์ศรีของคริสเตียนเกิดขึ้น ณ การรับคริสตจักรขึ้นไปหรือ ณ การตาย ไม่ว่าจะอันไหนมาก่อนก็ตาม

ข้าพเจ้าจะสรุปเนื้อหาของพระธรรมนี้ดังต่อไปนี้: “ความรอดนั้นก็โดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อไม่รวมสิ่งใดเลย”

ข้าพเจ้าชอบเรื่องเล่าเกี่ยวกับชายคนหนึ่งผู้ซึ่งกำลังยืนอยู่ ณ ประตูที่ประดับด้วยไข่มุกกำลังรอคอยที่จะได้รับอนุญาตให้เข้าไปในสวรรค์ เปโตรได้ถามเขาว่า “ทำไมข้าพเจ้าควรยอมให้คุณเข้าไปในสวรรค์?” ชายคนนั้นได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าได้เป็นคนดีมาตลอด” เปโตรได้ตอบสนองว่า “มีสิ่งอื่นอีกไหม?” ชายคนนั้นได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าได้เป็นศิษยาภิบาล” อีกครั้งหนึ่งเปโตรได้ถามว่า “มีสิ่งอื่นอีกไหม?” ชายคนนั้นได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าได้เป็นมิชชันนารีมาเป็นเวลา 20 ปี” “มีสิ่งอื่นอีกไหม?” เปโตรได้กล่าวซ้ำ ชายคนนั้นได้ตอบว่า “มันจะต้องใช้อะไรที่จะทำให้ข้าพเจ้าเข้าไปในที่นี้ พระคุณของพระเจ้าใช่ไหม?” ใช่แล้ว โดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ใครก็ตามในท่ามกลางเราจะเข้าไปในสวรรค์ได้^[12]

อรรถาธิบาย

I. บทนำ 1:1-10

อัครทูตเปาโลได้เริ่มจดหมายฝากฉบับนี้ในแนวทางที่ไม่เป็นลักษณะเฉพาะสำหรับท่าน หลังจากการตกทายตามธรรมเนียมนั้น ท่านได้กล่าวคริสเตียนชาวกาลาเทีย ตามปกติ ท่านได้เริ่มต้นจดหมายฝากของท่านโดยการชมเชยผู้อ่านของท่าน

ก. การตกทาย 1:1-5

เปาโลได้เริ่มต้นจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยถ้อยคำแห่งการตกทายสำหรับผู้อ่านของท่าน เพื่อจะแนะนำตัวท่านเองในฐานะผู้เขียน และเพื่อจะเน้นถึงแหล่งที่มาจากพระเจ้าเกี่ยวกับงานรับผิดชอบแบบอัครทูตของท่าน

1:1 สมณานาม (*คอก โนเมน*) “เปาโล” มาจากคำละติน *พอลลัส* ซึ่งหมายถึง “เล็ก” คำอธิบายทางกายภาพที่เริ่มแรกที่สุดเกี่ยวกับเปาโลที่เราได้ยินก็มาจากงานเขียนที่ไม่มีหลักฐานในศตวรรษที่สองที่เรียกว่า *กิจการของเปาโลและเคลลา* มันอธิบายถึงเปาโลว่าเป็น “บุคคลแห่งรูปร่างเล็กพร้อมกับศีรษะล้านและขาอ ในร่างกายที่มีสภาพที่ดีพร้อมกับเพื่อนกันและจุมูกที่ค่อนข้างเป็นตะขอ เต็มไปด้วยมิตรภาพ เพราะว่าตอนนี้ท่านปรากฏเหมือนมนุษย์ และตอนนี้ท่านมีใบหน้าของทูตสวรรค์”^[13] ชื่อภาษาฮีบรูของอัครทูตนี้คือ “เซาโล” ในฐานะอัครทูตมายังพวกต่างชาติ ท่านได้ใช้ชื่อต่างชาติของท่านคือ “เปาโล” ในจดหมายฝากฉบับต่างๆ ของท่านอย่างต่อเนื่อง

ในการอ้างอิงถึงตนเอง เปาโลได้เน้นถึงตำแหน่งอัครทูตของท่าน คำกรีกที่แปลว่า “อัครทูต” (*อะพอสโทลอส*) หมายถึง “ผู้หนึ่งที่ถูกส่งไป” พันธสัญญาใหม่ใช้คำนี้ในสองแง่ คือ ในแง่ที่เข้มงวด คำนี้หมายถึง ใครคนหนึ่งที่ได้รับงานรับผิดชอบที่พิเศษจากพระคริสต์ที่เป็นขึ้นจากตาย (เช่น เปาโลและอัครทูตสิบสองคน) ในแง่ทั่วไป มันอ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่ถูกส่งไปพร้อมกับข่าวสารจากพระเจ้า (เช่นใน [กจ. 14:4, 14; 2 คร. 8:23; ฟป. 2:25](#)) ยิ่งกว่านั้นมันอธิบายถึง

พระเยซู (ฮบ. 3:1) ในพระธรรมกาลาเทีย เปาโลใช้คำว่า “อัครทูต” ในแง่ศัพท์เฉพาะอยู่เสมอ เพื่ออธิบายถึงอัครทูตสิบสองคนและตัวท่านเอง

เปาโลได้ยืนยันว่าความเป็นอัครทูตของท่านไม่ได้เริ่มต้น “จากมนุษย์” หรือไม่ได้มายังท่าน “ผ่านทาง” มนุษย์ (“มนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง” เช่น เปโตร ยากอบ อานาเนีย หรือใครก็ตาม ตัวอย่างเช่น ตำแหน่งของสันตะปาปาทางโรมันคาทอลิก) ตรงกันข้าม “พระเยซูคริสต์” ผู้ซึ่งท่านได้อธิบายว่าเท่าเทียมกับ “พระเจ้าพระบิดา” ได้ทรงแต่งตั้งท่านคือ “*โดยทางพระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา*” เปาโลได้รับงานรับผิดชอบของท่านจากพระเยซูในเมืองดามัสกัสหลังจากประสบการณ์บนถนนไปยังเมืองดามัสกัส (กจ. 9:3-16)

การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์ได้แสดงถึงอำนาจของพระเจ้า อัครทูตเปาโลคงได้อ้างอิงถึงการเป็นขึ้นจากตายเพื่อที่จะเน้นถึงความสำคัญของตำแหน่งอัครทูตของท่าน ซึ่งท่านได้แก้ต่างในจดหมายฝากฉบับนี้

เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่เปาโลได้กล่าวในบทนี้และบทถัดไป มันดูเหมือนชัดเจนว่าพวกศัตรูของท่านในกาลาเทียได้อ้างว่าท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัครทูตจากคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกเขาได้บ่งบอกว่ามันได้มาจากอัครทูตหรือผู้นำคนอื่นๆ ของคริสตจักรที่เมืองอันติโอก (เปรียบเทียบ กจ. 13:1) ไม่ได้มาจากพระเยซูคริสต์โดยตรง นี่คงได้ก่อให้เกิดความเป็นอัครทูตที่ด้อยกว่า

1:2 เราไม่สามารถระบุถึงบรรดาพี่น้อง “ทั้งหมด” (“พี่น้อง” บางที่ได้อ้างถึงพี่สาวน้องสาว) ผู้ซึ่งได้อยู่ “กับ” เปาโลเมื่อท่านได้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ แต่แน่นอนว่าบารนาบัสและบรรดาคริสเตียนในคริสตจักรในเมืองอันติโอกแห่งซีเรียก็เป็นส่วนที่เป็นไปได้ของกลุ่มนี้

“คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” บางที่เป็นคริสตจักรทั้งหลายในจังหวัดของโรมันทางใต้แห่งแคว้นกาลาเทีย (อีโคเนียม ลิสตรา เดอร์บี และที่อื่นๆ) ไม่ใช่คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นกาลาเทียทางเหนือ [14] นี่เป็นจดหมายฉบับเดียวของจดหมายที่ได้รับการคล้อยของเปาโลที่ท่านไม่ได้ระบุถึงบรรดาคริสเตียนในเมืองเดียวที่เฉพาะหรือบุคคลเดียว

“... คริสตจักรในฐานะชุมชนทั้งหมดไม่ใช่แค่การรวมของแต่ละที่ประชุม
ตรงกันข้าม คริสตจักรท้องถิ่นเป็นคริสตจักรสากลในการสำแดงออกทาง
ท้องถิ่น”[\[15\]](#)

“การละเว้นของการแสดงออกใดๆ ถึงการยกย่องในการกล่าวถึงชาวกาลาเทีย
นั้นแสดงให้เห็นถึงขอบเขตของการเลิกเชื่อของพวกเขา. . .” [\[16\]](#)

1:3-5

การทักทายที่เปาโลได้เขียนในจดหมายฝากส่วนใหญ่ของท่านก็เป็นการรวมกันของการทักทาย
โดยทั่วไปแบบกรีก (*คาริส* “พระคุณ”) และแบบยิว (*ชาโลม* “สันติสุข”) “พระคุณ” ในบริบท
ของคริสเตียนอ้างอิงถึงความโปรดปรานที่ไม่สมควรของพระเจ้าซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ (ของ
ประทาน พระพรที่มีต่อ) บรรดาบุตรของพระองค์ พระธรรมกาลาเทียเปิดและปิด
(เปรียบเทียบ 6:18) และเต็มไปด้วยพระคุณ (ข้อ 6, 15; 2:9, 21; 3:18; 5:4) คำกรีกแท้จริงคือ
ไคริน ซึ่งหมายถึง “ยินดี” แต่การทักทายแบบกรีกมาตรฐานหมายถึงการเทียบเท่ากับ “สวัสดิ์”

“เมื่อเปาโลอธิษฐานเพื่อพระคุณที่จะมีต่อเพื่อนๆ ของท่านนั้น มันเหมือนราว
กับว่า ท่านได้กล่าวว่า ‘ขอให้ความงามแห่งการอัศจรรย์แห่งความรักที่ไม่
สมควรของเจ้ามีเหนือท่าน เพื่อว่ามันจะทำให้ชีวิตของท่านน่ารักอีก
ด้วย’”[\[17\]](#)

คำที่สองของการทักทายคือ “สันติสุข” ไม่ได้ระบุแค่การขาดไปของความเป็นปฏิปักษ์ แต่ระบุ
ถึงผลรวมของพระพรของพระเจ้าอีกด้วย คำนี้ได้กลายมาเป็นการทักทายแบบมาตรฐานของ
คนยิว ผู้เชื่อที่ชื่นชมสันติสุขกับพระเจ้าและกับคนอื่นเพราะว่าพระเจ้า ได้ทำการริเริ่มในการ
หยิบบັນพระคุณของพระองค์แก่พวกเขาในพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [กจ. 6:24-26](#)) “สันติสุข”
ตามหลัง “พระคุณ” เสมอในการทักทายของเปาโล เพราะว่ามันเป็นลำดับตามเหตุผลและ
ในทางอาณาจักร ชื่อเรียกทั้งสามคือ “พระเยซู คริสต์ เจ้า” บ่งบอกถึงยศที่ได้รับยกย่อง
ความสำคัญแห่งการช่วยให้รอด และการแต่งตั้งจากพระเจ้าของพระองค์ตามลำดับ[\[18\]](#)

พระเยซูคริสต์ “ได้สละพระองค์เองเพื่อบาปของเรา” ในสองด้านคือ พระองค์ได้สละพระองค์
เองทั้งหมดผ่านทางพันธกิจในโลกนี้ของพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ของพระเจ้า

(เปรียบเทียบ อสย. 53) และพระองค์ได้สละพระองค์เองในฐานะเครื่องบูชาไถ่บาปสุดท้ายบนไม้กางเขน ทั้งสองด้านของเสียดสะของพระองค์สามารถถูกกล่าวถึงที่นี่ได้ บางทีเปาโลต้องการที่จะเน้นถึงผลรวมของการเสียดสะตนเองของพระคริสต์ นี่เป็นองค์ประกอบที่ไม่ปกติในการทักทายตามธรรมเนียมของเปาโล และเป็นที่ชัดเจนว่า ท่านได้รวมมันไว้ในจดหมายฝากฉบับนี้ เพราะว่าชาวกาลาเทียได้รับการบอกกล่าวว่าธรรมเนียมบัญญัติได้มีส่วนในความรอดของพวกเขา เปาโลกล่าวว่าไม่ใช่ เราได้รับความรอดโดยการเสียดสะพระองค์เองของพระคริสต์

“ในเชิงปฏิบัตินั้น ชาวกาลาเทียได้สละเลยการตายไถ่โทษของพระคริสต์
เปรียบเทียบ 2:21; 5:4” [19]

จุดประสงค์ของการเสียดสะพระองค์เองขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็คือว่า พระองค์จะ “ช่วยเราให้พ้นจาก” การควบคุมของ “ยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย” นั่นคือ ระบบของโลกที่ควบคุมยุคระหว่างการเสด็จมาในระหว่างที่เรามีชีวิตอยู่ ตรงกันข้าม ยุคที่จะมาถึง (เปรียบเทียบ [อฟ. 1:21](#)) คือยุคที่ซึ่งความชอบธรรมดำรงอยู่เมื่อพระเยซูคริสต์และภายหลังพระเจ้าพระบิดาจะปกครองโดยตรง (นั่นคือ อาณาจักรของพระเมสสิยาห์และท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่)

“ช่วยกู้” เน้นถึงจุดสำคัญของจดหมายฝากฉบับนี้ ข้าพเจ้าประเสริฐคือการช่วยกู้
การปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากสภาพของการเป็นทาส [ดู 4:9, 31; 5:1, 13](#)” [20]

เราอยู่ในโลก แต่เราเป็นอิสระที่จะดำเนินชีวิตทุกอย่างที่มีความชั่วที่ปกครองมัน ขอขอบคุณงานของพระคริสต์ที่มีสำหรับเรา ไม่เพียงเท่านั้น แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะ นำเราออกไปจากมัน โดยความตายหรือการย้าย (การรับขึ้นไป) อีกครั้งหนึ่ง ทั้งสองด้านของการช่วยกู้ของเราบางทีอยู่ในความคิดของเปาโลขณะที่ท่านได้เขียนคำเหล่านี้ แม้ว่า แนวคิดที่ว่าปัจจุบันนี้พระคริสต์ได้นำเราออกไปจากโลกจะไม่อยู่ในความคิดก็ตาม การตายของพระคริสต์ได้ย้ายผู้เชื่อจากอำนาจของซาตานไปยังอำนาจของ พระเจ้า จากขอบเขตหนึ่งไปยังอีกขอบเขตหนึ่ง (เปรียบเทียบ [คส. 1:13](#))

“ในข้อเดียนี่เปาโลได้อธิบายถึงหลายด้านของการไถ่ซึ่งได้กระทำโดยพระคริสต์ คือ เหตุผล (‘เพราะบาปของเรา’ นั่นคือ เนื่องจากบาปของเรา) วิธี (พระคริสต์ ‘ได้สละพระองค์เอง’) จุดประสงค์และผลลัพธ์ (‘เพื่อบาปของเรา’ นั่นคือ เพื่อการล้างบาป; ‘เพื่อช่วยเราให้พ้น’) และ ที่มา (‘น้ำพระทัยของพระบิดาเจ้าของเรา’) ด้วยเหตุนี้ ที่จริงแล้ว เปาโลได้แกะต่อมการโต้แย้งใหญ่ของจดหมายฉบับนี้ และได้ประกาศอย่างรวบรัดในท่าทีที่คาดหวังถึงเนื้อหาหลักของส่วนที่เป็นหลักคำสอนของมัน เท่าที่ประเด็นของการโต้เถียงระหว่างเปาโลและผู้ต่อต้านชาวกาลาเทียของท่านอยู่ที่ความสำคัญของพระคริสต์อย่างแท้จริงและงานไถ่ของพระองค์และอย่างเจาะจงมากขึ้นในการรับผิดชอบงานนี้ในเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติ”[21]

“ลักษณะอีกอย่างหนึ่งของการทักทายนี้คือคำอธิบายที่ขยายความของผู้เขียน. . . มันแสดงถึงความประทับใจต่อสิทธิอำนาจทันที ซึ่งเป็นฐานของข้อโต้แย้งต่อมตลอดจดหมายฝากฉบับนี้”[22]

ข. การกล่าวหา 1:6-10

ในถ้อยคำเริ่มต้นเหล่านี้ เปาโลได้กล่าวผู้อ่านของท่านสำหรับการหันเหไปจากข่าวประเสริฐที่ท่านได้ประกาศแก่พวกเขา และสำหรับการหันไปสู่อื่นๆ “ข่าวประเสริฐอื่น” ท่านได้กล่าวหาพวกเขาถึงการเป็น *คนทรยศทางศาสนา!* ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อที่จะทำให้พวกเขาตระหนักถึงความโง่เขลาอย่างยิ่งของการกระทำของพวกเขาตามปกติ ในจดหมายฝากของเปาโล ท่านได้แสดงออกถึงจุดประสงค์ของท่านสำหรับการเขียนในย่อหน้าที่สองของท่าน การเริ่มต้นที่รุนแรงของจดหมายฝากฉบับนี้นำเสนอว่า “เหมือนสิ่งใดถูกปล่อยออกมาในสังเวียนของคริสต์ศาสนา”[23]

“การแสดงออกที่เดือดดาลแห่งความประหลาดใจก็แทนที่การขอบคุณตามปกติสำหรับความเชื่อของผู้กลับใจเชื่อของท่าน นี่เป็นเหตุการณ์เดียวที่ซึ่งเปาโลละเว้นที่จะแสดงออกถึงการขอบคุณของท่านในการกล่าวต่อคริสตจักรใดก็ตาม” [24]

“ข้อเสนอโดยทั่วไปหรือ *มูลเหตุ* ของจดหมายฉบับนี้คือที่จะชักชวนให้ชาวกาลาเทียปฏิเสธสิ่งที่ไม่ใช่ข่าวประเสริฐของผู้ถือธรรมเนียมและความเชื่อของยิวและที่จะดำเนินต่อไปในข่าวประเสริฐแท้ที่เปาโลได้ประกาศแก่พวกเขา”[25]

1:6-7

ในจดหมายฝากที่อยู่ในสารบบของท่านฉบับเวียนฉบับ (ยกเว้น 1 ทิโมธีและทิตัส) นั้น เปาโลได้ชมเชยผู้อ่านของท่านก่อนการเริ่มไปสู่หัวข้อหลักของจดหมายของท่านโดยไม่คำนึงถึงจุดประสงค์โดยทั่วไปของท่านในการเขียน ที่นี่ ท่านไม่ได้บันทึกการยกย่องเช่นนั้น การขาดไปของมันได้เน้นถึงความรุนแรงของความผิดพลาดของผู้อ่านและความเร่งด่วนของการวิงวอนของท่าน

หลักฐานที่ดีที่สุดที่ชี้ไปที่การที่เปาโลเขียนพระธรรมกาลาเทียก่อนการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งได้เกิดขึ้นใน ค.ศ. 49 และหลังจากที่ท่านและบารนาบัสได้ประกาศในเอเชียไมเนอร์ในการเดินทางประกาศครั้งแรกของพวกเขา (กิจการ 13-14) ข้าพเจ้ากำลังทักท้วงเอาจดหมายทางกาลาเทียทางใต้ของจดหมายฝากฉบับนี้ ดังนั้น มันก็ผ่านไปแค่ไม่กี่เดือนตั้งแต่ที่ผู้อ่านของเปาโลได้รับข่าวประเสริฐแท้ที่ท่านได้ประกาศแก่พวกเขาและได้หันเหไปจากข่าว *ประเสริฐนั้น* ไปยังข่าวประเสริฐอื่น พวกเขาได้หันเหไป “อย่างรวดเร็ว” ในแง่ที่ว่าไม่มีเวลาคาบเกี่ยวมากระหว่างการประกาศของเปาโลที่มีต่อพวกเขาและการที่พวกเขาหันเหไปจากการประกาศของท่าน ไม่ใช่ในแง่ที่ว่าการเลิกเชื่อของพวกเขาได้เกิดขึ้นกะทันหันหรือรวดเร็ว[26] คำกรีก *ชอมาไซ* (“ข้าพเจ้าประหลาดใจ”) เป็นการแสดงออกตามแบบธรรมดาในจดหมายของกรีกที่ได้ส่งสัญญาณถึง ความประหลาดใจ การว่ากล่าว ความไม่เห็นด้วยและความผิดหวัง[27] คำกรีก *ทาเคออส* (“อย่างรวดเร็ว”) ก็มีแง่ของอย่างง่ายด้ายอีกด้วย (เปรียบเทียบ 2 ธส. 2:2; 1 ทธ. 5:22) พระองค์ผู้ได้ “เรียก” ชาวกาลาเทียคือพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 15; 5:8)

แน่นอนว่า “ข่าวประเสริฐ” หมายถึงข่าวดี อย่างไรก็ตาม “ข่าวประเสริฐ” ที่ได้ทำให้ผู้อ่านของท่านหลงใหลไม่ใช่ข่าวดี คำกรีก *เฮเทรอส* ซึ่งหมายถึง “อีกอย่างหนึ่งของประเภทที่แตกต่างกัน” ปรากฏในข้อที่ 6 ส่วน *อัลลอส* ซึ่งหมายถึง “อีกอย่างหนึ่งของประเภทเดียวกัน” ปรากฏในข้อที่ 7 บางครั้งคำเหล่านี้ก็สลับกันได้ (2 คร. 11:4) แต่ที่นี่และที่อื่นๆ คำเหล่านี้บ่งบอกถึงความแตกต่างที่สำคัญ ข่าวประเสริฐใหม่ที่ “แตกต่าง” นี้เป็นข่าวร้าย ครูแห่งหลักคำสอนเท็จผู้ซึ่งได้ก่อให้เกิดความไม่สงบก็ได้ติดตามเปาโล รากศัพท์ของคำที่แปลว่า “รบกวน” (ข้อ 7)

เป็นคำที่อธิบายถึงความตรงข้ามของสิ่งที่คำที่แปลว่า “สันติสุข” (ข้อ 3) หมายถึง ครุสอนเท็จเหล่านี้ได้บิดเบือน ขาวดีของพระคริสต์

“คริสตจักรสมัยใหม่มีความชัดเจนน้อยลงเกี่ยวกับธรรมชาติของข่าวประเสริฐ แต่จะเป็นสิ่งดีที่จะได้ตรงถึงความสำคัญที่เปาโลแนบไว้ที่นี่ถึงความแตกต่างระหว่างข่าวประเสริฐแท้และเท็จ”[28]

เปาโลได้อ้างอิงอย่างต่อเนื่องถึงผู้ก่อความยุ่งยากชาวกาลาเทียในบุคคลที่สาม แต่ได้กล่าวถึงผู้อ่านของท่านในบุคคลที่สอง สิ่งนี้บ่งบอกอย่างหนักแน่นว่าครุสอนเท็จได้เกิดขึ้นจากภายนอกคริสตจักรไม่ใช่ภายใน เราต้องคาดการณ์ว่าพวกเขาเป็นใครจากสิ่งที่เปาโลได้เขียนเกี่ยวกับพวกเขาในจดหมายฝากฉบับนี้ (เปรียบเทียบ 1:6-9; 2:4-5; 3:1; 4:17; 5:10, 12; 6:12-13) บางทีพวกเขาเป็นคณิวผู้ได้ใส่ความกดดันให้แก่คนต่างชาติที่จะเชื่อและดำเนินชีวิตในฐานะคณิวที่เคร่งศาสนา นี่เป็นมุมมองตามธรรมเนียม เมื่อเปรียบเทียบกับมุมมอง “ฝ่ายตรงข้ามสองอย่าง” (คือ ผู้ถือธรรมเนียมและความเชื่อของคณิวและ “ผู้นิยมพระวิญญาณ” ที่ไร้ศีลธรรม) และ “คริสเตียนคณิวที่เน้นองค์ความรู้/ผสมผสาน” (คือ กลุ่มหนึ่งของฝ่ายตรงข้ามภายในลัทธิคณิวพร้อมกับลักษณะที่ถือธรรมเนียมและความเชื่อของคณิวและที่ไร้ศีลธรรม)[29]

1:8 เปาโลได้ยกระดับสรรพาวุธทางคำพูดที่รุนแรงที่สุดต่อครุสอนเท็จเหล่านี้ ไม่ว่าจะพวกเขาเป็นใครก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้อ้างถึงสิทธิอำนาจที่สูงที่สุดสำหรับการสอนของพวกเขาเนื่องจากเปาโลได้เตือนให้ผู้ฟังของท่านที่จะปฏิเสธมัน แม้กระทั่งว่ามันได้มาจากผู้สื่อสารที่เป็นทูตสวรรค์ที่ถูกส่งมาจากสวรรค์โดยตรง นี่เป็นตัวอย่างของคำพูดที่ขยายเกินความจริง คือการกล่าวเกินจริงเพื่อเห็นแก่การเน้น[30] โดย “ถูกแข่งสาป” นั้นเปาโลได้หมายถึงภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า (“ภายใต้การห้าม”) “ถูกแยกหรือถูกอุทิศต่อการถูกทำลาย” อิสลามอ้างว่าโมฮัมหมัดได้รับการเปิดเผยของเขาจากทูตสวรรค์กาเบรียล และลัทธิมอร์มอนอ้างว่าโยเซฟ สมิทได้รับการเปิดเผยของเขาจากทูตสวรรค์โมโรนี

“ในสายตาของเปาโลนั้น การยอมรับพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ได้บ่งบอกตามเหตุผลถึงการยกเลิกธรรมเนียมบัญญัติ... ถ้าพระคริสต์ได้แทนที่ธรรมเนียมบัญญัติในฐานะศูนย์กลางที่ปฏิบัติการณ์แห่งชีวิตของเปาโลเอง พระคริสต์ก็ได้

แทนที่ธรรมเนียมปฏิบัติในระบบของพระเจ้าในลำดับของประวัติศาสตร์ความรอด ดังนั้น ถ้าธรรมเนียมปฏิบัติยังคงบังคับใช้ในฐานะทางแห่งความรอดและชีวิต ยุคพระเมสสิยาห์ยังไม่ได้เริ่มต้น และดังนั้นพระเยซูก็ไม่ใช่พระเมสสิยาห์”[31]

1:9 ยิ่งไปกว่านั้น เปาโลได้กล่าวซ้ำการเตือนของท่านเพื่อการเน้น การเตือนอันก่อน (“อย่างที่เราได้กล่าวถึงมาก่อน”) ซึ่งถูกอ้างอิงในข้อที่ 9 บางทีอ้างอิงถึงสิ่งที่เปาโลได้บอกพวกเขาเมื่อท่านได้อยู่กับพวกเขาด้วยตัวเอง แทนที่จะเป็นสิ่งที่ท่านเพิ่งได้กล่าวไปในข้อที่ 8[32] “เรา” บ่งบอกถึงเปาโลและเพื่อนมิชชันนารีของท่าน ไม่ใช่แค่เปาโลเท่านั้น

“ความรุนแรงที่ซึ่งเปาโลประณามบรรดาผู้สอนข่าวประเสริฐอื่น (ตามตัวอักษรแล้ว ท่านกล่าวว่า ‘ขอให้พวกเขาพินาศ’) ได้รับกวนบรรดาผู้ตีความหมายและผู้อ่านคนอื่นๆของจดหมายนี้ แต่นี่แสดงให้เห็นว่าข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเป็นที่เข้าใจและชื่นชอบเล็กน้อยแค่นั้น และคริสเตียนมากมายเป็นห่วงความก้าวหน้าของความจริงตามพระคัมภีร์เล็กน้อยแค่นั้น”[33]

เป็นที่ชัดเจนว่า “ถูกแข่งสาป” อ้างอิงถึงการอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า ไม่ใช่แค่การได้ออกจากศาสนา เนื่องจากว่าแม้กระทั่งทูตสวรรค์สามารถเป็นเป้าที่เป็นไปได้ เปาโลได้เปลี่ยนจากประโยคที่แสดงถึงความต้องการแห่งความเป็นไปได้ในข้อที่ 8 ไปสู่ประโยคที่แสดงถึงการบ่งชี้แห่งความเป็นจริงในข้อที่ 9

1:10 เป็นที่ชัดเจนว่าพวกครูสอนเท็จได้กล่าวหาเปาโลถึงการเทศนาเพื่อที่จะประจบผู้ฟังของท่าน บางทีแม้กระทั่งเพื่อที่จะได้รับคนกลับใจเชื่อจำนวนมากสำหรับการส่งเสริมชื่อเสียงของท่านเอง (เปรียบเทียบ [2 คร. 10:1](#)) พวกเขาอาจได้กล่าวหาท่านถึงการเทศนา “ลัทธิการเชื่อแบบง่าย ๆ” เนื่องจากท่านได้ส่งเสริม *ความเชื่อในพระคริสต์ท่านั้น* สำหรับความรอด

“มีบรรดานักเทศน์ผู้ซึ่งได้แสวงหาการแข่งชิงอันเป็นที่นิยมเหนือสิ่งอื่นอยู่เสมอ และก็ยังคงมีนักเทศน์บางคนที่เป็นเช่นนั้น มันเป็นส่วนหนึ่งของ

ธรรมชาติที่บาปของมนุษย์ที่ว่าแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ได้ถูกกำชับด้วยความรับผิดชอบของการประกาศข่าวประเสริฐก็สามารถตกไปสู่กับดักของการพยายามที่จะเป็นที่นิยมแทนที่จะสัตย์ซื่อ”[34]

ผู้วิจารณ์เปาโลอาจได้กล่าวหาท่านถึงการเทศนาสิ่งหนึ่งแก่บางคนและสิ่งตรงกันข้ามแก่คนอื่น ๆ (เปรียบเทียบ 5:2 และ 11) มันก็สามารถเป็นที่เข้าใจได้ว่าบางคนอาจได้สรุปสิ่งนี้เช่นไร (เปรียบเทียบ 1 คร. 9:22) อย่างไรก็ตาม ข้อโต้แย้งของเปาโลในข้อนี้ก็คือว่าบุคคลหนึ่งสามารถเป็นทาส (“ผู้รับใช้”) ของเจ้านายคนหนึ่งได้เท่านั้น เปาโลได้อ้างถึงการได้ประพาศท่ามกลางพวกเขาที่สอดคล้องกับการอุทิศตนของท่านต่อ “พระคริสต์” ในฐานะเจ้านายของท่าน

“... ทำที่ที่ไม่ประนีประนอมของท่านอย่างที่ได้สะท้อนออกในความรุนแรงของภาษาของท่านในการประณามข่าวประเสริฐเท็จ (ข้อ 8 และข้อต่อๆมา) ก็เป็นหลักฐานในเป็นเชิงบวกที่ว่าท่านไม่ใช่ผู้ประจบประแจงมนุษย์”[35]

เปาโลชอบที่จะอธิบายถึงตัวท่านเองในฐานะผู้รับใช้ (คำกรีก *ดูลอส*) ในความสัมพันธ์กับพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [รม. 1:1](#); [ฟป. 1:1](#); [ทต. 1:1](#)) คำกรีกนี้ยังอธิบายถึงโมเสส ([ยชว. 14:7](#); [วว. 15:3](#)) ดาวิด (เปรียบเทียบ [สดด. 89:3](#)) เอลียาห์ (เปรียบเทียบ [2 พกษ. 10:10](#)) และพวกผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิม ([วว. 10:7](#); [11:18](#)) ในพันธสัญญาใหม่ “ผู้รับใช้” อธิบายถึงพระเยซูคริสต์ ([ฟป. 2:7](#)) บรรดาผู้นำที่เป็นคริสเตียน ([2 ทธ. 2:24](#)) พวกอัครทูต ([2 คร. 4:5](#)) ยากอบ (ยก. [ยก. 1:1](#)) เปโตร ([2 ปต. 1:1](#)) และยูดา (ยด. [Jude 1](#)) ยิ่งไปกว่านั้นอีก มันอธิบายถึงยอห์น ([วว. 1:1](#)) คริสเตียน ([กจ. 4:29](#); [1 คร. 7:22](#); [กท. 4:7](#); [อฟ. 6:6](#); [1 ปต. 2:16](#); [วว. 1:1](#), [2:20](#)) ชรรมิภษนในยุคเชษฐ ([วว. 7:3](#)) และผู้เชื่อทุกคน ([วว. 19:2](#), [5](#); [22:3](#), [6](#))

“ในข้อเริ่มต้นเหล่านี้แนวคิดรวบยอดหลักสองแนวคิดในจดหมายนี้ได้ปรากฏ คือ ข่าวประเสริฐและพระคุณ”[36]

II. การแก้ต่างส่วนตัวถึงข่าวประเสริฐของเปาโล 1:11-2:21

หนึ่งในส่วนหลักสามส่วนของจดหมายฝากนี้เริ่มต้นที่นี่ เราสามารถแยกประเภทของส่วนเหล่านี้เป็นประวัติศาสตร์ (1:11-2:21) ศาสนศาสตร์ (บทที่ 3-4) และจริยธรรม (5:1-6:10)

“... เปาโลได้... ติดตามระบบการใช้เหตุผลของชีวิตคริสเตียน คือ เนื่องจากพระเจ้าเป็นใคร และสิ่งที่พระองค์ได้ทำไป (ประวัติศาสตร์) เราต้องเชื่อสิ่งที่พระองค์ได้ตรัส (ศาสนศาสตร์) เพื่อที่จะดำเนินชีวิตอย่างที่พระองค์ทรงบัญชา (จริยธรรม)”[37]

ก. ความเป็นอิสระจากอัครทูตคนอื่นๆ 1:11-24

นี่เป็นส่วนย่อยแรกของสามส่วนย่อยในเรื่องราวทางอัตชีวประวัติของเปาโล ซึ่งรวมกันประกอบเป็นส่วนทางประวัติศาสตร์ของจดหมายฝากนี้ ส่วนแรกนี้เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ในคริสเตียนเริ่มแรกของเปาโลและการพบปะครั้งแรกของท่านกับบรรดาผู้นำคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม ส่วนย่อยอีกสองส่วนบันทึกการพบปะของท่านกับบรรดาผู้นำในกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับขอบเขตและบริเวณของงาน มิชชันนารีของท่าน (2:1-10) และการเผชิญหน้าของท่านกับเปโตรในเมืองอันติโอก (2:11-21) ส่วนเบื้องหลังทั้งหมดเสริมสร้างการประกาศของเปาโลที่ว่าทำให้ชอบธรรมนั้นก็ *โดยความเชื่อเท่านั้น*

1. แหล่งแห่งข่าวประเสริฐของเปาโล 1:11-17

เปาโลได้ชี้แจงถึงแหล่งแห่งข่าวประเสริฐของท่านในส่วนนี้เพื่อโน้มน้าวผู้อ่านของท่านว่า ข่าวประเสริฐที่ท่านได้ประกาศแก่พวกเขา นั้นเป็นข่าวประเสริฐแท้ ในอีกด้านหนึ่ง สิ่งที่คุณครูสอนเท็จได้นำเสนอก็คือความเห็นนอกกริต ท่านได้เริ่มต้นส่วนอัตชีวประวัติที่นี่ (1:11 -2:14) มันเติมเต็มหนึ่งในห้าของจดหมายฝากนี้ ในส่วนนี้ เปาโลได้ไปสู่ความเจ็บปวดอย่างมากเพื่อจะพิสูจน์ว่าทั้งข่าวประเสริฐของท่านและหน้าที่มอบหมายของท่านที่จะประกาศก็ได้มาจากพระเยซูคริสต์โดยตรงบนถนนไปยังเมืองดามัสกัส (ข้อ 15-16) มันไม่ได้มายังท่านผ่านทางคนกลาง เวียร์สบีได้สังเกตว่าเปาโลได้นำเสนอตัวท่านเองในส่วนนี้ในฐานะผู้ข่มเหง (ข้อ 13-14) ผู้เชื่อ (ข้อ 15-16ข, 24) และผู้เทศน์ (ข้อ 16ค-23)[38]

1:11-12

เมื่อใดก็ตามที่เปาโลได้เขียนว่า “เราใคร่ให้ท่านทราบ” (เปรียบเทียบ [1 คร. 12:3](#); [15:1](#); [2 คร. 8:1](#)) ท่านได้ตั้งใจที่จะดึงความสนใจที่พิเศษไปยังสิ่งที่ท่านกำลังจะกล่าว เปาโลไม่ได้รับข่าวประเสริฐของท่านจากแหล่งตามธรรมเนียม (บรรดาครูของท่าน) หรือท่านไม่ได้เรียนรู้ผ่านทางวิธีตามธรรมเนียม (หลักสูตรของการศึกษาที่เป็นระบบของท่าน) คือ “ตามมนุษย์ . . . จากมนุษย์” “ตาม” (ข้อ 11; คำกรีก *คาตา*) หมายถึง “จาก” “ข่าวประเสริฐ” ได้มายังเปาโลในฐานะ “การสำแดง” ที่พิเศษ จาก “พระเยซูคริสต์” และโดยพื้นฐานแล้วที่นี้เป็น การสำแดงถึง ตัวบุคคลของพระคริสต์ คือใครที่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นอย่างแท้จริง (ข้อ 12)[\[39\]](#):

“. . . มันเป็นข่าวประเสริฐแห่งการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อซึ่งได้มายังเปาโลในฐานะผลลัพธ์ของการสำแดงโดยตรงของพระเยซูคริสต์”[\[40\]](#)

1:13-14

ขั้นแรกของเปาโลในการพิสูจน์ว่าท่านไม่ได้รับข่าวประเสริฐของท่านจากมนุษย์ (ข้อ 11-12) ก็คือว่า ก่อนการกลับใจเชื่อของท่านนั้น ท่านไม่ได้อยู่ภายใต้อิทธิพลของคริสเตียนใดๆเลย แต่ที่จริงแล้ว ท่านเป็นคนต่อต้านที่รุนแรงของข่าวประเสริฐ

ขั้นที่สอง เปาโล (ในฐานะเซาโล) ได้เป็นคนหนุ่มที่ดูท่าทางคืออย่างผิดปกติ “ได้ก้าวหน้าในลัทธิยิว” ก่อนการกลับใจเชื่อของท่าน คือ “ได้ร้อนรนอย่างมากในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษ” เปาโลในฐานะเซาโล ณ เวลานั้นก็ก้าวหน้าเกินกว่า “เพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน” ของท่าน ตอนนั้นท่านเป็น “ผู้เป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ” ในฐานะเซาโล เปาโลได้อยู่ในกรอบความคิดเช่นนั้นซึ่งทำให้การรับเอาข่าวประเสริฐก็เป็นไปไม่ได้ เส้นโคจรของชีวิตแต่ก่อนของท่านนั้นได้มุ่งไปในเส้นทางที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่มันเป็นในตอนนี้

“บางทีนี้ไม่ได้หมายถึงว่า ท่านได้เคร่งศาสนามากกว่าพวกเขา [คนร่วมสมัยของเปาโล] แต่ที่ว่าท่านได้รับการยกย่องอย่างสูงส่งโดยบรรดาผู้ที่อยู่ในตำแหน่งแห่งอิทธิพล ซึ่งคงได้ส่งผลต่อการที่ท่านได้รับมอบหมายมารับผิดชอบที่สำคัญกว่า เช่น การเดินทางไปยังเมืองคามัสกัสระหว่างที่ท่านได้กลับใจเชื่อ”[\[41\]](#)

การกระทำต่างๆของอัครทูตคนนี้ที่ตามหลังการสำแดงบนถนนคามัสกัสนั้นก็สอดคล้องกับการที่ท่านได้รับการสำแดงจากพระเจ้า เส้นทางทั้งหมดแห่งชีวิตของท่านได้เปลี่ยนไป ในฐานะ “เฮาโล” ท่านได้ปฏิเสธข่าวประเสริฐอย่างรุนแรงและได้พยายามที่จะหยุดยั้งซึ่งเชื่อว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นความเห็นนอกรีตที่หมิ่นประมาท แต่ในฐานะ “เปาโล” ตอนนี้ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐนั้น ท่านได้ติดตาม “ขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษ” (การตีความของบรรดาครูของท่านเกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม) ยิ่งไปกว่านั้น ท่านได้ “ร้อนรน” อย่างผิดปกติที่จะเชื่อฟังสิ่งเหล่านั้น ที่จะสอนสิ่งเหล่านั้นและที่จะเห็นว่าคนยิวได้ดำเนินการสิ่งเหล่านั้น “เกินกว่าจะวัดได้” (คำกรีก *ซูเปอร์โบเล*) หมายถึง “ถึงระดับที่พิเศษ”

“ความร้อนรนสุดขีดของเปาโลเพื่อธรรมเนียมปฏิบัติในฐานะเหตุผลของท่านสำหรับการข่มเหงคริสตจักรก็บ่งบอกว่าบางทีท่านได้เป็นของฝ่ายหัวรุนแรงของกลุ่มเคลื่อนไหวแบบฟาริสีซึ่งบางทีเป็นสำนักขั้วมัธ (แน่นอนว่า [กท. 3:10](#) และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง 5:3 ก็เป็นตัวแทนของสำนักนั้นมากกว่าสำนักอิสิเดล) ถ้าเป็นอย่างนั้น ความเป็นไปได้ก็คือว่า ‘ท่านเป็นศัตรูต่อคนต่างชาติและมีความสนใจเล็กน้อยในการนำพวกเขาเข้าสู่ลัทธิยิว’^[42]

“ประเด็นหลักของเปาโลใน ข้อ 13-14 ก็เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าไม่มีสิ่งใดในเบื้องหลังทางศาสนาและชีวิตก่อนการกลับใจเชื่อของท่านที่ได้เตรียมท่านไว้สำหรับการตอบสนองในแง่บวกต่อข่าวประเสริฐ มันตรงกันข้ามทีเดียว”^[43]

1:15-17 ถัดไปเปาโลได้ชี้แจงหลักฐานที่ว่าข่าวประเสริฐของท่านไม่ได้มายังท่านจากคริสเตียนคนอื่นๆผู้ได้เป็นพยานถึงประสบการณ์การกลับใจเชื่อของท่าน สิ่งที่ได้เปลี่ยนแปลงเปาโลอย่างสิ้นเชิงก็คือการเลือกของพระเจ้าที่จะสำแดงพระองค์เองแก่ท่าน (เปรียบเทียบ [อสย. 6:1-9](#); [49:1-6](#); [ยรม. 1:4](#); [อสค. 1:4—3:11](#))^[44] พระเจ้าได้ทำการริเริ่มอย่างสิ้นเชิง “ใน (โดยทาง) พระคุณของพระองค์” และเปาโลเพียงแค่นี้ได้ตอบสนองต่อพระคุณนั้น โดยทั่วไปแล้ว จุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเปาโลก็เพื่อที่จะสำแดงพระคริสต์ผ่านทางท่าน (“ทรงพอพระทัยที่จะสำแดงพระบุตรของพระองค์แก่ข้าพระองค์”) ซึ่งเป็นจุดประสงค์ของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อทุกคนอย่างเจาะจงแล้ว จุดประสงค์ของพระเจ้านี้ก็คือว่าเปาโลจะกลายมาเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

ต่อ “คนต่างชาติ” การทรงเรียกนี้ได้เป็นความตั้งใจของพระเจ้าตั้งแต่การเกิดของเปาโล คือ “ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา” การกลับใจเชื่อของเปาโลบางทีได้เกิดขึ้นใน ค.ศ. 34

“เปาโลได้เน้นว่าท่านไม่ได้รับเนื้อหาของท่านจากมนุษย์ก่อนหรือ ณ เวลาแห่งการกลับใจเชื่อของท่าน ตอนนี้ท่านได้ยืนยันว่าท่านเป็นอิสระจากอิทธิพลของมนุษย์หลังจากนั้นเช่นกัน”^[45]

เนื่องจากว่าการทรงเรียกของท่านนั้นอยู่เหนือธรรมชาติอย่างไม่สงสัยและชัดเจนอย่างมาก เปาโลก็ไม่จำเป็นที่จะ “ปรักษา” กับใครก็ตามที่เป็นธรรมชาติ (นั่นคือ น้อยกว่าเหนือธรรมชาติ) คำว่า “เนื้อหนัง” (ข้อ 16) ก็สำคัญในพระธรรมกาลาเทีย คำนี้มีหลายความหมายคือ ธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นบาป ร่างกายทางกายภาพ และที่นั่นคือมนุษย์ทั้งหมด (เปรียบเทียบ 2:16; [รม. 3:20](#); [1 คร. 1:29](#)) มันเป็นคำเปรียบเทียบที่ซึ่งส่วนที่โดดเด่นก็ใช้แทนทั้งหมดหรือในทำนองเดียวกันแต่กลับกัน^[46]

เปาโลไม่ได้ต้องการการรับรองจากอัครทูตคนอื่นๆ ผู้ซึ่งได้เห็นและได้รับมอบหมายหน้าที่โดยพระคริสต์ที่เป็นขึ้นจากตาย การสำแดงของเปาโลก็เชื่อถือได้เท่ากับการสำแดงใดๆ ที่พวกเขาได้รับ ตรงกันข้าม ท่านได้ไปยังบริเวณที่ไม่แน่ชัดแห่ง “อาระเบีย” บริเวณทางภูมิศาสตร์แห่งอาระเบียรวมถึงดินแดนทางตะวันออกของปาเลสไตน์ ทางใต้ของซีเรีย และทางตะวันตกของเมโสโปเตเมีย กรุงดามัสกัสก็อยู่บนเส้นขอบทางตะวันตกเฉียงเหนือของมัน เปาโลได้ถอยกลับไปยังส่วนหนึ่งของอาระเบียที่อยู่ทางใต้ของกรุงดามัสกัส^[47] การเดาอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ท่านได้ไปยังทางใต้ของภูเขาซีนาย^[48] เป็นที่ชัดเจนว่า ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อที่จะศึกษาการสำแดงตาม พระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์^[49] สิ่งนี้ดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าที่ว่าท่านได้ไปที่นั่นเพื่อที่จะประกาศ^[50] อาระเบียมีประชากรไม่หนาแน่น ดังนั้นมันดูเหมือนจะเป็นสถานที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ในการที่จะไปประกาศ จากนั้นท่านได้ “กลับ...มายังกรุงดามัสกัส” ไม่ใช่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งยังคงรู้สึกถึงความไม่จำเป็นที่จะได้รับการอวยพรจากอัครทูตคนอื่นๆ เปาโลไม่ใช่ไอ้อวดหรือไม่ให้ความร่วมมือโดยการประพุดตัวอย่างที่ท่านได้ประพุด ท่านเพียงแต่ได้เตรียมตัวท่านเอง เนื่องจากว่าท่านได้เชื่อในแหล่งที่มาของพระเจ้าและสิทธิอำนาจแห่งหน้าที่มอบหมายของท่าน

“การศึกษาข้อ 11-17 ของเราได้แสดงให้เห็นว่าการกลับใจเชื่อของเปาโลก็เพื่อจะเป็นที่เข้าใจ ในฐานะการเกี่ยวข้องกับ (ก) การตระหนักถึงพระคริสต์ที่เป็นขึ้นจากตายในฐานะพระเมสสิยาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระบุตรของพระเจ้า (ข) ประสบการณ์ของการถูกทำให้ชอบธรรม โดยความเชื่อโดยปราศจากการงานทางธรรมบัญญัติ (ค) การสำแดงถึงหลักการต่างๆ พื้นฐานของข่าวประเสริฐ และ (ง) การทรงเรียกให้เป็นอัครทูตสำหรับคนต่างชาติ”[51]

ข้อ 11-17 จัดตั้งหนึ่งในพระคัมภีร์หกตอนของพันธสัญญาใหม่ที่อธิบายถึงการกลับใจเชื่อและการทรงเรียกของเปาโล (เปรียบเทียบ กจ. 9:1-7; 22:6-10; 26:12-16; 1 คร. 9:1-2; 15:3-11)[52]

2. เหตุการณ์ต่างๆ ของพันธกิจเริ่มแรกของเปาโล 1:18-24

ส่วนนี้ก็กล่าวต่อไปถึงประเด็นของส่วนก่อนหน้านี้ เปาโลไม่ได้ฟังพาทอัครทูตคนอื่นๆ สำหรับพันธกิจของท่าน และเนื้อหาที่ท่านได้ประกาศ การอธิบายนี้คงได้โน้มน้าวผู้อ่านของท่านต่อไปถึงแหล่งที่มาของพระเจ้าและสิทธิอำนาจของเนื้อหาของท่าน

1:18-19 “จากนั้น” (คำกรีก *อพพิตา* “ถัดไป”) แนะนำถึงเหตุการณ์ถัดไปในประสบการณ์ของเปาโล ตามลำดับวันเดือนปี (เปรียบเทียบ ข้อ 21; 2:1) ท่านได้ให้เรื่องราวที่ติดกันถึงการเคลื่อนที่ต่างๆ ของท่านซึ่งไม่ละเว้นขั้นต่างๆ ที่สำคัญ ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อที่จะแสดงว่าท่านได้ทำหน้าที่ในฐานะอัครทูตก่อนการติดต่อกับอัครทูตคนอื่นๆ ดูเหมือนว่าผู้วิจารณ์ของเปาโลได้กล่าวหาว่าที่จริงแล้วอัครทูตคนอื่นๆ เป็นผู้ที่ได้มอบหมายหน้าที่แก่เปาโล

มันเป็น “สามปี” หลังจากการกลับใจเชื่อของท่าน ไม่ใช่หลังจากการกลับไปยังกรุงดามัสกัส ที่ว่าในที่สุดแล้วเปาโลได้ไปเยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่งและได้พบเปโตร (“เคฟาส”) และ “ยากอบ” เป็นครั้งแรก (นั่นคือ ค.ศ. 37)[53] ท่านได้ไปที่นั่น “เพื่อที่จะทำความรู้จักเป็นส่วนตัวกับ” พวกเขา ไม่ใช่ที่จะได้รับข้อมูลจากพวกเขาหรือที่จะทำการไต่ถามพวกเขา [54] สิ่งเหล่านี้แทบจะไม่ใช่ข้อบ่งชี้ที่ว่าท่านจำเป็นต้องตรวจสอบความสมเหตุสมผลเนื้อหาของท่านกับพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้นอีก ท่านได้พักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแค่สิบห้าวัน และไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นๆ เลย ถ้าท่านจำเป็นต้องทำให้ศาสนศาสตร์สอดคล้องกับคำสอนของอัครทูตคนอื่นๆ การพบปะกับพวกเขาที่ขยายเวลาออกไปนั้นคงจะจำเป็น

“พี่น้องเหล่านี้ [ขององค์พระผู้เป็นเจ้า] ได้ถูกถือว่า (ก) เป็นบุตรทั้งหลายของ โยเซฟโดยการสมรสครั้งก่อน นี่เป็นมุมมองของคริสตจักรต่างๆแบบออร์ทอดอกซ์ (มุมมองแบบ ‘เอพิฟานีเยน’) (ข) เป็นลูกพี่ลูกน้องคนแรกๆของพระเยซู ซึ่งเป็นบุตรทั้งหลายของ ‘มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส’ ผู้ซึ่งเป็นน้องสาวของมารีย์หญิงพรหมจารี (ยน. 19:25) นี่เป็นการตีความของโรมันคาทอลิก (มุมมองแบบ ‘ไฮเออโรนีเมียเยน’) และ (ค) เป็นน้องๆจากมารดาคนเดียวกันของพระเยซู ซึ่งเป็นบุตรทั้งหลายของ โยเซฟและมารีย์ (มุมมองแบบ ‘เฮลเวเดียเยน’) มุมมองสุดท้ายนี้เห็นพ้องอย่างเหมาะสมที่สุดกับความหมายโดยนัยตามธรรมชาติของ [มก. 6:3](#) ที่ซึ่งบริบทบ่งบอกว่าพวกน้องชายพร้อมกับพวกน้องสาวซึ่งไม่ได้ถูกระบุโดยชื่อนั้นก็เป็นลูกๆของมารีย์เหมือนกับพระเยซูเอง”[\[55\]](#)

1:20 เปาโลอาจได้เพิ่มข้อที่เป็นวงเล็บนี้เพื่อจะช่วยให้ชาวกาลาเทียตระหนักว่าท่านไม่เพียงแต่บอกความจริงเท่านั้น (“ไม่มุสา”; เปรียบเทียบ [2 คร. 1:23; 11:31; 1 ธส. 2:5](#)) แต่ท่านได้รับข่าวประเสริฐของท่านอย่างแท้จริงโดยการสำแดงของพระเจ้าอีกด้วย ความจริงแห่งความประเสริฐอย่างที่ท่านได้ประกาศออกไปนั้นก็อยู่ในระหว่างเสียงบนความสัตย์จริงของสิ่งที่ท่านได้กล่าว เช่นเดียวกับความผิดพลาดของสิ่งที่พวกครูสอนเท็จได้ประกาศ[\[56\]](#)

“... บุคคลหนึ่งต้องประหลาดใจว่าทำไมเปาโลควรใช้ภาษาที่รุนแรงเช่นนั้น นอกจากว่าท่านได้ถูกกล่าวหาถึงการกล่าวข้อเท็จจริงอย่างผิดๆเกี่ยวกับการเขียนเขียนอักษรทุกคนอื่นๆของท่าน”[\[57\]](#)

1:21-24 เปาโลไม่ได้ใช้เวลาใน “ยูเดีย” ที่ที่ท่านอาจได้ยื่นข่าวประเสริฐอย่างเดียวกันที่ท่านกำลังประกาศจากอัครทูตหรือคริสเตียนคนอื่นๆ ตรงกันข้าม ท่านได้ไปทางเหนือยัง “ซีเรีย” (เหนือยูเดียโดยทางซีซารียา [\[กจ. 9:30\]](#)) “ซีลีเซีย” ซึ่งเป็นจังหวัดที่เมืองทาร์ซัสบ้านเกิดของท่านได้ตั้งอยู่ ท่านได้อยู่ที่นั่นเมื่อบาร์นาบัสได้พบท่านในภายหลัง ([กจ. 11:25](#)) ท่านได้รับใช้ในซีเรียและซีลีเซียเป็นเวลาเจ็ดปี (ค.ศ. 37-43)

“ตั้งแต่ 25 ก.ค.ศ. ซีลีเซียตะวันออก (รวมถึงทาร์ซัส) ได้รวมกันกับซีเรีย ทางการบริหารจัดการเพื่อที่จะจัดตั้งจังหวัดหนึ่งของจักรพรรดิ (ซีเรีย-ซีลีเซีย) ซึ่งถูกปกครองโดยนายพลในกองทัพของโรมพร้อมกับกงบัญชาการของเขา ในอันติโอกแห่งซีเรีย การจัดการนี้ได้ดำเนินไปจนกระทั่ง ค.ศ. 72 เมื่อซีลีเซียตะวันออกถูกแยกจากซีเรียและได้รวมกันกับซีลีเซียตะวันตก (ซีลีเซีย ทราซียา) เพื่อจะจัดตั้งจังหวัดซีลีเซีย

“ณ เวลาที่จดหมายฝากสองฉบับได้ถูกเขียนขึ้น [คือ กาลาเทียและ 1 เธสะโลนิกา] จังหวัดของโรมันแห่งยูเดียก็รวมถึงกาลิลีและยูเดีย (ในแง่ที่แคบกว่า) และสะมาเรีย (อย่างที่ยังได้เกิดขึ้นตั้งแต่การตายของเฮโรด อากริปปา 1 ใน ค.ศ. 44); บางที ‘ยูเดีย’ ที่นี่ในตอนนั้นแสดงถึงปาเลสไตน์ทั้งหมด [เปรียบเทียบ 1 ธส. 2:14]”[58]

อย่างไรก็ตาม ใน [กิจการ 9:31](#) เป็นที่ชัดเจนว่า “ยูเดีย” อ้างอิงถึงส่วนหนึ่งภายในปาเลสไตน์

เปาโลได้มีการติดต่อเล็กน้อยอย่างมากกับคริสตจักรทั้งหลายในยูเดีย จนแม้กระทั่งว่าหลังจากหลายปีแห่งพันธกิจนั้น ผู้คนที่นั่นก็ไม่สามารถตระหนักถึงท่าน “โดยสายตา” ได้ ดังนั้น มันเป็นไปได้ที่คริสตจักรเหล่านี้จะไม่มีอิทธิพลหรือได้แนะนำเปาโลในข่าวประเสริฐของท่าน พวกเขาได้รู้จักท่านโดยทางชื่อเสียงเท่านั้นและได้ขอบคุณ พระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทำผ่านทางท่าน ซึ่งเป็นการตอบสนองที่ตรงกันข้ามอย่างแท้จริงของผู้วิจารณ์ที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว เป็นที่ชัดเจนว่า บรรดาคริสเตียนในยูเดียคงไม่เป็นสุขอย่างมากถ้าเปาโลได้ประกาศ “ข่าวประเสริฐ” ที่แตกต่างจากข่าวประเสริฐที่อัครทูตคนอื่นๆ ได้ประกาศ และถ้าภายหลังพวกเขาได้เชื่อ “ข่าวประเสริฐ” ผิด!

“มันเป็นหลักฐานที่จับใจของเนื้อที่ขนาดใหญ่ซึ่งถูกรอบครองโดย ‘ความเชื่อ’ ในความคิดของคริสตจักรที่เพิ่งเริ่ม [ข้อ 23] ที่ว่าในไม่ช้าอย่างมากนั้น มันควรได้ผ่านไปสู่ชื่อฟ้องสำหรับข่าวประเสริฐ กิจการ 6:7”[59]

“พิสดิส [“ความเชื่อ”] ไม่ใช่ เนื้อแท้ของหลักคำสอนของคริสเตียนในแง่ที่ว่า คำนี้ไม่เคย [แทบจะไม่? เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:9; 4:1; 5:8; 6:10, 21] ถูกใช้ โดยเปาโล แต่ความเชื่อใน พระคริสต์ที่นักประกาศแห่งความประเสริฐ บอกให้มนุษย์ที่จะใช้”[60]

ส่วนนี้ (1:11-24) ช่วยให้เราสังเกตเห็นถึงการสำแดงของพระเจ้าบนถนนดามัสกัสนั้นมีการโน้มน้าวต่อเปาโล เพียงไร ท่านไม่เพียงแต่ได้กลับใจเกี่ยวกับตัวบุคคลของพระคริสต์เท่านั้น แต่ท่านได้รับการสำแดงที่ชัดเจนยิ่งขึ้นที่อีกด้วยถึงการทรงเรียกของท่านในชีวิตตั้งแต่เวลานั้นและเนื้อหาของท่าน ท่านได้เริ่มต้นที่จะประกาศข่าวประเสริฐทันทีโดยปราศจากการรับรองที่จะทำอย่างนั้นจากผู้นำคนอื่น ๆ ของคริสตจักร เราก็มีการสำแดงที่ชัดเจนอย่างเท่าเทียมถึงการทรงเรียกของเรา (มธ. 28:19-20) และเนื้อหาของเรา (2 คร. 5:20)

ข. การพึ่งพาอัครทูตคนอื่น ๆ 2:1-10

เปาโลได้เชื่อมโยงเหตุการณ์อื่นๆ ของพันธกิจก่อนหน้านี้ของท่านที่นี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพบปะของท่านกับ บรรดาผู้นำคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะพิสูจน์แก่ผู้อ่านของท่านว่าท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐอย่างเดียวกันที่อัครทูตคนอื่น ๆ ได้ประกาศ แม้ว่าท่านไม่ได้พึ่งพาใครก็ตามนอกจากพระเจ้าสำหรับ เนื้อหาและพันธกิจของท่าน

“ในขณะที่บทที่ 2 กล่าวต่อไปถึงการแก้ต่างของเปาโลเกี่ยวกับสิทธิอำนาจการเป็นอัครทูตของท่านและข่าวประเสริฐที่ท่านได้ประกาศ ท่านก็ไม่ได้จัดจ่อที่แหล่งแห่งเนื้อหาของท่านแต่จัดจ่อที่เนื้อหา”[61]

2:1 จาก [กิจการ 11:25-26](#) เราเรียนรู้ว่าบารนาบัส “ได้นำ” เปาโลกลับมาจากซีลีเซียเพื่อจะช่วยเหลือในพันธกิจใน “เมืองอันท็อก” เปาโลได้อาศัยอยู่ที่นั่นเมื่อท่านได้ไปเยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับบารนาบัส

“. . . นี่เป็นครั้งที่สามของชุดของอนุประโยค ‘ต่อมา’ ที่เปาโลได้รวมไว้ด้วยกันเพื่อที่จะจัดตั้งข้อโต้แย้งแบบหนักแน่นสำหรับความเป็นอิสระทางการ

เป็นอัครทูตของท่านจากคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ 1:18, 21)”[62]

บางทีเปาโลได้คำนวณ “14 ปี” จากวันที่กลับใจเชื่อของท่าน ไม่ใช่จากการเยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็มครั้งแรกของท่าน (เปรียบเทียบ 1:18)[63] เปาโลได้เยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็มห้าครั้งเป็นอย่างน้อย และการเยี่ยมเยียนที่ถูกอธิบายที่นี่ดูเหมือนจะเป็นครั้งที่สองของท่าน (กจ. 11:27-30)[64] มันไม่ใช่การเยี่ยมเยียนครั้งที่สามของท่านเพื่อที่จะเข้าร่วมในการประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม (กจ. 15:1-29)[65] นี้ดูเหมือนชัดเจนจากถ้อยคำของเปาโลที่ว่ามันเป็นการพบปะส่วนตัว (ข้อ 2)

การเยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็มของเปาโล
1. การเยี่ยมเยียนหลังจากที่ท่านได้จากคามัสกัสไป (กจ. 9:26-30; กท. 1:18-20)
2. การเยี่ยมเยียนช่วงการกัณฑ์อาหาร (กจ. 11:27-30; กท. 2:1-10)
3. การเยี่ยมเยียนเพื่อจะเข้าร่วมการประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม (กจ. 15:1-29)
4. การเยี่ยมเยียน ณ ตอนปลายของการเดินทางประกาศครั้งที่สอง (กจ. 18:22)
5. การเยี่ยมเยียนครั้งสุดท้ายที่ได้ส่งผลให้เกิดการจำคุกในซีซารียาของเปาโล (กจ. 21:15-23:35)

“เนื่องจากเพื่อจุดประสงค์ต่างๆของข้อโต้แย้งของท่านที่ว่าท่านไม่ได้พึ่งพาอัครทูตคนอื่นๆ (เปรียบเทียบ 1:12, 17) มันคือการติดต่อของท่านกับพวกเขา นั่นที่มันตรงประเด็นที่จะอ้างอิงถึง ข้อเท็จจริงที่ว่าท่านกล่าวถึงการติดต่อเหล่านี้ว่าเป็นการเยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ 1:18) บ่งบอกว่าตลอดระยะเวลาที่ท่านกำลังกล่าวนั้น กรุงเยรูซาเล็มก็เป็นสำนักงานใหญ่ของพวกอัครทูต โดยความหมายโดยนัยนั้น นี่เป็นกรณีคือการปฏิเสธที่ว่าท่านได้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นแนวทางที่เป็นไปได้ที่หนักแน่นที่สุดของการปฏิเสธการสื่อสารกับอัครทูตสิบสองคน”[66]

การอ้างอิงถึงบารนาบัส (ข้อ 1, 9, 13) บ่งบอกว่าผู้อ่านได้รู้จักท่าน ถ้าเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ไปยังคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในกาลาเทียทางใต้ บางทีพวกเขาได้จดจำว่าบารนาบัสเป็นเพื่อนมิชชันนารีของเปาโลผู้ได้รับใช้พวกเขาในการเดินทางประกาศครั้งแรกของเปาโล[67]

“ทิตัส” เป็นผู้เชื่อต่างชาติ (ข้อ 3) และหนึ่งในสาวกที่สัตย์ซื่อของเปาโลในพันธกิจ เมื่อเปาโลได้เขียนจดหมายฝากนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าทิตัสได้อาศัยอยู่ในอันท็อก ต่อมา ทิตัสจะเป็นตัวแทนของเปาโลต่อคริสตจักรเมืองโครินธ์ (2 คร. 2:12-13; 7:5-16) ต่อคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม (2 คร. 8:6-24; 9:3-5; 12:18) และต่อคริสตจักรที่เกาะครีต (ทต. 1:5)

ทิตัส “มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี. . . และเป็นคนแห่งความสัตย์สุจริตที่ไร้ข้อสงสัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับแหล่งที่มาทางการเงิน”[68]

2:2 เป็นที่ชัดเจนว่าเหตุผลแรกที่เปาโลได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มได้ออกมาจากหนึ่งในสองเหตุการณ์ คือ บางทีนิมิตของอาคาบัสเกี่ยวกับการกัณดารอาหารที่ใกล้จะเกิดขึ้น และความต้องการที่เป็นผลที่ตามมาของคริสเตียนที่เมืองอันท็อกที่จะส่งของขวัญไปยังพี่น้องที่หิวโหยของพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็มอาจได้กระตุ้นการเขียนเขียนของท่าน(กจ. 11:27-30) ในอีกด้านหนึ่ง เปาโลเองอาจได้รับนิมิต ไม่ว่าในกรณีใด “การสำแดง” ของพระเจ้าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ได้กระตุ้นให้เปาโลที่จะไปเยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็ม

“การใช้กาลปัจจุบัน *เครุสโซ* [“ข้าพเจ้าประกาศ”] สะท้อนถึงความคิดของอัครทูตคนหนึ่งที่ว่า ณ เวลาเขียนนั้น ท่านยังคงประกาศข่าวประเสริฐอย่างเดียวกันที่ท่านได้ประกาศก่อนที่ท่านได้ทำการเยี่ยมเยียนกรุงเยรูซาเล็มในครั้งนี้”[69]

เปาโลได้ถือว่าการทรงเรียกของท่านก็มีต่อผู้คนแห่ง *แผ่นดิน* ต่างชาติ ไม่ใช่แค่ *คนต่างชาติ* เท่านั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 8; 1:16)[70]

“ความกลัว” ของเปาโลที่ว่าท่าน “จะวิ่ง. . . โดยไร้ประโยชน์” (ตามตัวอักษร) ตอนแรกอาจดูเหมือนที่จะอ้างอิงถึงความเป็นห่วงของท่านที่ว่าพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็มจะไม่ยอมรับมันเมื่อได้ยินถึงสิ่งที่ท่านได้ประกาศ อย่างไรก็ตาม นี่ไม่สามารถเป็นความกลัวของท่านได้ ก่อน

หน้านั้นท่านได้กล่าวว่าท่านได้แน่ใจอย่างเต็มที่ว่าข่าวประเสริฐของท่านซึ่งได้มายังท่านโดยการสำแดงพิเศษนั้นเป็นข่าวประเสริฐแท้ (1:11-12) ท่านได้กล่าวอีกด้วยว่าท่านไม่ได้จำเป็นที่จะทำให้ข่าวประเสริฐได้รับการรับรองอัครทูตคนอื่นๆ (1:16-17) มันดูเหมือนว่าเปาโลได้กล่าวว่าถ้าท่านไม่ได้ติดต่อกับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม (เปโตร ยากอบ ยอห์น) ผู้วิจารณ์ของท่านอาจลอบทำลายงานประกาศของท่าน พวกเขาอาจชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลไม่ได้มีการสามัคคีธรรมกับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาอาจดำเนินการต่อไปที่จะบ่งบอกว่าที่มันไม่มีการสามัคคีธรรมก็เพราะว่ามันมีความแตกต่างของความคิดเห็นระหว่างเปาโลและอัครทูตคนอื่นๆเกี่ยวกับเนื้อหาของข่าวประเสริฐ ที่จะหลีกเลี่ยงความเป็นไปได้นี้ เปาโลได้พบกับเปโตร ยากอบและยอห์นเป็นส่วนตัว พวกเขาอาจได้พบ “อย่างเป็นทางการลับ” เพราะว่เปาโลเป็นคนที่ถูกประกาศจับในกรุงเยรูซาเล็ม ณ เวลานี้ และการพบปะในที่สาธารณะอาจได้ส่งผลต่ออันตรายมากกว่าสิ่งดี

อาจมีอย่างน้อยอีกสองเหตุผลสำหรับการพบปะนี้:

“... อย่างที่ได้แสดงออกในเชิงบวกนั้น ความเป็นห่วงของท่านก็คือที่จะทำแน่ใจว่าพวกเขาจะตระหนักถึงการกลับใจเชื่อของท่านในฐานะคริสเตียนแท้และสมาชิกของคริสตจักร ในอีกนัยหนึ่งท่านเป็นห่วงเกี่ยวกับการรับรองอย่างเป็นทางการถึงเสรีภาพของคนต่างชาติจากข้อเรียกร้องต่างๆของธรรมเนียมปฏิบัติและความเท่าเทียมแห่งสถานะของพวกเขากับคริสเตียนชาวยิว

“ถือได้ว่าความเป็นห่วงนี้สำหรับเสรีภาพของคนต่างชาติก็คือความเป็นห่วงสำหรับเอกภาพของคริสตจักร ความเป็นห่วงของเปาโลไม่ใช่ด้วยเกรงว่าการปฏิเสธแห่งการตระหนักในส่วนของผู้ที่ในกรุงเยรูซาเล็มจะทำให้งานของท่านเองใช้ไม่ได้และทำให้คริสเตียนชาวต่างชาติของท่านไม่ได้เป็นคริสเตียน แต่ด้วยเกรงว่าการปฏิเสธเช่นนั้นจะนำมาซึ่งการแตกแยกของคริสตจักรเดียวไปสู่สองสาขาที่แยกกันของคริสต์ศาสนายิวและคริสต์ศาสนาต่างชาติ”

2:3

ความกลัวของเปาโลไม่ใช่ที่ว่าท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐที่ผิด แต่คือที่ว่าครูสอนเท็จผู้ซึ่งได้กล่าวต่อผู้กลับใจเชื่อชาวต่างชาติว่าจะต้องกลายมาเป็นคนยิวก่อนที่พวกเขาจะประสบกับการทำให้ชอบธรรมนั้นอาจลดทอนงานของท่าน (เปรียบเทียบ กจ. 15:1)

“... เปาโลจะไม่ทนต่อการนำเสนอใดๆ ของคริสตศาสนาที่ได้ถือว่ามีอยู่ในรูปแบบของลัทธิยิว”[72]

เป็นที่ชัดเจนว่ายากอบ เปโตรและยอห์นได้เห็นด้วยกับเปาโล ซึ่งหลักฐานก็คือความเต็มใจของพวกเขาที่จะยอมให้ทิฐิไม่ต้องเข้าสู่หนัด การเข้าสู่หนัดเป็นพิธีที่ซึ่งผู้ชายชาวต่างชาติได้กลายมาเป็นผู้นับถือลัทธิยิว

“ภายในแนวโน้มของลัทธิพระเมสสิยาห์ทางการเมืองและการคาดคะเนเชิงพยากรณ์นั้น ก็มีแนวคิดที่ว่าพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาเมื่อประเทศอิสราเอลได้รับการชำระให้พ้นจากคนต่างชาติที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดทั้งหมด”[73]

นี่เป็นการอ้างอิงครั้งแรกของเปาโลถึงการเข้าสู่หนัด แต่ท่านจะกล่าวถึงสิ่งนี้อย่างเต็มที่มากขึ้นทีหลังในจดหมายฝากนี้

2:4-5

ข้อที่ 4 แนะนำอีกเหตุผลหนึ่งที่เปาโลได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (ข้อ 1) เป็นที่ชัดเจนว่าตัวแทนของ “ครู (พวกพี่น้อง) สอนเท็จ” (คริสเตียนปลอม) ได้เข้าไปสู่สังเวียนแห่งพันธกิจของเปาโลอย่างลับๆ ซึ่งแสดงตัวพวกเขาเองว่าเป็นคริสเตียนแท้ แต่พวกเขาได้ต่อต้านสิ่งที่เปาโลได้สอน ความตั้งใจของพวกเขาก็คือที่จะนำเปาโลและนักประกาศคนอื่นๆ ทั้งหมดและบรรดาผู้ฟังแห่งความประเสริฐแท้ “ไปสู่ความเป็นทาส” โดยการเรียกร้องให้การเข้าสู่หนัดเป็นเงื่อนไขสำหรับความรอด พวกเขาไม่ได้ประสบความสำเร็จ “ความจริงของข่าวประเสริฐ” หมายถึง “ข่าวประเสริฐในความสัตย์สุจริตของมัน... หลักคำสอนแห่งพระคุณ” [74] “เสรีภาพ” ที่เปาโลได้อ้างอิงถึงไม่ใช่เสรีภาพในนามธรรม แต่เป็นเสรีภาพที่ผู้เชื่อ “มีในพระเยซูคริสต์”[75]

“ดังนั้นมันปรากฏออกมาว่าผู้บุกรุกเป็นคริสเตียนจอมปลอมอย่างแน่นอน เพราะว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจถึงหลักการพื้นฐานของข่าวประเสริฐ นั่นคือ การทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อปราศจากการงานของธรรมบัญญัติ”[76]

2:6 การอ้างอิงของเปาโลถึงยากอบ เปโตรและยอห์นนั้นอาจฟังดูเหมือนจ้องจง (‘บรรดาคนสำคัญ’) แต่ประเด็นของท่านก็คือว่าพวกเขาไม่ได้เห็นอกว่าในฐานะอัครทูตต่อท่านในฐานะอัครทูต พวกเขา “ไม่ได้ส่งเสริมอะไร” ต่อสิทธิอำนาจหรือเนื้อหาของท่านเลย

“การกล่าวซ้ำของถ้อยคำนี้ ‘คนสำคัญ’ จากข้อที่ 2 (ในขณะที่ฉบับแปล NEB มี ‘คนที่มีชื่อเสียง’ สำหรับคำกรีกอย่างเดียวกัน [ฮอย โค โคอุนเทส]) ดูเหมือนจะบ่งบอกว่ามันเป็นชื่อเรียกที่ได้ให้แก่บรรดาผู้นำโดยคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งบางทีเปาโลใช้ด้วยการเหน็บแนมเล็กน้อยในการลดค่าของการอ้างอิงที่เยอหยิ่งและเกินสมควรซึ่งคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้ทำเพื่อบรรดาผู้นำในกรุงเยรูซาเล็ม”[77]

ถ้อยคำนั้น “ขอมิให้เปาโลที่จะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าคนเหล่านี้มีสิทธิอำนาจและอำนาจ และที่จะอยู่ห่างในเรื่องการยอมจำนนของท่านเองต่อสิทธิอำนาจเช่นนั้น”[78]

2:7-9 ยากอบ เปโตรและยอห์นไม่ได้แสวงหาที่จะเปลี่ยนเนื้อหาของเปาโล พวกเขาได้เห็นด้วยกับเนื้อหานั้น พวกเขาได้จับมือในการเห็นด้วยในเรื่องข่าวประเสริฐ (ได้ให้ “มีอขวาแห่งการสามัคคีธรรม” แก่พวกเขา) แม้ว่าจุดจจจ่อของพันธกิจของพวกเขานั้นแตกต่าง คำกรีก *σπουδασ* ที่แปลว่า “เสาะหาลัก” สามารถหมายถึง “เสาะค้นหา” ได้อีกด้วย

“เปโตรเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ ดังนั้น เมื่อเปาโลกำลังกล่าวถึงพันธกิจที่มีต่อคนยิวนั้น เปโตรก็โดดเด่นและยากอบไม่ได้ถูกอ้างอิงถึง (ข้อ 7, 8) อย่างไรก็ตาม ในการกล่าวถึงการกระทำที่เฉพาะและเป็นทางการของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มนั้น ยากอบ (ผู้ซึ่งเป็นประธาน ณ การประชุมอย่างชัดเจน) ก็ถูกอ้างอิงถึงในตำแหน่งแรกพร้อมกับชื่อของเปโตรและยอห์นที่ติดตามมา”[79]

“พระคุณ” ซึ่งประทานแก่เปาโล (ข้อ 9) อ้างอิงถึงการเป็นอัครทูตของท่านท่ามกลางคนต่างชาติ (กจ. 9:15; เปรียบเทียบ กท. 1:16; รรม. 1:5; 12:3; 15:15; 1 คร. 3:10; อฟ. 3:8; ฟป. 1:7)

“การใช้วลีนี้ *ไอซ์ ทา เอเซน* [“ท่ามกลางคนต่างชาติ”] แทน *ทอยส์ เอเซนซิน* [“ต่อคนต่างชาติ”] . . . ก็ขึ้นชอบการสรุปที่ว่า การแบ่งแยกแม้ว่าอยู่บนพื้นฐานของเชื้อชาติมากกว่าแต่อย่างไรก็ตามก็เป็นดินแดนมากกว่าเชื้อชาติ. . . ดังนั้นหลักฐานทั้งสิ้นบ่งชี้อย่างชัดเจนว่าความหมายของการเห็นด้วยก็คือว่าเปาโลและบารนาบัสจะต้องประกาศในดินแดนของคนต่างชาติ อัครทูตคนอื่นๆก็ประกาศในดินแดนของคนยิว”^[80]

“ในสายตาของเปาโลนั้น เหตุผลที่เหลือจะขัดแย้งได้ของเหตุการณ์ของพระคริสต์ได้ชี้ไปยังการเข้ามาแทนที่ของยุคธรรมบัญญัติโดยยุคของพระวิญญาณ (3:13-14) มันเป็นเพราะว่าตอนนี้ [ยังคง] มีวิธีเดียวเท่านั้นของการทำให้ชอบธรรมสำหรับคนยิวและคนต่างชาติเช่นกัน คือ การทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ (เปรียบเทียบ [รม. 3:29-30](#)) ว่า ‘ในพระเยซูคริสต์’ นั้น ‘จะไม่เป็นยิวหรือกรีก’ (กท. 3:28)”^[81]

“ในขณะที่คริสเตียนทุกคนมีบทบาทที่สำคัญที่ต้องทำในมิชชั่นและการประกาศ เราต้องไม่ลืมเลยว่าพระเยซูเองเป็นมิชชั่นนารีที่ยิ่งใหญ่ คือพระบุตรผู้ซึ่งได้ถูกส่งมาจากพระบิดา และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ประกาศแท้ คือผู้หนึ่งซึ่งเป็นพระเจ้าที่ทำให้สำนึกและทำให้กลับใจ”^[82]

2:10 ข้อเรียกร้องเดียวที่ยากอบ เปโตรและยอห์นได้ทำการขอจากเปาโลก็คือท่านไม่ควรละเลยคนยากจนในพันธกิจของท่าน เปาโลได้ทำการอุทิศตนแล้วที่จะทำสิ่งนี้ (“ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะทำ”) “คนยากจน” อาจเป็นการอ้างอิงที่สั้นถึงธรรมิกชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม^[83] หรือมันสามารถเป็นการอ้างอิงถึงคนยากจนโดยทั่วไปได้

ดังนั้นเหตุการณ์ต่างๆของการเยี่ยมชมกรุงเยรูซาเล็มครั้งที่สองหลังจากการกลับใจเชื่อ เหมือนกับเหตุการณ์ต่างๆของชีวิตของท่านทั้งก่อนและหลังการทรงเรียกของท่านโดยพระเจ้า นั่นก็ยืนยันถึงการอ้างของท่านที่ว่าท่านได้รับทั้งข่าวประเสริฐของท่านและความเป็นอัครทูตของท่าน โดยตรงจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เป็นขึ้นจากตาย ถ้าชุดก่อนหน้าของเหตุการณ์ต่างๆสนับสนุนสิ่งนี้โดยการแสดงให้เห็นว่าไม่มีครั้งใดที่ท่านได้อยู่ในตำแหน่งที่จะได้รับข่าวประเสริฐของท่านและการรับมอบหมายแห่งการเป็นอัครทูตจากบรรดาผู้นำในกรุงเยรูซาเล็ม เหตุการณ์ต่างๆของการเยี่ยมชมครั้งที่สองก็สนับสนุนมัน โดยแสดงให้เห็นถึงการรับรองเต็มที่ที่ให้มาโดยบรรดาผู้นำเหล่านั้นต่อข่าวประเสริฐและตำแหน่งแห่งการเป็นอัครทูตซึ่งเป็นของท่านก่อนการพบปะของสองพวก การสนับสนุนหลักที่สามจะได้รับการจัดหาโดยเหตุการณ์ที่เมืองอันติโอก (2:11-21)[84]

ส่วนนี้เป็นตัวอย่างประกอบอย่างมีประโยชน์ถึงความหลากหลายภายในเอกภาพของพระกายของพระคริสต์ คริสเตียนที่แตกต่างออกไปสามารถรับใช้ต่อส่วนที่แตกต่างออกไปของมนุษยชาติและต่อผู้คนในแถบที่แตกต่างออกไป อย่างไรก็ตาม มันต้องมีเอกภาพในเนื้อหาที่เราประกาศ เปาโลได้อธิบายถึงรูปแบบอื่นๆของความแตกต่างที่ปรากฏภายในร่างกายในที่อื่นๆในพันธสัญญาใหม่ (เช่น รม. 14; [1 คร. 12:28-31](#); [อฟ. 4:1-16](#); และข้ออื่นๆ)

ก. การว่ากล่าวอัครทูตอีกคนหนึ่ง 2:11-21

ถัดไปเปาโลได้อ้างอิงถึงเหตุการณ์ที่ซึ่งท่านได้ว่ากล่าวเปโตร ผู้ซึ่งเป็นอัครทูตคนโปรดของของคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว เพื่อจะจัดตั้งสิทธิอำนาจแห่งการเป็นอัครทูตของท่านเองต่อไป และที่จะเน้นถึงความจริงแห่งข่าวประเสริฐของท่าน

“ประเด็นที่ได้ทำขึ้นระหว่างการเคร่งในกฎและการต่อต้านการเคร่งในกฎในเมือง อันติโอก นั้นก็ชัดเจนมากกว่า ณ กรุงเยรูซาเล็ม มันประจวบกันต่อเหตุการณ์ ณ เมืองอันติโอก แต่จากมุมมองที่ซึ่งเปาโลได้แนะนำเรื่องราวที่นั่น เรื่องราวของความสำคัญหลักก็คือว่าในโอกาสนี้ ท่านได้ประกาศถึงความเป็นอิสระจากกรุงเยรูซาเล็มและพวกอัครทูตอย่างเด็ดเดี่ยวมากกว่า ก่อน”[85]

2:11 เปโตรได้จับมือกับเปาโลในกรุงเยรูซาเล็ม (ข้อ 9) อย่างไรก็ตาม เมื่อเปโตร (“เคฟาส”) “ได้มายังเมืองอันติโอก” (แห่งซีเรีย) เปาโล “ได้คัดค้านท่าน” ลูกาไม่ได้บันทึกเหตุการณ์ภายหลังนี้ในพระธรรมกิจการ และเราไม่สามารถระบุวันเดือนปีอย่างแท้จริงได้ มันอาจได้เกิดขึ้นไม่นานหลังจากที่เปาโลและบารนาบัสได้กลับมาจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองอันติโอก หรือ นำเป็นไปได้น้อย คือหลังจากการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ กจ. 15:30) ข้าพเจ้าคิดว่าความเป็นไปได้สองก็น่าเป็นไปได้น้อย เพราะข้าพเจ้าเชื่อว่าเปาโลได้เขียนพระธรรมกาลเทียบก่อนการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็มอย่างที่ได้อธิบายไปนั้น

2:12-13 ตอนแรกเปโตร “ได้กิน” อาหารกับคริสเตียน ณ เมืองอันติโอก ผู้ซึ่งเป็นทั้งคนยิวและ “คนต่างชาติ” จนกระทั่งผู้เขียนเขียนคนยิวบางคนได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ กจ. 10:28; 11:3) พวกเขาได้มาจากกลุ่มที่ได้เชื่อว่าคนต่างชาติจำเป็นต้องผ่านการเข้าสู่หน้ดก่อนที่พวกเขาสามารถเป็นคริสเตียนได้ พวกเขาไม่ได้ “มาจากยาคอบ” ในแง่ที่ว่ายาคอบรับรองมุมมองของพวกเขา ท่านไม่ได้รับรองเลย (ข้อ 9) บางทีพวกเขาได้มาจากคริสตจักรเดียวกันกับยาคอบ เมื่อ “คนเหล่านี้” ซึ่งเปาโลไม่ได้เรียกพวกเขาว่าพวกพี่น้องนั้นได้มาถึง พวกเขาได้ข่มขู่เปโตร ท่านได้แยกตัวจากคริสเตียนคนต่างชาติที่ละน้อย เป็นที่ชัดเจนว่าเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง คนยิวคนอื่นๆที่อาศัยอยู่ในเมืองอันติโอกได้ทำตามตัวอย่างของเปโตร “แม้แต่บารนาบัส” ก็ได้ทำเช่นกัน พวกเขาหน้าชื่อใจคด กล่าวสิ่งหนึ่งและทำอีกสิ่งหนึ่ง เปโตรมีแนวโน้มที่จะประนีประนอมความเชื่อมั่นของท่านเมื่อท่านอยู่ภายใต้ความกดดัน (เปรียบเทียบ มธ. 16:16-23; 26:69-75; มก. 14:66-72; ลก. 22:54-62; ยน. 18:15-18, 25-27)

“บางทีมันประหลาดใจที่ว่าคุณเหมือนว่าไม่มีใครได้ระลึกว่าพระเยซูได้รับประทานด้วยกันกับ ‘คนเก็บภาษีและคนบาป’ ซึ่งสามารถแทบจะไม่หมายถึงว่าพระองค์ได้ทำตามการปฏิบัติที่เคร่งครัดของคนยิว”^[86]

2:14 ทำไมเปาโลไม่ได้ทำตามขบวนการสำหรับการจับมือกับพี่น้องที่ทำผิด (“แจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสอง”) ที่พระเยซูได้ระบุไว้ (มธ. 18:15)? เป็นที่ชัดเจนว่าท่านได้รู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น (เปรียบเทียบ 6:1) ท่านอาจได้ทำอย่างนั้นก่อนการว่ากล่าวเปโตร ในสายตาประชาชน แต่เนื่องจากว่าความผิดนั้นอยู่ในสายตาประชาชน การว่ากล่าวจำเป็นต้องอยู่ในสายตาประชาชนเช่นกัน ในพันธกิจนั้น บ่อยครั้งมันยากที่จะรู้ไม่ว่าที่จะทำตาม [มัทธิว 18:15](#) หรือ [1 ทิโมธี](#)

5:20 ในการรับมือกับผู้คนที่ต้องการการว่ากล่าว ตามปกติแล้วเราควรเริ่มต้นด้วยการว่ากล่าว ที่เป็นส่วนตัว (มธ. 18:15) และจากนั้นถ้าไม่สำเร็จ ก็ไปยังการเผชิญหน้าในที่สาธารณะ (มธ. 18:16-17)

บางทีเปาโลได้ว่ากล่าวเปโตรในที่สาธารณะเพราะว่าอุปนิสัยของเปโตรได้มีอิทธิพลต่อคนมากมาย (“พวกยิวคนอื่นๆ” ข้อ 13) ท่านได้วิจารณ์เปโตรสำหรับความไม่คงเส้นคงวา เปโตรได้ส่งสัยอีกด้วยในความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงยอมรับคนยิวและคนต่างชาติอย่างเท่าเทียม ดังนั้นก็หลงปฏิบัติในทางที่เป็นประโยชน์แก่คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว นอกจากนั้น ท่านได้ถูกพวกพี่น้องต่างชาติของท่านและได้กระทำตรงกันข้ามกับความเชื่อมั่นของท่านเอง

พวกพี่น้องที่อ่อนแอกว่าในกรุงเยรูซาเล็มอาจได้เป็นห่วงเปโตร พวกพี่น้องต่างชาติในเมืองอันติโอกผู้ซึ่งเปโตรได้ทำให้ดูและรู้สึกเหมือนคริสเตียนชั้นที่สองโดยอุปนิสัยของท่านก็ได้เป็นห่วงเปโตร เปโตรและบารนาบัสอาจได้รู้สึกว่าเขาจำเป็นต้อง “ยอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง” เพื่อจะช่วยบางคนให้รอด (1 คร. 9:22) เปาโลได้เห็นว่าคุณอุปนิสัยของพวกเขาได้บ่งบอกถึงความแตกต่างระหว่างคริสตศาสนาแบบยิวและคริสตศาสนาแบบต่างชาติ นี่ก็เป็นการคุกคามต่อเสรีภาพของคนต่างชาติมากเท่ากับการบงกชของพวกพี่น้องปลอม (ข้อ 4)

ทั้งเปโตรและเปาโลได้ยอมรับความเท่าเทียมกันของคนยิวและคนต่างชาติในคริสตจักร (เปรียบเทียบ กจ. 11:17) อย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่า มันใช้เวลามากกว่าสำหรับเปโตรที่จะเห็นถึงความหมายโดยนัยเชิงปฏิบัติของความจริงนี้และที่จะประยุกต์ใช้สิ่งเหล่านั้นกับการประพฤติของท่านเอง

2:15-16 นักตีความบางคนเชื่อว่าถ้อยคำของเปาโลที่มีต่อเปโตรก็ดำเนินไปจนถึงปลายของบทที่ 2 (เช่น NASB, NIV, NKJV)[87] คนอื่นๆเชื่อว่าถ้อยคำเหล่านั้นจบลงด้วยข้อที่ 14 (เช่น RSV, NRSV, NET) มันดูเหมือนไปได้มากกว่าสำหรับข้าพเจ้าที่ว่าถ้อยคำเหล่านั้นจบลงด้วยข้อที่ 14

“ข้อนี้ [15] และข้อถัดไปก็จัดตั้งประโยคเดียวที่มากเกินไปในคำกรีกสองข้อนี้ ได้ถูกอธิบายว่าเป็น ‘หลักคำสอนของเปาโลเกี่ยวกับการทำให้ชอบธรรมอย่าง ตั้งเขป’...”[88]

คนยิวที่ไม่ได้รับความรอดได้ถือว่าคนต่างชาติเป็น “คนบาป” อย่างเหินห่างแล้ว เปาโลได้อ้างอิงถึงพวกเขาในทำนองนี้ที่นี่ เนื่องจากว่าเปโตรได้แบ่งแยกเชื้อชาติโดยการประพฤติอย่างที่ท่านได้ประพฤติ

“การอธิบายลักษณะนี้ก็จัดจ่อที่ความแตกต่างที่เด่นชัดระหว่างคนยิวและคนต่างชาติทันที เพราะว่าสิ่งที่ได้ทำให้คนต่างชาติเป็นคนบาปในการคาดคะเนของคนยิวก็ไม่ใช่แค่ที่ว่าพวกเขาไม่ได้ถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติเท่านั้น แต่พวกเขาไม่ได้ครอบครองธรรมเนียมบัญญัติอีกด้วยและดังนั้นก็ได้ขาดความเป็นไปได้ของการได้รับความชอบธรรมโดยทางธรรมเนียมบัญญัตินั้น”[89]

เปาโลได้ดำเนินการต่อไปที่จะย้ำเตือนเปโตรว่าทั้งสองคนได้รู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทำให้ผู้คนชอบธรรม (ประกาศว่าพวกเขาชอบธรรม) เพราะว่าพวกเขาถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (“การทำงานของธรรมเนียมบัญญัติ”) ซึ่งส่วนหนึ่งก็เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์เกี่ยวกับอาหาร

“ที่จะถูกทำให้ชอบธรรม *ใดคัยอุสไร* คือที่จะถูกถือว่าเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าโดยพระองค์เอง ที่จะถูกรับรองโดยพระเจ้า ถูกยอมรับว่าเป็นดังเช่นที่พระเจ้าปรารณาให้มนุษย์เป็น”[90]

“โดย *เออร์กา โนมุ* [“การทำงานของธรรมเนียมบัญญัติ”] นั้นเปาโลหมายถึงการกระทำแห่งการเชื่อฟังต่อกฎข้อบังคับที่เป็นทางการซึ่งกระทำด้วยวิญญาณแห่งการเคร่งครัดในกฎเกณฑ์ พร้อมกับการคาดหวังถึงการทำความดีและการรับรองถึงการรับรองของพระเจ้าและรางวัล ในอีกนัยหนึ่ง การเชื่อฟังเช่นนั้นอย่างที่ว่าพวกที่เคร่งในกฎเกณฑ์ได้เสนอแก่ธรรมเนียมบัญญัติของพันธสัญญาเดิมอย่างที่ถูกขยายและตีความโดยพวกเขา”[91]

“... การบรรยายของเปาโลเกี่ยวกับคำกล่าวของท่านที่มีต่อเปโตรในเมืองอันทิโอกถูกแต่งเติมอย่างคืบหน้าโดยศิลปะการโต้เถียงต่อผู้กล่าวร้ายชาวกาลาเทียของท่าน และอย่างที่ยืนยันได้เป็นนัย ก็ค่อยๆเปลี่ยนเป็นการอภิปรายทางศาสนศาสตร์กับผู้อ่านของท่าน”^[92]

“... โดยวลี ‘การทำงานของธรรมบัญญัติ’ เปาโลหมายถึงแนวทางแห่งชีวิตของคนยิวซึ่งถูกอธิบายไว้ใน 2:14 โดยคำว่า *ไอโอไดคอส* [เหมือนคนยิว] ซึ่งถูกแสดงออกโดยความเฉพาและเป็นตัวอย่างที่ชัดเจน โดยการข่มเหงของบรรดาผู้ติดตามของท่าน และได้เถียงว่าจะกลับไปสู่แนวทางแห่งชีวิตนั้นจะเป็นการทำให้พระคริสต์เป็นทาสของบาป”^[93]

การทำให้ชอบธรรมเกิดขึ้น โดยการเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น (เปรียบเทียบ กจ. 16:31) เปาโลเปโตรและผู้เชื่อคนอื่นๆรวมกันก็ได้เชื่อในพระคริสต์ (เปรียบเทียบ โยบ 9:1-2) เปาโลได้กล่าวอย่างเป็นหลักคำสอนว่า การเชื่อฟังต่อ (“การทำงานของ”) “ธรรมบัญญัติ” ไม่เคยได้ทำให้ใครก็ตามชอบธรรมเลย (รม. 3:20)^[94]

“ข้อนี้ [ข้อ 16] เป็นหนึ่งในข้อที่สำคัญที่สุดในจดหมายฝาก . . .

“การกล่าวซ้ำสามครั้งของหลักคำสอนของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อในข้อนี้ก็สำคัญ เพราะว่ามันแสดงให้เห็นความสำคัญที่อัครทูตคนนี้ให้แก่หลักคำสอนนี้ นอกจากนี้ วลีทั้งสามก็เพิ่มขึ้นในการเน้น”^[95]

“การทำให้ชอบธรรมไม่ควรถูกทำให้สับสนกับการยกโทษ ซึ่งเป็นผลของการทำให้ชอบธรรม หรือไม่ใช่กับการไถ่โทษซึ่งเป็นพื้นฐานของการทำให้ชอบธรรม ตรงกันข้าม มันเป็นคำตัดสินอันโปรดของพระเจ้า พระผู้พิพากษาที่ชอบธรรมว่าผู้หนึ่งที่ได้ถูกกล่าวโทษมาก่อนตอนนี้ได้รับสถานะใหม่ ณ ราวหน้าบัลลังก์ศาลของความยุติธรรมของพระเจ้า”^[96]

“ที่จะถูกทำให้ชอบธรรมหมายถึงที่จะถูกประกาศว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า นั่นคือ ที่จะชื่นชมสถานะหรือฐานะของการอยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าและของการเป็นที่ยอมรับโดยพระองค์”[97]

ในข้อที่ 15-21 นั้นเป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้ตอบการกล่าวหาที่ผู้วิจารณ์ของท่านได้พุ่งเป้าไปยังท่าน มันจะง่ายขึ้นสำหรับเราที่จะตีความข้อเหล่านี้ถ้าเราได้รู้ว่าการกล่าวหาเหล่านั้นคืออะไร อย่างไรก็ตามที่สิ่งต่างๆเป็นนั้น เราสามารถอนุมานได้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นอะไรจากคำตอบของเปาโล

2:17-18 เปาโลได้ปฏิเสธการกล่าวหาของคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว ว่าการทำให้ชอบธรรมได้นำไปสู่อุปนิสัยที่ละเลยกฎหมาย ท่านได้กล่าวว่า ที่แท้สิ่งนี้ได้ทำให้ “พระคริสต์” เป็น ผู้สนับสนุน (“ผู้รับใช้”) “ของบาป” สิ่งนี้ “ไม่สามารถเป็นได้เลย!” ถ้าคริสเตียนทำให้ตัวของเขาหรือของเธอเองกลับไปอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ ธรรมบัญญัติจะแสดงให้เขาหรือเธอถึงการเป็นคนบาป เนื่องจากว่าไม่มีใครสักคนสามารถรักษาระบบบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์ ข้อเหล่านี้เป็นคำพยานที่หนักแน่นว่าคริสเตียนเป็นอิสระจากข้อเรียกร้องต่างๆของธรรมบัญญัติของโมเสส

เปาโลได้หมายถึงอะไรเมื่อท่านได้กล่าวว่า “ในการที่เรากำลังชวนชายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองกลับเป็นคนบาปไปด้วย” (ข้อ 17)?

“ที่นี่ท่าน [เปาโล] อาจหมายถึงว่าเมื่อคนยิวที่ฟังพาธรรมบัญญัติเช่นเปโตรและตัวท่านเองหยุดที่จะฟังพาธรรมบัญญัติในฐานะเป็นพื้นฐานสำหรับการทำให้ชอบธรรมของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้าและพบการทำให้ชอบธรรมในพระคริสต์นั้น พวกเขาได้ทำให้ตัวพวกเขาเองอยู่ในระดับเดียวกับ ‘คนบาปแห่งคนต่างชาติ’ อย่างมีประสิทธิภาพ ในแง่นั้น พวกเขาเอง (ไค เอ ทอย) ได้ถูก ‘พบว่าเป็นคนบาป’ มากเท่ากับกลุ่มที่เล็กน้อยโดยปราศจากธรรมบัญญัติ แต่สิ่งนี้ประยุกต์ใช้กับคริสเตียนคนยิวทุกคน แม้กระทั่งต่อบรรดาผู้ที่ไม่ได้ชื่นชมคุณลักษณะที่เป็นอิสระจากธรรมบัญญัติของข่าวประเสริฐ โดยการมอบความเชื่อต่อพระคริสต์นั้น ในเหตุผลถ้าไม่ใช่ใน

จิตสำนึกแล้ว พวกเขาได้ละความเชื่อในธรรมเนียมปฏิบัติ และจำเป็นต้องรับสภาพของพวกเขาในฐานะคนบาปซึ่งต้องการพระคุณที่ทำให้ชอบธรรมของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง”[98]

“... เปาโลกำลังโต้แย้งว่าแม้ว่ามันเป็นจริงที่ว่าในการที่จะถูกทำให้ชอบธรรมในพระคริสต์ มันก็จำเป็นที่จะต้องละทิ้งความเชื่อในธรรมเนียมปฏิบัติในฐานะเป็นวิธีแห่งความรอด (ข้อตั้งที่ 1) และดังนั้นก็กลายมาเป็นคนบาปในแง่ของการถูกลดให้ไปสู่ระดับของ ‘คนต่างชาติและคนบาป’ ของข้อที่ 15 (ข้อตั้งที่ 2) ข้อสรุปไม่ได้เป็นไปตามที่ว่า ด้วยเหตุนี้พระคริสต์ก็กลายมาเป็นตัวแทนของบาป (ในแง่ของผู้สนับสนุนการกระทำผิดที่แท้จริง) ซึ่งเป็นการสนับสนุนสำหรับถ้อยแถลงนี้ที่ได้ให้มาในข้อที่ 18-20”[99]

“เพราะว่า” ณ ตอนต้นของข้อที่ 18 บางทีเข้ากันกับ “เพราะว่า” ณ ตอนต้นของข้อที่ 19 ทั้งสองข้อให้เหตุผลต่างๆว่า “ไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอน” (ข้อ 17) ข้อที่ 18 ให้หลักฐานในแง่ลบโดยสมมุติ คือ การละเมิดแท้จริงติดตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อธรรมเนียมปฏิบัติกลายมาเป็นสิทธิอำนาจในชีวิตของผู้เชื่อ ข้อที่ 19 ให้หลักฐานในแง่บวกโดยแท้จริง

2:19 ข้อนี้หมายถึงว่า “ธรรมเนียมปฏิบัติ” กล่าวโทษหรือฆ่าทุกคน ถ้าใครคนหนึ่งตาย เขาก็ไม่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้ฆ่าเขาก่อนต่อไป ในแง่นั้นเขาก็เป็นอิสระ (เปรียบเทียบ รม. 7) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปเขาสามารถอุทิศพลังงานของเขาในฐานะบุคคลที่ได้เป็นขึ้นจากตาย ไม่ใช่เพื่อที่จะทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติโปรดปราน แต่ทำให้พระเจ้าโปรดปราน (“เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า”)

“โดยความถูกต้องของการรวมกันของท่านกับพระคริสต์ (เปรียบเทียบ ข้อ 17) และการมีส่วนร่วมในการตายของพระคริสต์นั้น เปาโลได้ประสบกับความตายที่ซึ่งความสัมพันธ์ของท่านกับธรรมเนียมปฏิบัติได้ขาดอย่างเด็ดขาดและธรรมเนียมปฏิบัติได้เลิกที่จะมีการอ้างใดๆเกี่ยวกับตัวท่าน (เปรียบเทียบ [รม. 7:4, 6](#)) เนื่องจากการตายแทนที่ของพระคริสต์สำหรับคนบาปได้ถูกบิบบังคับโดยธรรมเนียมปฏิบัติ (เปรียบเทียบ [กท. 3:13](#)) และเป็นการยืนยันอันแรกของ

คำตัดสิน [ของธรรมบัญญัติ] นั้น การตายของเปาโลต่อธรรมบัญญัติผ่านทาง การมีส่วนร่วมในการตายของพระคริสต์สามารถถูกกล่าววามา ‘ทาง [คำกรีก คือ เป็นสื่อ] ธรรมบัญญัติ’ การตายนี้ ‘ทางธรรมบัญญัติ...ต่อธรรมบัญญัติ หมายถึง ไม่ใช่แค่ว่าธรรมบัญญัติในฐานะที่เป็นวิธีเท็จของความชอบธรรมที่ได้ถูกกันไว้เท่านั้น แต่ผู้เชื่อถูกทำให้เป็นอิสระจากการควบคุมของธรรมบัญญัติอีกด้วย (ที่ซึ่งมีการละเมิด [รม. 4:15](#)) เพื่อชีวิตแห่งการอุทิศแด่พระเจ้า (เปรียบเทียบ [รม. 7:6](#))”[100]

2:20

“ในฐานะผลลัพธ์ของการมีส่วนร่วมของท่านในการตายของพระคริสต์บนกางเขนนั้น ตอนนี้เปาโลอธิบายว่า...ชีวิตที่ท่านดำเนินในตอนนี้ไม่ใช่ดำเนินโดยท่านเอง หรือโดย ‘ข้าพเจ้า’ ของข้อที่ 19 ซึ่งเป็นฟาริสีที่ชอบธรรมโดยตนเอง ผู้ซึ่งได้ตั้งความหวังของท่านเองสำหรับความชอบธรรมและความรอดไว้ที่การถือรักษาธรรมบัญญัติที่เคร่งครัด แต่โดยพระคริสต์ ผู้ที่ได้เป็นขึ้นและได้รับการยกย่องผู้ซึ่งสถิตในท่าน”[101]

เมื่อบุคคลหนึ่งวางใจพระคริสต์ พระเจ้าทำให้เขาหรือเธอเข้าส่วน *กับพระคริสต์* ไม่ใช่แค่ในปัจจุบันและอนาคตเท่านั้น แต่ในอดีตอีกด้วย ผู้เชื่อได้ทำสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำ เมื่อพระคริสต์ได้ตายไป ข้าพเจ้าได้ตายไป เมื่อพระคริสต์ได้เป็นขึ้นมาจากตาย ข้าพเจ้าได้เป็นขึ้นมาสู่ความใหม่ของชีวิต ชีวิตเก่าที่เอาตนเองเป็นศูนย์กลางของข้าพเจ้าได้ตายไปเมื่อข้าพเจ้าได้ตายกับพระคริสต์ ชีวิตที่พระวิญญาณของพระองค์ได้นำก็ได้เริ่มต้นในข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าได้เป็นขึ้นกับพระคริสต์ ดังนั้น ในแง่นี้ ชีวิตคริสเตียนเป็นชีวิตของพระคริสต์อย่างแท้จริง (“พระคริสต์ดำเนินชีวิตในข้าพเจ้า”)[102]

เราสามารถดำเนินชีวิต “โดยความเชื่อ” ทุกวันได้ (ชีวิตซึ่งตอนนี้ข้าพเจ้าดำเนินในความเชื่อ) อย่างที่เราได้กลายมาเป็นคริสเตียน *โดยความเชื่อ* (ข้อ 16) “ความเชื่อ” ในทั้งสองกรณีหมายถึงการวางใจในพระคริสต์ เราสามารถวางใจพระองค์ได้เพราะว่าพระองค์ “ได้รัก” เรา และ “ได้เสียดสละพระองค์เอง” เพื่อเป็นเครื่องบูชาสำหรับเรา

ในข้อนี้ การที่เปาโลใช้คำว่า “ถูกตรึง” แทนที่ “ถูกทำให้ตาย” หรือ “ตายไป” ก็เน้นถึงความผิดบาปของเรา การตรึงเป็นวิธีหนึ่งของการตายที่บุคคลหนึ่งไม่สามารถทำให้เกิดกับตัวเองได้ เป็นพระเจ้าเองผู้ได้ตรึงผู้เชื่อกับพระคริสต์ นักโทษที่เลวร้ายที่สุดเท่านั้นได้ประสบกับการถูกตรึงในสมัยของเปาโล

การอ้างอิงของเปาโลถึง “เนื้อหนัง” ที่นี่เป็นตามตัวอักษร มันหมายถึงร่างกายทางกายภาพของเรา เราสามารถเห็นการชื่นชมที่ยิ่งใหญ่ของเปาโลถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อท่านได้ ท่านได้กล่าวว่พระเจ้าคริสต์ได้รัก “ข้าพเจ้า” และได้สละพระองค์เองเพื่อ “ข้าพเจ้า”

“ชีวิตคริสเตียนทั้งสิ้นเป็นการตอบสนองต่อความรักที่ได้แสดงออกมาในการตายของพระบุตรของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์”^[103]

“มันใช้ธรรมเนียมปฏิบัติที่ *ภายนอก* แต่ความรักที่ *ภายใน* ซึ่งก่อให้เกิดความแตกต่าง”^[104]

ขอให้เราเติบโตขึ้นอยู่เสมอในการชื่นชมของเราถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้รัก “ข้าพเจ้า”!

“คนที่อยู่บนกางเขนกำลังหันหน้าไปในทิศทางเดียว เขาไม่ได้หันกลับ และเขาไม่มีแผนการของเขาเองอีกต่อไป”^[105]

“มีแต่ความรักที่ได้เป็นแรงจูงใจที่เพียงพอสำหรับพระเจ้าที่จะส่งพระบุตรของพระองค์ไปที่กางเขน ไม่ใช่สำหรับพระบุตรที่จะยอมรับมันอย่างสมัครใจ”^[106]

2:21 เปาโลได้สรุปโดยการยืนยันว่าท่าน “ไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นโมฆะ” อย่างที่เปโตรได้ทำโดยอุปนิสัยของท่าน เปโตรได้ทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นโมฆะโดยการบ่งบอกว่าพระคุณไม่เพียงพอ ท่านได้ทำอย่างนี้โดยการทำให้ตัวท่านเองอยู่ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่งกำลังกล่าวอย่างแท้จริงว่าการเชื่อฟังต้องมากับพระคุณเพื่อจะทำให้พระคุณเพียงพอ ถ้ามันได้

เป็นจริง เปาโลได้สรุปว่า “พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์” ดังนั้น มันจะเป็นการเชื่อฟังที่ช่วยให้รอดไม่ใช่พระคริสต์[107]

นักเขียนคนหนึ่งได้ชี้ให้เห็นถึงหลักคำสอนพื้นฐานของคริสเตียนห้าอย่างที่เปโตรได้ปฏิเสธ โดยการแยกตัวจากคนต่างชาติ คือ เอกภาพของคริสตจักร (ข้อ 14) การทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ (ข้อ 15-16) เสรีภาพจากธรรมเนียมบัญญัติ (ข้อ 17-18) ข่าวดูประเสริฐเอง (ข้อ 19-20) และพระคุณของพระเจ้า (ข้อ 21)[108]

บรรดาข้อสุดท้ายของส่วนนี้ (ข้อ 18-21) จัดตั้งการเชื่อมโยงจากประสบการณ์ส่วนตัวของเปาโลไปสู่การอธิบายตามหลักคำสอนของท่าน ในบทที่ 3 และ 4 ท่านได้ดำเนินการแก้ต่างของท่านเกี่ยวกับ “ความเชื่อเท่านั้น” ต่อไปในฐานะเป็นวิธีเดียวแห่งความรอด

III. การยืนยันทางศาสนศาสตร์ถึงความรอดโดยความเชื่อ บทที่ 3-4

ส่วนทางศาสนศาสตร์ของจดหมายฝากนี้เริ่มต้นที่นี่ซึ่งเปาโลได้แนะนำในเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ก่อนหน้านี้ของการกลับใจและการทรงเรียกของท่านเองที่ส่งผลให้เกิดการเผชิญหน้าของท่านกับเปโตรเกี่ยวกับการทำให้ชอบธรรม ในแง่หนึ่ง เปาโลได้เริ่มต้นการเน้นนี้ใน 2:15 แต่ 2:15-21 ก็สรุปส่วนก่อนหน้านี้ของจดหมายฝากนี้อีกด้วย แรกสุดเปาโลได้แก้ต่างหลักคำสอนของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น (บทที่ 3) และจากนั้นท่านได้อธิบายสิ่งนั้น (บทที่ 4)

ก. การแก้ต่างหลักคำสอน บทที่ 3

เปาโลได้อธิบายความหมายของการทำให้ชอบธรรมและการชำระให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อเท่านั้น ท่านได้โต้แย้งถึงความสมเหตุสมผลของสองสิ่งนี้จากประสบการณ์ (3:1-5) จากพระคัมภีร์ (3:6-14) และจากเหตุผล (3:15-29) เพื่อที่จะยับยั้งผู้อ่านของท่านจากการกลับไปสู่การพึ่งพาธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส ใน 3:1-18 เปาโลได้โต้แย้งการเคร่งในกฎ ซึ่งเป็นความเชื่อถือที่ว่าเราสามารถทำให้ตัวของเราเองเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้โดยการถือรักษากฎต่างๆ[109] ใน 3:19—4:7 ท่านได้โต้แย้งการเน้นธรรมเนียมบัญญัติ ซึ่งเป็นความเชื่อถือที่ว่าเราต้องทำให้ธรรมเนียมบัญญัติเป็นผู้ปกครองที่ปกครองแห่งชีวิตของเรา[110]

“ต้องมีการจดจำไว้ว่า จดหมายกาลาเทียของเปาโลไม่ได้เป็นห่วงแค่ ‘การเคร่งในกฎ’ เท่านั้น แม้ว่าอย่างน่าเศร้าแล้วบ่อยครั้งก็เป็นทีที่เข้าใจในแง่เหล่านั้นเท่านั้น ตรงกันข้าม พระธรรมกาลาเทียเป็นห่วงเกี่ยวกับ ‘การเน้นธรรมเนียมปฏิบัติ’ เป็นหลักหรือไม่ว่าคนต่างชาติผู้ซึ่งเชื่อในพระคริสต์ต้องอยู่ภายใต้คำสั่งของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสหรือไม่”^[111]

“กาลาเทีย 3:1-18 เป็นหนึ่งส่วนที่ถูกศึกษาอย่างใกล้ชิดและคุ้นเคยมากที่สุดของจดหมายต่างๆ ของเปาโล นี่เป็นอย่างนั้นก็เนื่องจากการจดจำของหัวข้อต่างๆของ พระธรรมตอนนี้ที่สำคัญต่อข่าวประเสริฐของคริสเตียน การโจมตีของมันต่อการเคร่งในกฎ และความซับซ้อนของข้อโต้แย้งของเปาโลในการสนับสนุนข่าวประเสริฐที่ปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติ” ^[112]

1. ข้อโต้แย้งจากประสบการณ์ 3:1-5

ที่นี้อัครทูตเปาโลได้เริ่มต้นที่จะประยุกต์ใช้หลักการที่ได้กล่าวไว้ใน 2:15-21 กับผู้ฟังของท่าน

3:1 มั่นใจเวลาที่จะผสมธรรมเนียมปฏิบัติกับพระคุณ ชาวกาลาเทียได้ประหลาดใจกับว่าพวกเขาได้อยู่ภายใต้มนต์คาถาบางอย่าง (“ต้องมนต์สะกด”) และไม่ได้ใช้ในการใช้ที่เต็มทีของความสามารถทางเหตุผลของพวกเขา เปาโลได้วาดภาพพจน์ที่แสดงชัดเจนถึงพระเยซูคริสต์ที่ได้ถูกตรึงในฐานะตัวแทนของพวกเขาเมื่อท่านได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาได้เข้าใจข่าวประเสริฐ

ที่จะนำพวกเขาไปสู่การรับรู้ของพวกเขา นั่น เปาโลได้ถามคำถามเพิ่มเติมอีกสี่คำถามจากพวกเขาในข้อ 2-5 บางทีท่านได้ตั้งใจให้คำถามเชิงโวหารที่เป็นอรรถกถาในข้อนี้เป็นการว่ากล่าว ^[113] “คนโง่” ในพระคัมภีร์เป็นผู้คนที่ไม่นับถือการสำแดงของ พระเจ้า (เปรียบเทียบ สดค. 14:1; ลก. 24:25)

“... เปาโลถือว่าผู้กลับใจเชื่อชาวกาลาเทียของท่านว่าได้มาอยู่ภายใต้มนต์คาถาโดยไม่รู้ คือผลลัพธ์ที่สะกดจิตของครูสอนเท็จ...”^[114]

การพรรณนาในที่สาธารณะถึง “พระคริสต์... ได้ถูกตรึง” (คำกรีก กาลที่สมบูรณ *เอสเททา โรเมโนส* คือได้ถูกตรึงพร้อมกับผลลัพธ์ที่ต่อเนื่อง) บางทีอ้างอิงถึงข้อเท็จจริงของการตายของพระ

เยซูในฐานะเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญในประวัติศาสตร์ความรอด บางทีมันไม่ได้อ้างอิงถึงการอธิบายบางอย่างเกี่ยวกับการตรึงที่เปาโลหรือคนอื่นได้นำเสนอแก่พวกเขา หรือไม่ใช้พระคริสต์ที่ยังคงถูกตรึง ณ เวลานี้ในบางแง่[115] ชาวกาลาเทียคงจะไม่ได้พบว่าคำสอนที่เจ้านาตั้งใจดูใจถ้าพวกเขาได้ชื่นชมความสำคัญหลักแห่งการถูกตรึงของพระเยซูอย่างแท้จริง

“คำแนะนำก็คือว่าใครก็ตามที่มีการรับรู้ฝ่ายวิญญาณควรสามารถที่จะเห็นความเป็นไปไม่ได้ของความพยายามต่างๆทางธรรมเนียมปฏิบัติที่จะช่วยมนุษย์ให้รอด แนวคิดนี้เปาโลก็ดำเนินการที่จะพัฒนาต่อไป”[116]

3:2 คำถามที่ 1: ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร? คำตอบต่อคำถามเดียนี้ควรยุติ การโต้แย้งทั้งสิ้น (เปรียบเทียบ ข้อ 5) เป็นที่ชัดเจนว่ามันไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ แต่โดย “การไถ่ฮิน” และการเชื่อข่าวประเสริฐ คือข่าวสารแห่งพระคริสต์ที่ได้ถูกตรึง (เปรียบเทียบ [รม. 8:9; 1 คร. 12:13](#)) เปาโลได้ทักท้วงเอาถึงความรอดของผู้อ่านของท่าน

“หลักฐานแท้จริงอันเดียวของการกลับใจเชื่อคือการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของผู้เชื่อ (ดู [รม. 8:9](#))”[117]

การทำให้ชอบธรรม (2:16) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กลายเป็นสมบัติของผู้เชื่อไม่ใช่โดยการทำงานของธรรมเนียมปฏิบัติ แต่โดย “ความเชื่อ” ผ่านทางการกระทำอันหนึ่งของการเชื่อ การรับของประทานแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นหนึ่งในสิทธิพิเศษสูงสุดที่มนุษย์สามารถประสบได้เนื่องจากพระเจ้าทรงให้ของประทานที่ใหญ่เช่นนั้นแก่เราเมื่อเราเชื่อข่าวประเสริฐ ([รม. 8:9; 1 คร. 12:13](#)) เป็นที่ชัดเจนว่าการเชื่อข่าวประเสริฐนั้นเหนือกว่าการเชื่อธรรมเนียมปฏิบัติ ยิ่งกว่านั้นเนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการรับรองถึงความรอดสุดท้าย (การได้รับศักดิ์ศรีเปรียบเทียบ [อฟ. 1:13-14](#)) และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมายังเราโดยความเชื่อนั้น ความรอดสุดท้ายต้องขึ้นอยู่กับความเชื่อไม่ใช่การเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ

“... บรรดาผู้ที่ได้เน้นธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้เน้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ตั้งแต่วันพื้นเทกอสต์เป็นต้นไปนั้น คริสเตียนได้เน้นความสำคัญของพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียน”[118]

3:3 คำถามที่ 2: พระเจ้ากำลังชำระท่านให้บริสุทธิ์อย่างไร? การทำให้ชอบธรรมได้เป็นงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการตอบสนองต่อความเชื่อที่เชื่อ ในทำนองเดียวกัน การชำระให้บริสุทธิ์ของพวกเขาได้เป็นงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการตอบสนองต่อความเชื่อที่เชื่อเช่นกัน แนวคิดก็คือว่า ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งนั้น การประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสจะช่วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นความผิดพลาดที่ยังคงอยู่ในสมัยของเรา

“มันดูเหมือนว่าคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวในเมืองกาลาเทียไม่ได้สิ่งที่ต่อต้านเปาโลแต่ที่จะเสริมเนื้อหาของท่าน และที่จะนำผู้กลับใจเชื่อของท่านไปสู่ความสมบูรณ์แบบ...”[119]

“เนื้อหนัง” ที่นี้อ้างอิงถึงธรรมชาติมนุษย์ที่เป็นบาปของบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นที่นั่งและสื่อของความปรารถนาต่างๆที่บาป นี่เป็นการใช้เชิงเปรียบเทียบของคำนี้[120] จงสังเกตว่าการรับพระวิญญาณไม่ได้แสดงถึงขั้นที่สองหรือสูงกว่าหลังจากการทำให้ชอบธรรม ซึ่งก็คือ “พระพรอันที่สอง” มันเป็นการทำให้ชอบธรรมเริ่มแรก และตอนนี้ (ตั้งแต่วันฟื้นเทออสต์) ก็เกิดขึ้น ณ เวลาของการกลับใจเชื่อ (เปรียบเทียบ [ยน. 7:39; 16:7; 20:22; กจ. 1:8; 2:38; รม. 8:9; 1 คร. 12:13](#))

3:4 คำถามที่ 3: ประสบการณ์ต่างๆของท่านได้ไร้ประโยชน์หรือ? “ประสบ” สามารถหมายถึงประสบกับการข่มเหงหรือประสบกับบางสิ่ง ในแง่แรกนั้น มันจะอ้างอิงถึงการข่มเหงที่ชาวกาลาเทียได้ประสบตั้งแต่พวกเขาได้กลายมาเป็นคริสเตียน (เปรียบเทียบ [กจ. 14:21-22](#)) ประเด็นก็คือการทนทุกข์เหล่านั้นทั้งสิ้นคงได้เป็นการทนทุกข์ที่ไม่จำเป็นหรือไร้จุดประสงค์ ในกรณีหลัง มันจะอ้างอิงถึงประสบการณ์ทั้งสิ้นที่ชาวกาลาเทียได้ประสบทั้งดีและแย่ตั้งแต่การกลับใจเชื่อของพวกเขา ประเด็นก็คือว่าประสบการณ์เหล่านั้นทั้งสิ้นคงได้ไร้ความหมาย บางทีเราควรขอความสำคัญที่กว้างกว่าที่นี่ เนื่องจากกว่าคำถามอื่นๆในส่วนนี้เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ต่างๆที่ชาวกาลาเทียได้รับจากพระเจ้าโดยความเชื่อ

3:5 คำถามที่ 4: อะไรให้เหตุผลสำหรับการอัศจรรย์ต่างๆที่ท่านได้เป็นพยาน (เปรียบเทียบ [กจ. 14:3, 8-10](#))? พระเจ้าไม่ได้กระทำการอัศจรรย์เหล่านั้นเพราะว่าชาว กาลาเทียได้ทำบางสิ่งที่พิเศษ

เพื่อจะได้รับสิ่งเหล่านั้น พระองค์ได้ให้สิ่งเหล่านั้นแก่พวกเขาโดยเปล่าๆ ในการตอบสนองต่อการที่พวกเขาเชื่อข่าวประเสริฐ

แน่นอนว่าเปาโลได้รู้ว่าการอัศจรรย์ต่างๆ ไม่ได้จำเป็นที่จะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงทำการอยู่ ซาตานสามารถให้อำนาจแก่ผู้คนที่ จะทำการอัศจรรย์ได้เช่นกัน (2 [คร. 2:9](#); เปรียบเทียบ [อพย. 7:22](#); [8:7](#)) ท่านได้ถือว่าคุณค่าที่เป็นหลักฐานของการอัศจรรย์เป็นอันดับสอง (เช่น [รม. 15:19](#)) ที่นี่เปาโลได้ทำให้สนใจต่อข้อเท็จจริงที่ว่า การอัศจรรย์ต่างๆ ได้ควบคู่ไปกับการประกาศของท่านต่อชาวกาลาเทีย แต่อย่างทึกทักเอาแล้วการอัศจรรย์ทั้งหลายไม่ได้ควบคู่ไปกับการประกาศของคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อจะย้ำเตือนพวกเขาถึงการยืนยันของพระวิญญาณบริสุทธิ์เกี่ยวกับข่าวประเสริฐของท่าน การอัศจรรย์เหล่านี้อาจได้เป็นการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ดำเนินการที่จะทำการในท่ามกลางผู้เชื่อต่อไปแม้กระทั่งหลังจากที่เปาโลได้จากไป จงสังเกตถึงกาลปัจจุบันของคำที่แปลว่า “งาน” (คำกรีก *เอนเนอกอน*) พระองค์ทรงดำเนินการที่จะทำการอัศจรรย์ต่างๆ ในและผ่านทางชีวิตผู้เชื่อแม้กระทั่งในทุกวันนี้ไม่ใช่สิ่งที่เล็กน้อยที่สุดที่เรียกว่า การทำให้มีชีวิตใหม่ อย่างไรก็ตาม เปาโลได้กล่าวถึงการอัศจรรย์ต่างๆ ที่ผู้อ่านดั้งเดิมของท่านได้เป็นพยาน

โลที่พูดได้เชื่อว่าการแปลที่ดีกว่าของ “การอัศจรรย์ต่างๆ ท่ามกลาง พวกท่าน” คือ “การอัศจรรย์ต่างๆ ใน พวกท่าน บนพื้นฐานของถ้อยคำที่คล้ายกันของเปาโลใน [1 คร. 12:10](#) และ [28-29](#) (เปรียบเทียบ [มธ. 14:2](#); [มก. 6:14](#))[121] คำบุพบทกรีก *เอน* สามารถแปลได้ในทางใดก็ได้

สำหรับเปาโลแล้ว ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตรงกันข้ามกัน เหมือนกับงานและความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้ผู้คนเป็นที่ยอมรับได้ต่อพระเจ้าในตอนนี (เปรียบเทียบ [2 คร. 3:6](#)).

ดังนั้นเปาโลได้ย้ำเตือนผู้อ่านของท่านถึงประสบการณ์แห่งความรอดของพวกเขาเองเพื่อจะพิสูจน์ว่ามันมาโดยความเชื่อเท่านั้น

2. ข้อโต้แย้งตามพระคัมภีร์ 3:6-14

ถัดไปเปาโลได้ทำให้สนใจพระคัมภีร์เพื่อจะปกป้องความรอดโดยความเชื่อเท่านั้น ที่จะปฏิเสธผู้เคร่งในกฎ แรกสุดเปาโลได้โต้แย้งว่ามันไม่ถูกต้องที่จะกล่าวว่าโดยทางการทำตามธรรมเนียมบัญญัตินั้น ผู้คนสามารถกลายมาเป็นบุตรของอับราฮัมได้ (ข้อ 6-9) ประการที่สอง ท่านได้โต้แย้งว่าการใช้เหตุผลของผู้เคร่งในกฎ ซึ่งสถานะถูกกำหนดโดยธรรมเนียมปฏิบัติก็อยู่ภายใต้คำสาปแช่งของธรรมเนียมปฏิบัติ ไม่ใช่พระพรพิเศษ (ข้อ 10-14)

พระพรแห่งความเชื่อ 3:6-9

3:6 ในการเน้นถึงธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสนั้น คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้ทำให้สนใจที่โมเสสอยู่บ่อยๆ เปาโลได้นำพวกเขากลับไปมากกว่านั้นในประวัติศาสตร์ของพวกเขาไปยัง “อับราฮัม” บิดาแห่งชนชาติยิว ท่านได้อ้าง [ปฐมกาล 15:6](#) เพื่อจะยืนยันว่าพระเจ้าได้ทำให้อับราฮัมชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ใช่เพราะว่าเขาได้ถือรักษาธรรมเนียมปฏิบัติ อับราฮัม “ได้เชื่อ” พระสัญญาที่ว่าพระเจ้าจะอวยพรเขา อับราฮัมไม่สามารถและไม่ได้ทำอะไรแต่ได้เชื่อพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าพระองค์จะทำบางสิ่งที่เหนือธรรมชาติเพื่อเขา (เปรียบเทียบ [รม. 4:3](#)) นักเขียนคนหนึ่งได้แนะนำว่าการอธิบายที่ดีที่สุดเกี่ยวกับกาลาเทียบทที่ 3 คือโรมบทที่ 4 [\[122\]](#) ความเชื่อของอับราฮัมคือการวางใจของเขาในพระเจ้า

“... เปาโลถือเอาว่าการที่อับราฮัมได้ถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อก็ยืนยัน ว่าชาวกาลาเทียต้องได้รับพระวิญญาณโดยความเชื่อเช่นกัน และข้อโต้แย้งนี้จากพระคัมภีร์ก็ล้นเหลือ *นอกจากว่า* ในบางแง่การรับพระวิญญาณก็เท่าเทียมกับการทำให้ชอบธรรม เพราะว่าถ้าสิ่งนี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้น มันสามารถถูกคัดค้านได้ว่าแม้ว่าอับราฮัมได้ถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ มันก็ไม่จำเป็นที่ว่าการรับพระวิญญาณจะต้องขึ้นอยู่กับความเชื่ออย่างเป็นทางการ ในขณะที่ทำให้ชอบธรรมนั้นก็โดยความเชื่อของขวัญแห่งพระวิญญาณสามารถขึ้นอยู่กับการทำงานได้ จากนั้นเราอาจถือว่าเปาโล รับรู้ถึงการรับพระวิญญาณในการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดกับการทำให้ชอบธรรมจนในบางแง่แล้วสองสิ่งนี้สามารถถูกถือว่าเหมือนกัน ดังนั้นใน

การที่ชาวกาลาเทียรับพระวิญญาณนั้น การถูกทำให้ชอบธรรมของพวกเขา ก็
เกี่ยวข้องกับเช่นกัน”[123]

ปฐมกาล 15:6 เป็นหนึ่งในสองตัวบทหลักที่พิสูจน์แล้วสำหรับการสอนของท่านเกี่ยวกับการ
ถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระธรรมกาลาเทีย (เปรียบเทียบ **รม. 4:3**) อีกตัวบทหนึ่ง
คือ **ฮีบรู 2:4** ซึ่งท่านได้อ้างอิงใน 3:11 (เปรียบเทียบ **รม. 1:17**)

ข้อนี้แนะนำการอธิบายหลักของเปาโลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความรอด มันเป็นตัวเชื่อมที่
สรุปส่วนหนึ่งของการโต้แย้งของท่าน (3:1-6; “แม้กระนั้น”) และแนะนำส่วนถัดไป (3:6-9;
“ดังนั้น”, ข้อ 7)

3:7-9

“ในข้อนี้ [ข้อที่ 7] เปาโลได้ขยายการโต้แย้งของท่านตั้งแต่อับราฮัมไปยังลูกหลาน
ของเขาและได้ตั้งคำถามเป็นครั้งแรกที่จะควบคุมส่วนที่เหลือของกาลาเทียบท
ที่ 3 และ 4 ว่า ใครเป็นบุตรแท้ของอับราฮัม ? แนวความคิดนี้จะพบข้อสรุป
ในนิทานเปรียบเทียบของแม่สองคน คือซาราห์และฮาการ์ และบุตรทั้งสอง
ของพวกเขา คือ อิสอัคและ อิชมาเอล (4:21-31)”[124]

เปาโลได้ยืนยันว่า “บุตร *ฝ่ายวิญญาณ* ของอับราฮัม” ไม่ใช่ลูกหลานทางกายภาพของเขา แต่
เป็น “บรรดาผู้” ที่ได้เชื่อพระเจ้า (“เนื่องจากความเชื่อ”) ไม่ว่าพวกเขาเป็นคนยิวหรือคนต่างชาติ
ก็ตาม ท่านได้อธิบาย **ปฐมกาล 12:3ค** และ **22:18ก** (ในฉบับ LXX) เพื่อจะพิสูจน์ประเด็นของ
ท่าน เราควรเข้าใจพระสัญญานี้เพื่อที่จะสรุปความรอด เปาโลได้ทำให้ชัดเจนว่านี่คือสิ่งที่พระ
เจ้าได้ตั้งใจไว้ อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ที่วางใจพระเจ้าเท่านั้นเป็นผู้ที่เข้าไปสู่พระพรต่างๆของ
พระเจ้าที่มีไว้สำหรับผู้เชื่อ เปาโลไม่ใช่เป็นผู้ที่เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนจะรอดในที่สุด ท่านไม่ได้
เชื่อว่าทุกคนจะไปสวรรค์ในที่สุด การรับเอาของขวัญจากพระเจ้าเป็นส่วนตัวก็จำเป็นสำหรับ
ความรอด

“ผู้ที่ถูกกล่าวว่าได้ถูกทำให้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นคือผู้ที่ถูก
ถือว่าชอบธรรมในการพิพากษาของพระเจ้าและได้ถูกยอมรับเนื่องจาก
ความชอบธรรมของพระองค์ [นั่นคือของพระเจ้า]”[125]

เป็นที่ชัดเจนว่าคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้สอนชาวกาลาเทียว่าในการที่จะมาเป็นบุตรของอับราฮัม โดยการรับเป็นบุตรนั้น พวกเขาจะต้องเข้าสู่หน้ด นี้ก็จำเป็นสำหรับคนเปลี่ยนศาสนาชาวต่างชาติไปสู่ลัทธิยิว คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวอาจได้กล่าวว่าพระเจ้าได้ประกาศว่าชาวกาลาเทีย ชอบธรรม โดยความเชื่อ กระนั้นก็ยังไม่ได้เข้าสู่หน้ดเหมือนกับอับราฮัม อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ พวกเขาจำเป็นต้องเข้าสู่หน้ดอย่างที่อับราฮัมได้เข้าสู่หน้ด การเข้าสู่หน้ดจะเป็นตราประทับแห่งการทำให้ชอบธรรมของพวกเขา อย่างที่มันได้เป็นสำหรับ อับราฮัม การเข้าสู่หน้ดจะทำให้พวกเขาเป็นบุตร *แท้* ของอับราฮัม

เปาโลได้โต้แย้งว่ามันไม่ใช่การเข้าสู่หน้ดที่ได้ทำให้บุคคลหนึ่งเป็นบุตรของอับราฮัมแต่เป็น “ความเชื่อ” ท่านได้ถือว่าการเข้าสู่หน้ดเป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมปฏิบัติเพราะว่าแม้ว่าพระเจ้าได้จัดให้มีก่อนที่พระองค์ได้ให้ธรรมเนียมปฏิบัติหลายชนรุ่น พระองค์ได้ยืนยันและได้รวมไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติ ([ลนต. 12:3](#))

“สิ่งที่ได้ทำให้อับราฮัมเป็นที่รักต่อนักปรัชญาคนยิวหลายคนก็คือคุณความดี และการกระทำของเขา พวกเขาได้เข้าใจว่าเขาได้ประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ ก่อนที่ได้ถูกเขียนขึ้น”^[126]

คำสาปแช่งของการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ 3:10-14

“ในข้อที่ 6-9 เปาโลได้ชี้แจงข้อโต้แย้งเชิงบวกสำหรับการถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ ในข้อที่ 10-14 ท่านได้เปลี่ยนสถานการณ์และได้โต้แย้งในเชิงลบต่อความเป็นไปได้ของการถูกทำให้ชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ”^[127]

3:10 การดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไม่ได้นำพระพรมาแต่นำ “คำสาปแช่ง” มา เหตุผลก็คือว่าในการได้รับพระพรของพระเจ้าภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัตินั้น บุคคลหนึ่งจำเป็นต้องประพฤติตามอย่างสมบูรณ์แบบและไม่มีใครสามารถทำได้ แม้กระทั่งความล้มเหลวอันหนึ่งก็ได้้นำคำสาปของพระเจ้ามา เปาโลได้อ้างอิง [เฉลยธรรมบัญญัติ 27:26](#) ซึ่งเป็นตอนที่ผู้เคร่งในกฎคงได้นับถืออย่างสูงส่งเพราะว่ามันอยู่ในส่วนทางธรรมเนียมปฏิบัติที่สูงส่งของหนังสือทางธรรมเนียมปฏิบัติที่

สูงส่ง ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อที่จะสนับสนุนข้อโต้แย้งของท่าน ธรรมเนียมปฏิบัติก็คล้ายกับโซ่บุคคลหนึ่งต้องทำให้แต่ละข้อต่อมันคงหาไม่แล้วมันจะไม่รองรับบุคคลที่พึ่งพิงมันสำหรับความรอดได้ (เปรียบเทียบ 5:3; [ยก. 2:10](#))

เปาโลไม่ได้เปลี่ยนความตั้งใจดั้งเดิมของตอนที่ท่านได้อ้างอิง (คือ [กฐ. 27:26](#)) ธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมดได้สอนว่าผู้คนไม่สามารถได้รับพระพรของพระเจ้าได้ พระพรที่ผู้คนประสบเพราะว่าพวกเขาทำตามน้ำพระทัยของพระเจาก็ไม่ใช่บางสิ่งที่คุณเขาหาได้ พระเจ้าทรงประทานให้อย่างอิสระในพระคุณ สิ่งที่คุณได้รับและสมควรได้รับก็ไม่น้อยไปกว่าการสาปแช่งและการพิพากษาจากพระเจ้า เนื่องจากว่าพวกเขาไม่สามารถเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติอย่างสมบูรณ์แบบได้ ([รม. 6:23](#))

3:11 ยิ่งกว่านี้เปาโลได้อ้างอิง [ฮีบ. 2:4](#) จากหมวดผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าการถูกทำให้ชอบธรรมเป็นวิธีของพระเจ้ามาตลอด เนื่องจากพระคัมภีร์กล่าวว่ามันคือบุคคลที่ชอบธรรมโดยความเชื่อ นั่นที่จะมีชีวิตอยู่ ก็ไม่มีใครสักคนสามารถถูกทำให้ชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติได้

ธรรมิกชนแห่งพันธสัญญาเดิมไม่ได้รอดโดยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส พวกเขาได้รับความรอด “โดยความเชื่อ” ความเชื่อในใคร? ในพระเจ้า ความเชื่อในอะไร? พระสัญญาของพระเจ้า (เสมอ) พระสัญญาอะไร? นั่นก็หลากหลายไปตามยุคสมัย บางทีอาดัมได้เชื่อพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อเขาซึ่งถูกบันทึกไว้ใน [ปฐมกาล 3:15](#) บางทีโนอาห์ได้เชื่อว่าพระเจ้าจะส่งการพิพากษามา แต่ได้จัดเตรียมการช่วยกู้จากมันด้วยนาวา ([ปฐม. 6:9](#)) บางทีอับราฮัมได้เชื่อว่า พระเจ้าจะบรรลู่พระสัญญาต่างๆของพระองค์เกี่ยวกับอนาคตของอับราฮัม ([ปฐม. 15:6](#)) บางทีโมเสสได้เชื่อว่าพระเจ้าจะทำเพื่ออิสราเอลอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ([อพย. 12:13](#)) บางทีคนอิสราเอลได้เชื่อว่าพระเจ้าได้ไถ่พวกเขา ณ การอพยพ ([ปฐม. 12:13](#)) หลายคนเชื่อว่าคนอิสราเอลได้รับความรอดโดยการเชื่อว่าวันหนึ่งพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา แต่พันธสัญญาเดิมไม่ได้เชื่อมโยงความรอดของพวกเขากับการเชื่อในพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมาตรงกันข้าม มันอ้างอิงกลับไปยังการอพยพอย่างต่อเนื่อง คริสเตียนเชื่อว่าพระเจ้าได้จัดเตรียมการไถ่เพื่อพวกเขา ณ กางเขน ([ยอ. 3:16](#)) พระเจ้าไม่ได้กล่าวในพระคัมภีร์ถึงสิ่งแต่ละบุคคลหรือกลุ่มเหล่านี้ได้เชื่อซึ่งได้ส่งผลต่อความรอดของพวกเขา แต่เรารู้ว่าพวกเขาทั้งหมดได้

เชื่อพระสัญญาจากพระองค์ การยอมรับว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงตรัสเป็นความจริงและการพึ่งพามันว่าไว้วางใจได้คือสิ่งที่ความเชื่อที่ช่วยให้รอดเกี่ยวข้อง

ในข้อที่ 10 เปาโลได้โต้แย้งว่าใครก็ตามที่แสวงหาการถูกทำให้ชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมเนียมบัญญัติจะประสบกับคำสาปของพระเจ้า เขาหรือเธอจะถูก “สาปแช่ง” เพราะว่าเขาหรือเธอไม่สามารถประพฤติตามธรรมเนียมบัญญัติอย่างสมบูรณ์แบบได้ ในข้อที่ 11-12 ท่านได้โต้แย้งว่า โดยคำนึงแล้วการถูกทำให้ชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมเนียมบัญญัติก็เป็นไปไม่ได้

3:12 เมื่อตอบสนองต่อแนวคิดที่ว่าบางทีทั้งธรรมเนียมบัญญัติและความเชื่อก็จำเป็นสำหรับการทำให้ชอบธรรมนั้น เปาโลก็ได้อ้างอิง [เลวีนิติ 18:5](#) ข้อนี้แสดงว่าทั้งสองอย่างต่างก็มีความเฉพาะ (“ธรรมเนียมบัญญัติไม่ได้มาจากความเชื่อ”) ทั้งสองเป็นการเข้าหาพระเจ้าที่แตกต่างกันสิ้นเชิง ธรรมเนียมบัญญัติได้เรียกร้องการยอมทำตามทีสมบูรณ์ “สิ่งเหล่านั้น” อ้างอิงถึงกฎเกณฑ์และกฎหมายของธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส

ธรรมเนียมบัญญัติและความเชื่อก็แตกต่างอย่างกับแอปเปิ้ลและช่าง ธรรมเนียมบัญญัติเรียกร้องการประพฤติ แต่ข่าวประเสริฐเรียกร้องความเชื่อ

3:13 ถ้าธรรมเนียมบัญญัติแสดงให้เห็นว่าทุกคนอยู่ใต้คำสาปของพระเจ้า แล้วเราสามารถหลีกเลี่ยงพระพิโรธของพระเจ้าได้อย่างไร? เปาโลได้ยื่นเตือนผู้อ่านของท่านว่า พระคริสต์ได้ชำระโทษสำหรับความบาปของเราและได้ทำให้การถูกทำให้ชอบธรรมเป็นไปได้สำหรับทุกคน พระองค์ได้รับเอาพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อเราเอาไว้บนพระองค์เองอย่างสมัครใจ พระองค์ได้กลายมาเป็นเป้าและผู้แบกรับ “คำสาป” ของพระเจ้า ([2 คร. 5:21](#))

“พระองค์ได้ลบล้างคำสาปเพื่อพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาผู้ซึ่งคำสาปตกแก่พวกเขาอย่างถูกต้องเนื่องจากความล้มเหลวของพวกเขาในการประพฤติตามธรรมเนียมบัญญัตินั้นตอนนี้ก็เป็นอิสระจากข้อเรียกร้องและคำสาปของธรรมเนียมบัญญัติ. . .

“ดังนั้นข้อที่ 13 แสดงให้เห็นว่าการตายของพระคริสต์เป็นการแบกรับในฐานะเป็นผู้แทนที่รับเอาคำสาปของธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งช่วยกู้ผู้คนของพระองค์ จากคำสาปอย่างเดียวกัน นี้อยู่ในแง่ที่เรียบง่ายแห่งการตีความแบบคริสเตียนของเปาโลเกี่ยวกับการตายของพระคริสต์ที่บนกางเขน”^[128]

“พระคริสต์ได้ทำทุกสิ่งที่จำเป็นและการตายของพระองค์ก็เป็นวิธีของการทำให้คนบาปเป็นอิสระ”^[129]

หลักฐานที่ว่าพระคริสต์ได้ยอม “ถูกแขงสาปเพื่อเรา” ก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ประหารของพระองค์ได้แขวนพระองค์ไว้ที่ “บนต้นไม้” ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัตินั้น นี่เป็นชะตาของอาชญากรที่พระเจ้าได้สาปแขง จึงสังเกตว่าพระเจ้าไม่ได้สาปแขงพระคริสต์เพราะว่าพระองค์ได้ถูกแขวนบนต้นไม้ แต่พระคริสต์ได้ถูกแขวนบนต้นไม้เพราะว่าพระเจ้าได้สาปแขงพระองค์ อีกครั้งหนึ่งเปาโลได้อ้างอิงเฉลยธรรมบัญญัติ (21:23)

“คำสาปแขงของธรรมเนียมปฏิบัติ” คือคำสาปแขงที่ถูกประกาศ โดย ธรรมเนียมปฏิบัติต่อผู้ที่ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ ([ฉธบ. 27:26](#); เปรียบเทียบ ข้อ [10](#))

“โดยการนำสองตัวบทนี้ [ในเฉลยธรรมบัญญัติ] มาด้วยกันและตีความตัวบทหลัง [[ฉธบ. 21:23](#)] ในแง่ของตัวบทแรก [[ฉธบ. 27:26](#)] เปาโลก็เข้าใจว่าการตายของพระเยซูที่บนกางเขน (ที่ซึ่งคำสาปถูกแนบเข้าไปตาม [ฉธบ. 21:23](#)) เป็นการแบกรับคำสาปของพระเจ้าที่ได้ก่อกำเนิด (ตาม [ฉธบ. 27:26](#)) โดยทุกคนที่ล้มเหลวที่จะดำเนินในการเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติเรื่อยไป”^[130]

3:14 การตายของพระคริสต์ได้ส่งผลต่อพระพรสองอย่าง คือ “พระพร” แห่ง การถูกทำให้ชอบธรรม ที่อับราฮัมได้ชื่นชมก็ได้มีไว้เพื่อ “คนต่างชาติ” และ “พระพร” แห่ง พันธกิจของพระวิญญูณบริสุทธิ์ ต่อผู้เชื่อที่ได้สัญญาไว้ ([กจ. 1:8, 2:33](#))

“... ในหลายประเด็นในข้อโต้แย้งของกาลาเทีย 3 นั้นเปาโลก็ทำให้คล้ายกันหรือสานเข้าด้วยกันในเรื่องของประเภทของการถูกทำให้ชอบธรรมและการ

รับพระวิญญาณจนเราสามารถดึงข้อสรุปออกมาได้คือ สำหรับเปาโลแล้ว การมีประสบการณ์กับพระวิญญาณและสถานะของการถูกทำให้ชอบธรรมก็ยากเกินกว่าที่จะเข้าใจได้ถ้าปราศจากซึ่งกันและกัน”[131]

ความตรงข้ามต่างๆระหว่างความเชื่อและการประพฤติตามธรรมบัญญัติที่ถูกนำเสนอในส่วนนี้คงได้เป็นที่โน้มน้าวใจต่อผู้คนเช่นผู้เคร่งในกฎแห่งสมัชชของเปาโล ผู้ซึ่งได้ถือว่าพันธสัญญาเดิมเป็นสิทธิอำนาจ แน่แน่นอนว่าความตรงข้ามเหล่านั้นช่วยให้เราที่จะเห็นประเด็นอย่างชัดเจน และสิ่งเหล่านั้นช่วยให้เราที่จะรับมือกับครูสอนเท็จที่เคร่งในกฎแห่งสมัชชของเราได้[132]

เปาโลไม่ได้กล่าวว่าธรรมบัญญัติของโมเสสไร้ค่าสำหรับคริสเตียน ธรรมบัญญัติของโมเสสเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาเดิม ซึ่งทั้งหมดก็เป็นประโยชน์สำหรับคริสเตียน (2 ทธ. 3:16-17) ท่านได้กล่าวว่าการเชื่อฟังธรรมบัญญัติของโมเสสไม่เคยส่งผลต่อการถูกทำให้ชอบธรรมหรือการทำให้บริสุทธิ์สำหรับใครก็ตามเลย ไม่ว่าจะคนยิวหรือคนต่างชาติ

3. ข้อโต้แย้งตามเหตุผล 3:15-29

เปาโลได้ดำเนินข้อโต้แย้งของท่านที่ว่าพระเจ้าได้ทำให้คริสเตียนชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้นต่อไป โดยการแสดงให้เห็นถึงความผิดพลาดทางเหตุผลของการพึ่งพาธรรมบัญญัติ ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อที่จะตอบผู้เคร่งในกฎ และที่จะชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่าง “การปฏิบัติ” และ “ความเชื่อ” ในฐานะวิธีแห่งความรอด (นั่นคือ การถูกทำให้ชอบธรรม การชำระให้บริสุทธิ์ และการได้รับศักดิ์ศรี) ท่านได้ดำเนินการต่อไปที่จะตั้งข้อโต้แย้งของท่านที่การสำแดงตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับอับราฮัม

ความต่อเนื่องของความเชื่อหลังจากการให้ธรรมบัญญัติ 3:15-18

3:15-16 ตอนนี้เปาโลได้หันไปสู่การคัดค้านที่ว่า เมื่อพระเจ้าได้ให้ธรรมบัญญัตินั้น พระองค์ได้ทำให้การถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อสิ้นสุดลง ด้วยการเปรียบเทียบเกี่ยวกับมนุษย์นั้น ท่านได้ยึดถือผู้อ่านของท่านว่าแม้กระทั่งคำสัญญาและข้อตกลงที่ได้ทำขึ้นระหว่างมนุษย์ยังคงใช้การได้อยู่จนกว่าความสำเร็จแห่งเงื่อนไขของสิ่งเหล่านั้น ในทำนองเดียวกัน พันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทำกับอับราฮัมก็ยังคงใช้การได้จนกว่า พระเจ้าบรรลุมันอย่างสมบูรณ์ พระสัญญาต่างๆที่

ได้ทำต่ออับราฮัมก็ได้ขยายไปยังลูกหลานของเขาและเขาเป็นส่วนตัว พระสัญญาเหล่านั้นได้ขยายไปยัง “พระคริสต์” ซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ (“เชื้อสาย”) ของอับราฮัม ผู้ซึ่งได้กลายมาเป็นแหล่งแห่งพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งพระเจ้าได้สัญญาว่าจะมาทางพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม เปาโลไม่ได้หมายถึงว่าพระคริสต์ได้บรรลุปันธสัญญาแบบอับราฮัมอย่างสมบูรณ์ ท่านได้หมายถึงว่าโดยทางพระคริสต์ผู้ซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมนั้น พระเจ้าได้ดำเนินการที่จะบรรลุปันธสัญญาแบบอับราฮัมต่อไป ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไม่ได้แย่งที่ (เข้ามาแทนที่) พันธสัญญาแบบอับราฮัม

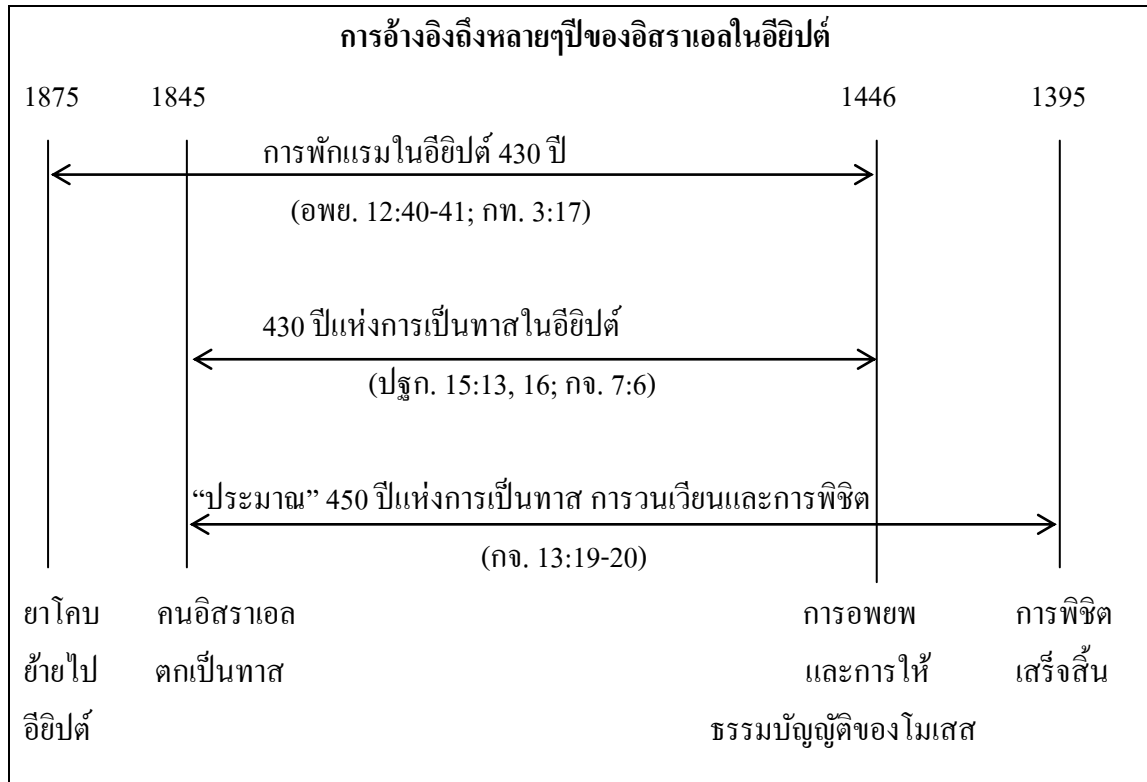
คำฮีบรูสำหรับคำว่า “เชื้อสาย” หรือ “พงศ์พันธุ์” (เศ-รา ข้อ 16) เป็นเอกพจน์รวมที่สามารถอ้างอิงถึงลูกหลานหนึ่งคนหรือหลายคนได้ ตัวอย่างเช่น เอกพจน์รวมในภาษาอังกฤษคือ “sheep” (แกะ) ซึ่งสามารถอ้างอิงถึงแกะหนึ่งตัวหรือแกะหลายตัวได้ ทั้ง “เชื้อสาย” หรือ “พงศ์พันธุ์” ก็เป็นเอกพจน์รวมในภาษาอังกฤษเช่นกัน เปาโลได้อธิบายว่า “เชื้อสาย” ที่พระเจ้าได้มีในความคิดใน [ปฐมกาล 13:15](#) และ [17:8](#) คือเชื้อสายคนเดียว นั่นคือ “พระคริสต์”[\[133\]](#)

“คำว่า *เชื้อสาย* มีความหมายอย่างปกติว่าพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของบรรพบุรุษที่ยิ่งใหญ่ แต่ตามปกติมันไม่ได้ถูกใช้เกี่ยวกับบุคคลหนึ่ง เมื่อถูกใช้ในทำนองนี้ มันก็ชี้ไปยังบุคคลที่โดดเด่น คือ เชื้อสายไม่ใช่แค่บุคคลหนึ่งท่ามกลางหลายคน แต่เป็นบุคคลเดียว”[\[134\]](#)

เชื่อดายทั้งสี่ของอับราฮัมในพระคัมภีร์
<p>เชื่อดายตามธรรมชาติ</p> <p>ลูกหลานทางกายภาพทั้งหมดของอับราฮัม</p> <p>ปฐมกาล 12:1-3, 7; และข้ออื่นๆ</p>
<p>เชื่อดายตามธรรมชาติและฝ่ายวิญญาณ</p> <p>ลูกหลานทางกายภาพที่เชื่อของอับราฮัม</p> <p>อิสยาห์ 41:8; โรม 9:6, 8; กาลาเทีย 6:16</p>
<p>เชื่อดายฝ่ายวิญญาณ</p> <p>ลูกหลานไม่ใช่ทางกายภาพที่เชื่อของอับราฮัม</p> <p>กาลาเทีย 3:6-9, 29</p>
<p>เชื่อดายสูงสุด</p> <p>พระเยซูคริสต์</p> <p>กาลาเทีย 3:16; ฮีบรู 2:16-17</p>

3:17-18 เปาโลได้สรุปประเด็นของท่านในข้อที่ 17

“430” ปี บางที่ได้เริ่มต้นที่พระเจ้าได้กล่าวซ้ำพระสัญญาต่างๆต่อยาโคบ ณ เบเออร์ เซบา ขณะที่เขาได้จากคานาอันไปเพื่อจะตั้งรกรากในอียิปต์ (ในปี 1875 ก.ค.ศ.; [ปฐมก. 46:2-4](#)) บางทีปีเหล่านั้นได้จบลงด้วยการให้ธรรมบัญญัติของโมเสส (ในปี 1446 ก.ค.ศ.; อพย. 19)

“มรดก” (ข้อ 18; เปรียบเทียบ ข้อ 29; 4:1, 7; 5:21) อ้างอิงถึงสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาแก่อับราฮัม และพงศ์พันธุ์ของเขาซึ่งรวมถึงการถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อซึ่งเป็นโดยปริยายในพระพร การรับสิ่งนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังต่อธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ พระเจ้าได้รับรองที่จะจัดเตรียมมันไว้ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม แนวคิดของมรดกก็ครอบคลุมการอภิปรายอย่างมากในบทต่อไป [\[135\]](#)

“... มรดกของ [กท. 3:18](#) และ [4:30](#) ไม่ใช่เปรียบเทียบกับแผ่นดินแห่งพระสัญญา คือ คานาอัน แต่เปรียบเทียบกับของประทานแห่งการถูกทำให้ชอบธรรมที่มีต่อคนต่างชาติ นี่เป็นตอนหลักในพันธสัญญาใหม่ที่ถูกใช้เพื่อทำให้มรดกแห่งแผ่นดินคานาอันเท่าเทียมกับสวรรค์ แต่ว่าแผ่นดินคานาอันไม่ใช่หัวข้อของพระคัมภีร์ตอนนี้!” [\[136\]](#)

[จุดประสงค์ของธรรมเนียมปฏิบัติ 3:19-22](#)

เมื่อพิจารณาถึงข้อโต้แย้งที่ได้กล่าวมาก่อนแล้ว ธรรมเนียมปฏิบัติมีคุณค่าใดๆไหม? มีแน่นอน พระเจ้าได้มีหลายจุดประสงค์ในธรรมเนียมปฏิบัติ จุดประสงค์ไม่ใช่สาเหตุที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ยังที่มันชัดเจนในตัวบทกรีก

มีการตีความหลักสี่อย่างเกี่ยวกับสิ่งที่ “เนื่องจากการละเมิด” หมายถึง หนึ่งในบางคนถือว่าหมายถึง “เพื่อขยับยั้งการละเมิด”^[137] นี่ก็ดูเหมือนถูกต้องตามเหตุผล เนื่องจากว่าธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมดมีผลลัพธ์ที่ขยับยั้ง ประการที่สอง บางคนเข้าใจว่าวลีนี้หมายถึง “เพื่อเปิดเผยการละเมิด” นี่ดูเหมือนใช้ได้เมื่อพิจารณาถึงถ้อยคำอื่นๆที่เปาโลได้กล่าว (เปรียบเทียบ [รม. 3:20](#); [4:15](#); [5:13](#)) ประการที่สาม มันอาจหมายถึง “เพื่อกระตุ้นการละเมิด” นี่ก็ดูเหมือนถูกต้องตามเหตุผลเช่นกัน ป้ายที่บอกว่า “อย่าแตะ! สีเปียกอยู่!” บนม้านั่งก็ทดลองให้ผู้คนที่จะแตะม้านั่งเพื่อจะรู้ว่าสีเปียกจริงๆหรือไม่ ประการที่สี่ บางคนได้เข้าใจว่าเปาโลได้หมายถึง “เพื่อกระตุ้นการสำนึกถึงการละเมิด” นี่ดูเหมือนเป็นไปได้น้อยที่สุดในบริบทนี้ เนื่องจากว่าเปาโลได้แสดงถึงความเห็นแย้งเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่เป็นรูปธรรมของประวัติศาสตร์ความรอดมากกว่าการพัฒนาที่เป็นนามธรรมของความเชื่อในแต่ละบุคคล^[138]

“พวกทูตสวรรค์” ผู้ที่ได้ยืนระหว่างพระเจ้าและคนอิสราเอลได้เป็นสื่อกลางของพันธสัญญาแบบโมเสส (เปรียบเทียบ [ฉฐบ. 33:2](#), [LXX](#); [กจ. 7:53](#); [ฮบ. 2:2](#)) ทั้งพระเจ้าและคนยิวได้มีความรับผิดชอบต่างๆภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ตรงกันข้าม พระเจ้าเองได้เปิดเผยพันธสัญญาแบบอับราฮัมโดยปราศจากสื่อกลางที่ซึ่งพระเจ้าเท่านั้นมีความรับผิดชอบต่างๆ (ข้อ 20; เปรียบเทียบ [ปฐก. 15](#))

“อย่างที่ยัง [ธรรมเนียมปฏิบัติ] ได้มีจุดแห่งที่มาบนภูเขาซีนายนั้น มันก็ได้มีจุดแห่งการสิ้นสุดลงคือบนภูเขาโกละโกธา”^[139]

เปาโลได้ชี้แจงว่าธรรมเนียมปฏิบัติเป็นตัววัดชั่วคราวที่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อจะทำหน้าที่ “จนกว่า” พระคริสต์ได้เสด็จมา^[140]

“หน้าที่ของธรรมเนียมปฏิบัติก็คือที่จะชี้ประชาชนไปยังพระคริสต์ไม่ใช่ที่จะจัดเตรียมแนวทางที่ประชากรของพระเจ้าควรดำเนินชีวิตอยู่เสมอ”[141]

“ท่าน [เปาโล] รับรู้ถึงการเรียงลำดับซึ่งอาจถูกสรุปได้ดังต่อไปนี้คือ ยุคพระสัญญา ยุคธรรมเนียมปฏิบัติ ยุคพระคริสต์ซึ่งยุคพระคริสต์ถูกรับรู้ว่าเป็นความสำเร็จของยุคพระสัญญา”[142]

กลุ่มเคลื่อนไหวการสร้างใหม่ของคริสเตียนก็ตอบคำถามของเปาโลที่ว่า “ทำไมจึงมีธรรมเนียมปฏิบัติ?” (ข้อ 19) ในทำนองนี้ คือ พระเจ้าได้ประทานธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเพื่อจะจัดเตรียมเค้าโครงสำหรับการปฏิบัติการของรัฐบาลของทุกประเทศ[143]

“กลุ่มที่เชื่อการสร้างใหม่ก็คาดหวังวันที่คริสเตียนจะปกครองซึ่งใช้พันธสัญญาเดิมในฐานะเป็นหนังสือกฎหมาย”[144]

“ความเชื่อถือแบบการสร้างใหม่” ก็ขึ้นอยู่กับ การป้องกันความเชื่อเชิงข้อสมมุติล่วงหน้า ซึ่งก็คือ กฎหมายของพระเจ้า (ตามตัวอักษรหมายถึงการปกครองของพระเจ้า) และความเชื่อถือแบบหลังการปกครองพันปี ชื่ออื่นๆสำหรับมันก็คือ “กลุ่มเคลื่อนไหวกฎหมายของพระเจ้า” และ “สำนักกาลซีดอน” มันได้รับผู้ติดตามหลายคน ซึ่งก็คือผู้ที่แบบอิวานเจลิคอลลินเชิงคาริสเมติกส์ ความดึงดูดใจอันเป็นที่นิยมก็คือมันอ้างว่าพระเจ้าต้องการให้อเมริกาและทุกประเทศทำหน้าที่อย่างที่ว่าพระเจ้าต้องการให้อิสราเอลที่จะทำหน้าที่ นั่นคือ เป็นแบบเทวาริปไตย อย่างไรก็ตาม มันล้มเหลวที่จะทำความแตกต่างระหว่างจุดประสงค์ที่เฉพาะของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลและจุดประสงค์ของพระองค์สำหรับประเทศอื่นๆตลอดประวัติศาสตร์[145]

3:20 ความหมายของข้อนี้ได้นำมาซึ่งการอธิบายที่แตกต่างกันมากมาย[146] ข้าพเจ้าคิดว่าบางทีเปาโลได้หมายถึงว่า “ผู้กลาง” (ที่นี้คือ “พวกทูตสวรรค์” ข้อ 19) ก็จำเป็นเมื่อสองฝ่ายทำข้อตกลงซึ่งทั้งสองก็ทักท้วงเอาความรับผิดชอบต่างๆ อย่างเช่นในพันธสัญญาแบบโมเสสที่เป็นไปทั้งสองฝ่าย อย่างไรก็ตาม ผู้กลางก็ไม่จำเป็นเมื่อพันธสัญญามีด้านเดียวอย่างที่พระเจ้าได้ทำพันธสัญญาแบบอับราฮัมที่ไม่มีเงื่อนไข

“... ข้อวินิจฉัยที่ได้ถูกตั้งใจให้ถูกตั้งขึ้นก็คือว่าธรรมเนียมปฏิบัติที่ได้ให้มาผ่านทางผู้กลางก็ได้มาจากพระเจ้าในทางอ้อม การที่พระสัญญาที่ได้มาโดยตรงก็ไม่ได้ถูกรับรอง แต่ถูกที่กักเอาไว้ให้อยู่ในความคิด”[147]

3:21-22

ธรรมเนียมปฏิบัติและพระสัญญาขัดแย้งกันใหม่? ไม่ขัดแย้งเลย! พระเจ้าได้ออกแบบสองสิ่งนี้เพื่อจุดประสงค์สองอย่างที่แตกต่างกัน จุดประสงค์ของธรรมเนียมปฏิบัติไม่ใช่ที่จะจัดเตรียมการถูกทำให้ชอบธรรมเลย มันได้ทำหน้าที่เป็นกระจกเงาที่แสดงถึงความผิดบาปของผู้คนและที่ว่าพวกเขาเป็นทาสของบาปคือ “พระคัมภีร์ได้ปิดให้ทุกคนอยู่ภายใต้บาป” เมื่อพวกเขาตระหนักว่าพวกเขาไม่สามารถช่วยพวกเขาเองให้รอดได้ พวกเขาจะต้องเปิดใจที่จะรับเอาความรอดในฐานะของขวัญด้วยความเชื่อ โดย “พระคัมภีร์” นั้นเปาโลอาจได้หมายถึง คำสอนของพันธสัญญาเดิมในหลายที่ หรือท่านอาจได้มีตัวบทที่เฉพาะในความคิดเช่น [เฉลยธรรมเนียมปฏิบัติ 27:26](#)[148]

“ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นกระจกเงาที่ช่วยให้เราเห็น ‘ใบหน้าที่สกปรก’ ของเรา ([ยอ. 1:22-25](#)) แต่คุณไม่ได้ล้างใบหน้าของคุณด้วยกระจกเงา! เป็นพระคุณนั่นเองที่จัดเตรียมการชำระล้างผ่านทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ (ดู [1 ยอ. 1:7b](#))”[149]

“พระเจ้าได้ตั้งใจที่จะช่วยให้รอดโดยความเชื่อซึ่งปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติอยู่เสมอ พระเจ้าได้ประทานธรรมเนียมปฏิบัติแต่พระองค์ได้ประทานมันเพื่อว่ามันจะกล่าวโทษทุกคนและในเชิงลบแล้วก็เตรียมการไถ่บนพื้นฐานของความเชื่อ (3:22, 24 ซึ่งเป็นอนุประโยคแห่งจุดประสงค์ที่แสดงถึงความตั้งใจของพระเจ้า) ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ให้มาเพื่อที่จะทำให้มีชีวิต (3:21)”[150]

“มันตอกย้ำแก่เราถึงการสำนึกที่ว่าเราไม่สามารถถูกทำให้ชอบธรรมได้โดยสิ่งใดก็ตามที่เราสามารถทำได้ เหมือนกับคนอิสราเอลในประเทศอียิปต์ เราถูกสั่งให้ทำอิฐโดยปราศจากฟางขาว ที่จะบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์แบบในเมื่อเราไม่มีการทำให้บริสุทธิ์เลย คือที่จะรักพระเจ้าด้วยสุดใจของเราและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเราเองในเมื่อเราไม่มีความกรุณาของพระเจ้า”[151]

“ธรรมเนียมปฏิบัติสามารถวางสิ่งที่ผู้คนควรทำเท่านั้น แต่ไม่สามารถให้อำนาจแก่พวกเขาที่จะพิชิตการทดลองที่จะให้ทำความชั่วได้”[152]

พันธสัญญาเดิมทั้งหมด (ข้อ 22) ไม่ใช่แค่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเท่านั้น (ข้อ 21) ได้แสดงให้เห็นว่าผู้คนเป็นคนบาปและไร้ความสามารถแห่งการช่วยพวกเขาเองให้รอด เปาโลได้ทำให้พระคัมภีร์เป็นบุคคลเพื่อที่จะอธิบายว่าที่จริงแล้วพระวาทะเป็นพระเจ้าที่ทำการผ่านพระวาทะ

สภาพของผู้คนภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติและความเชื่อ 3:23-29

“เมื่อดำเนินการมุมมองของประวัติศาสตร์ความรอดที่ได้แนะนำไว้ในข้อที่ 13-14 และได้พัฒนาในข้อที่ 15-22 ต่อไปนั้น เปาโลก็ให้การพิจารณาต่อไปถึงที่ของธรรมเนียมปฏิบัติในระบบของพระเจ้าโดยการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างธรรมเนียมปฏิบัติและความเชื่อในฐานะเป็นสองยุคที่แตกต่างกัน”[153]

ในอีกแง่หนึ่ง ข้อโต้แย้งก็กลับไปสู่จุดเริ่มต้นของมันในข้อที่ 7[154]

3:23-27 เปาโลได้พรรณนาถึงอิสราเอลก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ในฐานะเด็ก การมาของความเชื่อ (ข้อ 23) มีความหมายเหมือนกันกับการเสด็จมาของพระคริสต์ในมุมมองของเปาโลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความรอด

ในสมัยของเปาโลนั้น มันเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเด็กที่อายุระหว่าง 6-16 ปีที่จะอยู่ภายใต้การดูแลของครู (“ผู้ดูแล”)[155] ครูได้ปกป้องพวกเขาจากอิทธิพลต่างๆที่ชั่วร้ายและได้เรียกร้องการเชื่อฟังจากพวกเขา

“ไม่สงสัยเลยว่ามีครูหลายคนอันเป็นที่รู้จักสำหรับความกรุณาของพวกเข และเป็นທີ່เคารพอย่างรักใคร่โดยผู้ที่อยู่ในความอุปถัมภ์ของพวกเข แต่ภาพลักษณ์ที่ครอบงำคือภาพลักษณ์ของคนเคร่งวินัยที่รุนแรงผู้ซึ่งได้หันไปใช้

การบังคับทางร่างกายและการลงโทษเกี่ยวกับร่างกายอยู่บ่อยๆในฐานะเป็นวิธีของการทำให้เด็ก ๆ ของเขาเรียงแถว”[156]

ธรรมเนียมปฏิบัติได้แค่ทำอย่างนั้นเพื่ออิสราเอล[157] ธรรมเนียมปฏิบัติได้เป็นคนเคร่งวินัยสำหรับคนอิสราเอลอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม ความจำเป็นสำหรับการช่วยเหลือประเภทนั้นได้สิ้นสุดลงเมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมา

ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสไม่เคยถูกตั้งใจไว้เพื่อจะจัดเตรียมความรอดให้แก่คนอิสราเอลที่หลงหายเลย พระเจ้าได้ประทานธรรมเนียมปฏิบัติให้แก่ประชากรที่ได้รับการไถ่หลังจากการอพยพเพื่อจะให้พวกเขาเข้าถึงความรับผิดชอบต่างๆของพวกเขาในฐานะประชากรที่ได้รับการไถ่ ธรรมเนียมปฏิบัติมีจุดประสงค์ที่ *ควบคุมบังคับ* และจุดประสงค์ที่ *สว่าง* แต่ไม่เคยมีจุดประสงค์ที่ *ไถ่* เลย ธรรมเนียมปฏิบัติ *ได้นำพวกเขา* ไป “ยังพระคริสต์” ในแง่ที่ว่าได้เตรียมพวกเขาเพื่อการเสด็จมาของพระคริสต์ โดยการแสดงให้พวกเขาเห็นว่าความชอบธรรมของมนุษย์ไม่เพียงพอและพวกเขาต้องมีความชอบธรรมที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถจัดเตรียมให้ได้

“... คนยิวไม่ได้ *บังเกิดมา* ผ่านทางธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ได้ถูก *เลี้ยงดู* โดยธรรมเนียมปฏิบัติ. . . . ดังนั้นธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ *ให้* ชีวิตแก่อิสราเอลแต่ได้ *บังคับควบคุม* ชีวิต”[158]

“พระคริสต์ทรงเป็นครูแก่ผู้ซึ่งนำพาเราและแสดงให้เราเห็นถึงแนวทางของพระเจ้าในแง่ของพระคุณ”[159]

ตอนนี้ทุกคนที่วางใจในพระคริสต์ก็เป็น “บุตร” (คำกรีก *ฮุยออย*) ที่เป็นผู้ใหญ่ ไม่ใช่เด็ก (“ภายใต้ผู้ดูแล”) “อีกต่อไป” เป็น “ความเชื่อในพระเยซูคริสต์” ที่ทำให้บุคคลหนึ่งเป็น “บุตร” ของพระเจ้า (ข้อ 25) การมาของความเชื่อ (“บัดนี้ความเชื่อนั้นได้มาแล้ว”) ก็เหมือนกันกับการให้ข่าวประเสริฐ[160]

“ตอนนี้จุดจ่อเปลี่ยนจากประวัติศาสตร์ไปยังส่วนตัว จากสถาบันไปยังแต่ละบุคคล เปาโลได้อภิปรายถึงมรดกที่ได้สัญญาแก่ลูกหลานของอับราฮัมตอนนี้ท่านให้ความสนใจที่ทายาทผู้ซึ่งได้อ้างเอามรดกของเขา”[161]

จอร์จได้แนะนำว่าข้อที่ 26 เป็นศูนย์กลางของโครงร่างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตร [162] ครั้งแรกของโครงร่างแบบนี้มีการเน้นที่คนยิว ส่วนครึ่งหลังมีการเน้นที่คนต่างชาติ

A พระสัญญา (อับราฮัม) 3:6-14

B ธรรมเนียมปฏิบัติ (โมเสส) 3:15-22

C ความเชื่อ (พระคริสต์) 3:23-25

D “ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าร่วมในพระเยซูคริสต์โดยความเชื่อ”
3:26

C' ความเชื่อ (พระวิญญาณ) 3:27-4:7

B' ธรรมเนียมปฏิบัติ (สโตยเคอียา ทู คอสมู [องค์ประกอบของโลก]) 4:8-11

A' พระสัญญา (ซาราคห์) 4:21-31

สิ่งที่รวมเราเข้ากับพระคริสต์คืองานบำเพ็ศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ได้เกิดขึ้น ณ เวลาแห่งความรอด (1 คร. 12:13) ผู้อ่านดั้งเดิมของเปาโลอาจได้ถือว่าการอ้างอิงของท่านถึงการบำเพ็ศมาเป็น การบำเพ็ศมาในน้ำ แต่การบำเพ็ศมาในน้ำได้อธิบายถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกเขาเมื่อพระวิญญาณได้ให้บำเพ็ศมาแก่พวกเขา เมื่อเด็กผู้ชายคนโรมันได้ไปสู่ภาวะบุตร บิดาของพวกเขาได้ให้เสื้อคลุมของชาวโรมันที่พิเศษแก่พวกเขาที่ได้ระบุถึงภาวะของพวกเขา เปาโลได้เปรียบเทียบเสื้อคลุมนั้นกับพระคริสต์ (ข้อ 27)

“สวมพระคริสต์” ก็จะมาเป็นอย่างพระคริสต์ ที่จะมีสถานภาพของพระองค์
ในบริบทนี้ก็คือที่จะมาเป็นเป้าแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า คือบรรดา
บุตรของพระเจ้า อย่างที่พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”[163]

พระเจ้าได้จัดการกับมนุษยชาติอย่างที่บิดาจัดการกับลูกๆของเขา เมื่อลูกๆยังเด็กอยู่ ซึ่งมีข้อมูลและประสบการณ์อันจำกัด บิดาที่ดีก็ยอมทนต่อความไม่เป็นผู้ใหญ่ของพวกเขา แต่เมื่อพวกเขา

มาเป็นผู้ใหญ่ เขาก็จัดการกับพวกเขาในฐานะผู้ใหญ่ ความแตกต่างในกฎเกณฑ์ในบ้านที่เปาโลได้กล่าวถึงที่นี่ก็สะท้อนถึงยุคต่างๆ (นั่นคือ ระบบต่างๆ คำกรีก *ออยโคโนมอส* ตามตัวอักษรหมายถึง กฎหมายในบ้าน) มันน่าสนใจที่แม้กระทั่งนักอรรถาธิบายที่ไม่เชื่อเรื่องยุคก็ยอมรับว่าการเสด็จมาของพระคริสต์อย่างที่เปาโลได้กล่าวถึงที่นี่ก็ได้เริ่มยุคใหม่ในการจัดการของพระเจ้ากับมนุษยชาติ

3:28 ความแตกต่างอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าภายใต้ความเชื่อนั้น ผู้เชื่อทุกคนแบ่งปันสิทธิพิเศษและตำแหน่งอย่างเดียวกัน เปาโลไม่ได้กล่าวถึงความแตกต่างทั้งสิ้นระหว่างผู้คนได้ สิ้นสุด เป็นที่ชัดเจนว่าผู้คนยังคงเป็นยิวหรือต่างชาติ เป็นทาสหรือเป็นไท และเป็น ชายหรือหญิง ประเด็นของท่านก็คือว่า ภายในพระกายของพระคริสต์นั้น ทุกคนมีความสัมพันธ์อย่างเดียวกันกับพระเจ้า ทุกคนมีคุณค่าเท่าเทียมกัน เปาโลอาจได้ใช้ ส่วนหนึ่งของเพลงนมัสการของคริสเตียนเริ่มแรกที่นี่ (เปรียบเทียบ [1 คร. 12:12-13](#); [คส. 3:9-11](#))

“สิ่งตรงข้ามสามคู่ที่เปาโลได้เขียนขึ้นก็แสดงถึงการแยกออกพื้นฐานของการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์คือ ลักษณะของเชื้อชาติ ความสามารถทางเศรษฐกิจ และเรื่องทางเพศ เชื้อชาติ เงินและเพศเป็นอำนาจพื้นฐานในชีวิตของมนุษย์”

[164]

ผู้สนับสนุนสิทธิสตรีแบบอิมเมดิเอตหลายคนใหญ่ถือว่าข้อนี้เป็นตอนหลักที่สอนถึงการล้มเลิกการเป็นผู้นำของผู้ชายในคริสต์ศาสนา นักเขียนคนหนึ่งชื่อพอล เจอเวทท์ได้เชื่อว่าคำสอนของเปาโลที่ว่าผู้หญิงเป็นรองผู้ชายเพื่อเห็นแก่ใครที่พระเจ้าได้สร้างเธอนั้นก็ได้มาจากรับบีนิยมไม่ใช่การสำแดง[165] คาเนียล ฟูลเลอร์ได้สะท้อนถึงบทสรุปอย่างเดียวกัน แต่เนื่องจากเหตุผลที่แตกต่างไปเล็กน้อย

“... โดยแนวทางของการปรับตัวนั้น ท่าน [เปาโล] ได้สนับสนุนการเป็นทาสที่เป็นแบบคริสเตียนและการปกครองโดยผู้อาวุโส แต่ด้วย การนับถือต่อทั้งสองอย่างนั้น ท่านก็ได้ละแนวทางที่เพียงพอสำหรับคริสตจักรที่จะได้เข้าใจว่า คำสอนเหล่านี้ไม่ได้ประยุกต์ใช้อีกต่อไปหลังจากประเด็น ‘ไม่ใช่ยิวหรือกรีก’ ได้ยุติ”[166]

บรูซ ได้ถือสิ่งที่ข้าพเจ้าพิจารณาว่าเป็นจุดยืนที่สามารถป้องกันไว้ได้ตามพระคัมภีร์มากกว่าในข้อนี้

“ข้อกำหนดแรกที่นี่คือ... ในพระคริสตนั้นไม่มียิวหรือกรีก... การทำลายกำแพงกลางแห่งการแบ่งแยกระหว่างสองพวกนี้ก็เป็นที่พื้นฐานต่อข่าวประเสริฐของเปาโล (อฟ. 2:14-15) ในทำนองเดียวกันโดยการตัดความแตกต่างทางศาสนา ระหว่างทาสและไท และระหว่างชายและหญิงออกไปนั้น เปาโลก็ทำการยืนยันสามอย่างซึ่งสอดคล้องกับจำนวนของสูตรของคณียิวที่ซึ่งความแตกต่างสามอย่างถูกสงวนไว้ อย่างเช่น ในการอธิษฐานตอนเช้าที่ซึ่งชายชาวยิวขอคุณพระเจ้าที่ว่าเขาไม่ใช่คนต่างชาติ ไม่ใช่ทาสหรือผู้หญิง...

“เหตุผลสำหรับการขอคุณสามอย่างก็ไม่ใช่การดูถูกคนต่างชาติ ทาสหรือผู้หญิงในฐานะบุคคลแต่เป็นข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาไร้คุณสมบัติจากสิทธิพิเศษทางศาสนาหลายอย่างที่ไต่เปิดให้กับชายชาวยิว”[167]

คนต่างชาติ ทาสและผู้หญิงไม่ได้ชื่นชมทางเข้าอย่างเดียวกันไปยังพระเจ้าในการนมัสการที่เป็นรูปแบบของอิสราเอลอย่างที่คณียิว ไท และผู้ชายได้ชื่นชม อย่างไรก็ตาม พวกเขาสามารถวางใจพระเจ้าสำหรับความรอดส่วนตัวของพวกเขาได้ ปุโรหิตในอิสราเอลต้องเป็นคณียิว ไท และผู้ชาย ตอนนี้ในคริสตจักรนั้น คริสเตียนทุกคนเป็นปุโรหิต (1 ปต. 2:9-10) อย่างไรก็ตาม การเน้นของเปาโลก็อยู่ที่เอกภาพใน พระคริสต์ของผู้เชื่อ ไม่ใช่ความเท่าเทียมของพวกเขาที่ซึ่งกันและกัน

“กาลาเทีย 3:28 ไม่ได้กล่าวอะไรก็ตามที่ชัดเจนเกี่ยวกับการที่ความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงควรปฏิบัติอย่างไรในชีวิตประจำวัน แม้กระทั่งผู้สนับสนุนสิทธิสตรียอมรับว่าบริบทของกาลาเทียบทที่ 3 คือศาสนศาสตร์ ไม่ใช่ภาคปฏิบัติ[168]”
ที่นี่เปาโลทำแถลงการณ์ทางศาสนศาสตร์เกี่ยวกับความเท่าเทียมพื้นฐานของชายและหญิงในสถานภาพของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า ดังนั้นแนวคิดใดๆเกี่ยวกับการที่ความจริงนี้ควรทำการใน

ความสัมพันธ์ต่างๆทางสังคมก็ไม่สามารถดึงมาจาก**กาลาเทีย 3:28**ได้ แต่ต้องถูกนำมายังข้อนี้จากความเข้าใจที่กว้างขึ้นของบุคคลหนึ่งเกี่ยวกับธรรมชาติของสิ่งต่างๆ”[169]

แถลงการณ์นั้นไม่ได้หมายถึงว่า “ความแตกต่างระหว่างชายและหญิงได้ถูกลบล้างไปในพระคริสต์ อย่างที่ไม่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติระหว่างคนยิวที่เป็นคริสเตียนและคนต่างชาติที่เป็นคริสเตียน” [170]

3:29

การเปลี่ยนแปลงอันที่สามก็คือว่าบรรดาผู้ที่ได้เข้าร่วม “กับพระคริสต์” โดยความเชื่อ ก็ได้กลายเป็น “พงศ์พันธุ์ของอับราฮัม” ในฝ่ายวิญญาณและผู้รับมรดก (“ทายาท”)ของพระสัญญาบางอย่างของพระเจ้าที่มีต่อเขา นี่ไม่ได้หมายถึงว่าคริสเตียนกลายเป็นคนยิว คริสเตียนก็เป็นคริสเตียน เราอยู่ในพระคริสต์ ซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม (เปรียบเทียบ ข้อ 16) พระเจ้าได้สัญญาบางสิ่งแก่พงศ์พันธุ์ทางกายภาพทั้งหมดของอับราฮัม (เช่น **ปฐม. 12:1-3, 7**) พระองค์ได้สัญญาสิ่งอื่นๆแก่ผู้เชื่อภายในกลุ่มนั้น (เช่น **รม. 9:6, 8**) พระองค์ยังได้สัญญาสิ่งอื่นๆแก่เชื้อสายฝ่ายวิญญาณของอับราฮัมผู้ซึ่งไม่ใช่คนยิวอีกด้วย (เช่น **กท. 3:6-9**) การล้มเหลวที่จะแยกแยะกลุ่มเหล่านี้และพระสัญญาต่างๆที่ได้ให้แก่แต่ละกลุ่มก็ได้ส่งผลต่อความสับสนมาก ตัวอย่างเช่น ผู้ไม่เชื่อยุคพันธสัญญาใหม่ได้สรุปว่าผู้เชื่อคนต่างชาติได้รับพระสัญญาต่างๆของคนที่เหลืออยู่ที่เชื่อภายในอิสราเอล ดังนั้นก็จึงจัดอนาคตใดๆสำหรับอิสราเอลในฐานะชนชาติ นี่ก็คืออีกตัวอย่างหนึ่งของความผิดพลาดนี้:

“ตลอดโลกที่ใหญ่ทั้งสิ้นนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตระหนักว่าชนชาติเดียวเท่านั้น เป็นของพระองค์ นั่นคือชนชาติของผู้เชื่อ (**1 ปต. 2:9**)”[171]

ทำไมจุดยืนแบบไม่เชื่อยุคพันธสัญญาใหม่ได้นำเสนอข้างบนนั้นไม่สามารถถูกต้องได้? เหตุผลก็คือว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงคริสตจักรในฐานะชนชาติที่แตกต่างจากอิสราเอล (**อฟ. 2:11-22**)[172] คนยิวและคนต่างชาติผู้ซึ่งจะต้องกลายเป็นคนยิวเพื่อจะเข้าไปสู่อิสราเอลก็ประกอบเป็นอิสราเอล คริสตจักรประกอบด้วยคนยิวและคนต่างชาติผู้ซึ่งเข้าไปยังคริสตจักรในฐานะคนยิวหรือคนต่างชาติ (**อฟ. 2:16**; เปรียบเทียบ **1 คร. 10:32**) ยิ่งกว่านั้น เปาโลได้เรียกความเท่าเทียมของยิวและต่างชาติในคริสตจักรว่า “ความลึกกลับ” ซึ่งเป็นบางสิ่งที่พิเศษที่ไม่ได้

ถูกเปิดเผยมาก่อนในพระคัมภีร์ (อพ. 3:5) คริสตจักรได้เริ่มต้น ณ วันเพ็ญเทศกาลไมไซในพันธสัญญาเดิม (กจ. 1:5; 11:15-16; 1 คร. 12:13; กส. 1:18) ผู้เชื่อทุกคนเป็น “ประชากรของพระเจ้า” ทุกคน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้รับมือกับกลุ่มที่แตกต่างของพวกเขา และมีจุดประสงค์ที่แตกต่างสำหรับพวกเขาในฐานะกลุ่มต่างๆ ในระยะต่างๆ ที่หลากหลายในประวัติศาสตร์ของมนุษย์

คริสตจักรได้รับพระสัญญาต่างๆ ที่มีต่ออับราฮัมไหม? คริสตจักรได้รับบางพระสัญญาเท่านั้น คนยิวจะได้รับพระสัญญาเฉพาะเหล่านั้นที่ได้มอบให้แก่พงศ์พันธุ์ทางกายภาพของอับราฮัม ผู้เชื่อทุกคน (ต่างชาติและยิว) จะได้รับพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้มอบให้แก่พงศ์พันธุ์ฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม คนยิวที่รอด (คริสเตียนคนยิว) จะได้รับพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ให้แก่พงศ์พันธุ์ทางกายภาพผู้ซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ฝ่ายวิญญาณอีกด้วย ในการศึกษาพระคัมภีร์นั้น เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากที่จะสังเกตถึงคนเดียวหรือหลายบุคคลผู้ซึ่งพระสัญญาใดๆ ได้มอบแก่

ข. การอธิบายถึงหลักคำสอน บทที่ 4

ในบทที่ 3 การที่คนยิวถูกรอรับด้วยธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสก็เป็นสิ่งแรกในความคิดของเปาโล ในบทที่ 4 ท่านได้กล่าวซ้ำข้อโต้แย้งของท่านเพื่อผลประโยชน์ของคนต่างชาติผู้ซึ่งการรวมกันทางศาสนาและการนับถือรูปเคารพของต่างชาติเป็นความเป็นห่วงหลัก ในขณะที่ในบทที่ 3 นั้นเปาโลได้กล่าวถึงการถูกทำให้ชอบธรรมเป็นหลัก (เปรียบเทียบ 3:20) ในบทที่ 4 การเน้นของท่านอยู่ที่การชำระให้บริสุทธิ์เป็นหลัก (เปรียบเทียบ 4:3)

1. ตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับครอบครัว 4:1-11

เมื่อดำเนินกรณีของท่านในเรื่องความเชื่อเหนือธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสต่อไปนั้น เปาโลก็ได้อ้างอิงตัวอย่างประกอบจากชีวิตครอบครัว ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อที่จะอธิบายถึงสภาพของผู้เชื่ออย่างตรงกันข้ามกับผู้เคร่งในกฎ และเพื่อจะเตือนผู้อ่านของท่านให้ละทิ้งการเคร่งในกฎ

ตัวอย่างประกอบ 4:1-7

4:1-3

เปาโลได้เปรียบเทียบธรรมเนียมบัญญัติกับพันธกิจ (3:22) และพี่เลี้ยงเด็ก (3:24) ตอนนี้ท่านได้เปรียบเทียบกับผู้พิทักษ์มรดกซึ่งได้ถูกแต่งตั้งให้ดูแลเด็กเล็กๆและทรัพย์สินสมบัติของเขา นั่นคือ “ผู้ปกครอง” จุดประสงค์ของการเปรียบเทียบทั้งสามนี้ก็เพื่อที่จะอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างระยะทางประวัติศาสตร์ก่อนหน้าของการไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณกับระยะปัจจุบันของเสรีภาพฝ่ายวิญญาณ

เปาโลได้เปรียบเทียบการไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของบรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสกับการเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของบรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อในพระคริสต์ ตอนนี้อย่างเช่นตอนนั้นเด็กที่เล็กมากก็อยู่ภายใต้การแนะนำของคนอื่นๆ แม้ว่าเขาอาจเป็นทายาทของมรดกที่ยิ่งใหญ่ ในทำนองเดียวกัน ก่อนที่พวกเขาเข้าสู่พระคริสต์โดยความเชื่อนั้น ผู้คนก็อยู่ภายใต้ “ความเป็นทาส” ในกรณีของคนยิว ความเป็นทาสของพวกเขาก็คือการอยู่ใต้ธรรมเนียมบัญญัติ ในกรณีของคนต่างชาติ นั่นก็คือการยับยั้งของศาสนาต่างชาติ “พิธีเปลี่ยนสถานะ” ไปสู่วัยผู้ใหญ่ได้เกิดขึ้นในแวดวงของคนยิวเมื่อบุตรชายมีอายุ 12 ปี ในกรีกนั้น ก็คือตอนอายุ 18 และภายใต้กฎหมายของโรมันนั้น ก็คือตอนอายุระหว่าง 14 ปีและ 17 ปี^[173]

เปาโลได้ใช้คำว่า *τα στοιχεια του κοσμου* (“สิ่งต่างๆที่เป็นพื้นฐานของโลก”) สี่ครั้งในงานเขียนของท่านคือสองครั้งในบทนี้ (ข้อ 3 และ 9) และสองครั้งในโคโลสีบทที่ 2 (ข้อ 8 และ 20)

“คำว่า *στοιχεια* [สิ่งต่างๆที่เป็นพื้นฐาน] โดยหลักแล้วหมายถึงสิ่งต่างๆที่ถูกวางไว้ข้างต่อข้างในแถว มันเป็นการใช้ตัวอักษรของชุดอักษรคือ กขค และจากนั้นเนื่องจากการเรียนรู้ กขค เป็นบทเรียนแรกในการศึกษาทางวรรณกรรม มันก็หมายถึง “ความรู้เบื้องต้น” นั่นคือ หลักการแรก (อย่างเช่นใน [ฮบ. 5:12](#)) อีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากว่าตัวอักษรของชุดอักษรได้ถูกถือว่าเป็น ‘องค์ประกอบ’ ของสิ่งที่ถ้อยคำและประโยคถูกสร้างขึ้นนั้น *στοιχεια* ก็มาสู่การถูกใช้เป็น ‘องค์ประกอบ’ ที่สร้างโลกทางวัตถุ (เปรียบเทียบ [2 ปด. 3:10, 12](#)) นี่จะเป็นความหมายตามธรรมชาติของ *στοιχεια του κοσμου* [องค์ประกอบของโลก] นอกจากว่าบริบทได้บ่งบอกไว้...”^[174]

นักวิชาการบางคนได้เข้าใจว่า “สิ่งต่างๆที่เป็นพื้นฐาน” เหล่านี้เป็นคำสอนทางปรัชญาหรือศาสนา[175] คนอื่นๆเชื่อว่าเปาโลได้อ้างอิงถึงองค์ประกอบทางวัตถุของจักรวาล นั่นคือ ดิน น้ำ ลม และไฟ[176] ส่วนคนอื่นๆเชื่อว่าท่านได้หมายถึงกองทัพของสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ซาตานเป็นหัวหน้า[177] ชื่ออื่นๆสำหรับกองทัพใหญ่ของสิ่งมีชีวิตที่เป็นปีศาจคือ “พวกภูตผีที่ครอบครอง” “พวกภูตผีที่มีอำนาจ” “พวกศัตรูของพระเจ้า” และ “พวกผู้ครอบครองแห่งยุคนี้” (รม. 8:38; 1 คร. 2:6, 8; 15:24,26). อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าสิ่งต่างๆที่เป็นพื้นฐานก็เป็นชั้นต่างๆ พื้นฐานของประสบการณ์ทางศาสนา[178] สำหรับข้าพเจ้าแล้วดูเหมือนว่าบริบทของมุมมองแรกของมุมมองเหล่านี้ นั่นคือคำสอนพื้นฐาน ข้อที่ 4 และ อ้างอิงถึง “ธรรมเนียมปฏิบัติ” ว่าเป็นสิ่งนั้นที่ซึ่งพระคริสต์ได้ไถ่ “เรา” (คือ ผู้อ่านของท่าน) สำหรับคนต่างชาติ “คำสอนพื้นฐานของโลก” คงเป็นคำสอนของศาสนาต่างชาติ

เปาโลได้เปรียบเทียบสภาพของผู้เชื่อก่อนและหลังการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ (เปรียบเทียบ ข้อ 4) ไม่ใช่สภาพของท่านก่อนและหลังการกลับใจเชื่อของท่าน (การถูกทำให้ชอบธรรม) ท่านได้กล่าวถึงระยะต่างๆในประวัติศาสตร์ความรอดไม่ใช่ประวัติศาสตร์ส่วนตัว

4:4-5 ในตัวอย่างประกอบนั้น “พระเจ้า” พระบิดาแห่งพระบุตร “ได้ส่ง” พระคริสต์มาเมื่อพระองค์ได้กำหนดว่า “เวลา” นั้นเหมาะสม (“ครบกำหนด”)

“มันจะดูเหมือนว่า ‘เมื่อเวลาได้มาถึงอย่างเต็มที่’ (RSV, NIV) ไม่ได้หมายถึงว่าระยะเวลาอันเจาะจงที่กำหนดโดยพระเจ้าได้ล่วงไป (เหมือนเช่น NEB?) หรือ เหตุการณ์อันเจาะจงที่ได้กำหนดไว้โดยพระเจ้าจำเป็นต้องเกิดขึ้น (เปรียบเทียบ 2 ธส. 2:3-5) หรือพระเจ้าได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลกเมื่อสภาพทั้งสี่ถึงเวลาสำหรับการปรากฏของพระองค์ เมื่อพิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่ว่าในบริบทนี้ (เปรียบเทียบ 3:23, 25) คำว่า ‘ได้มา’ แสดงถึงเหตุการณ์ในยุคสุดท้ายของการเสด็จมาของพระคริสต์ และหลักการของความเชื่อที่ทำให้ชอบธรรมนั้น ความคิดก็คือว่าการปรากฏของพระบุตรได้นำ ‘การครบกำหนด’ มาซึ่งแสดงถึงการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน (เปรียบเทียบ 1:4) และ ‘เริ่มต้นยุคอนาคต’[179]

“ได้ส่งมา” อาจอ้างอิงถึงการเริ่มต้นของพันธกิจของพระเยซู ไม่ใช่แค่การบังเกิดของพระองค์
[180]

การไถ่มีสองด้าน คือ มันช่วยกู้ จาก การเป็นทาสของธรรมเนียมปฏิบัติ และมันนำไปสู่ การเป็น
บุตร พระเจ้าได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อที่จะปลดปล่อยบรรดาเด็กเหล่านั้นที่ตกเป็น
ทาส และเพื่อที่จะยกพวกเขาไปสู่สถานะของ (“การรับเป็น”) “บุตร” เต็มที่ ในวัฒนธรรม
โรมันนั้น พ่อได้กำหนดเวลาที่เหมาะสมเพื่อจะกระทำพิธีการเปลี่ยนสถานะ เขาได้นำลูกของ
เขามาจากการปกครองของผู้ปกครองโดยอาชีพของเขา และได้ทำให้เขาเป็นบุตรที่เป็น 7th
(ได้รับการไถ่) ตามปกติแล้วเขาได้ทำสิ่งนี้เมื่อลูกของเขาอายุ 14 ปี [181]

เปาโลได้อ้างอิงถึงธรรมชาติแบบพระเจ้า (“พระบุตรของพระองค์”) และธรรมชาติแบบมนุษย์
 (“ประสูติจากสตรีเพศ”) ของพระคริสต์ พระเมสสิยาห์ได้ถือกำเนิดใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ซึ่ง
พระองค์ท่านนั้น ได้ทำให้สำเร็จ โดยการประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติอย่างสมบูรณ์แบบ
(เปรียบเทียบ มธ. 5:17)

“ข้อที่ 4-5 ประกอบด้วยหนึ่งในตอนพระคัมภีร์ที่ถูกย่อและถูกกำชับอย่าง
สูงส่งมากที่สุด ในจดหมายนี้ เพราะว่าสองข้อนี้แสดงถึงพื้นฐานของความเป็น
จริง นั่นคือรากฐานทางคริสต์ศาสตร์และความรอดศาสตร์เพื่อหลักคำสอน
แห่งการถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ” [182]

4:6 ยิ่งกว่านั้นพระเจ้าได้ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (“พระวิญญาณแห่งพระบุตร”) มาเพื่อจะสถิตในผู้
เชื่อและเพื่อจะกระตุ้นให้พวกเขาเข้าหาพระเจ้า “ใจ” เป็นที่นั่งของความตั้งใจ (เปรียบเทียบ
สภย. 4:23) ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าสามารถเป็นความใกล้ชิดได้ไม่ใช่รูปแบบ เรา
สามารถเรียกพระองค์ว่า “พ่อ” ได้ “อับบา” หมายถึงอย่างนั้นในภาษาอารเมค (เปรียบเทียบ
มก. 14:36; รรม. 8:15-16)

“อย่างไรก็ตาม เรามีอารมณ์อ่อนไหวต่อคำนี้มากเกินไปเมื่อเราอ้างอิงถึงมัน
แค่การพูดของเด็กและแปลคำนี้ว่า ‘พ่อ’ คำว่า อับบา ปรากฏในดัวบททาง

กฎหมายบางอย่างของมิชนาในฐานะชื่อเรียกที่ถูกใช้โดยเด็ก ๆ ที่โตแล้วในการอ้างเอามรดกของพ่อที่ตายแล้วของพวกเขา [183] อย่างที่คำของการกล่าวว่ *อับบา* ไม่ใช่เกี่ยวข้องกับความเป็นทารกมากสักเท่าไรหรืออย่างที่มันเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ มันคือเสียงร้องของหัวใจ ไม่ใช่ถ้อยคำที่ถูกกล่าวอย่างสงบด้วยการปลุกและการสงวนท่าทีส่วนตัว แต่เป็นถ้อยคำที่เรา ‘เรียก’ หรือ ‘ร้อง’ (*คราโซ*) . . .

“มันคงจะทะนงและบังอาจเกินกว่าความเหมาะสมทั้งสิ้นที่จะกล่าวถึงพระเจ้าว่า *อับบา* ถ้าพระองค์เองไม่ได้ห้ามให้เราที่จะทำอย่างนั้น” [184]

คนยิวส่วนใหญ่รู้ภาษากรีกและอารเมค แต่คำถามยังคงอยู่ก็คือว่าทำไมพระเยซูได้ใช้ทั้งสองภาษาในคำอธิษฐานของพระองค์ มันไม่ใช่ธรรมดาสำหรับทั้งสองภาษาที่มายังพระองค์ในช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดอย่างเช่นในวัยเด็กของพระองค์หรือ? สิ่งเดียวกันอาจเป็นจริงที่นี้ในกรณีของเปาโล” [185]

“ดังนั้นการทรงสถิตของพระวิญญาณเป็นพยานถึงการเป็นบุตรของพวกเขา” [186]

“จุดประสงค์ของภารกิจของพระบุตรก็คือที่จะให้สิทธิ์ต่างๆของการเป็นบุตร จุดประสงค์ของภารกิจของพระวิญญาณก็คือที่จะให้อำนาจแห่งการใช้สิทธิ์เหล่านั้น” [187]

4:7 ดังนั้นบรรดาผู้เชื่อแห่งด้านนี้ของกางเขนก็เป็นบุตร *เต็มที* และก็เหมาะสมกับธรรมเนียมของสมัยนั้น นั่นคือ “ทายาท” *เต็มที* ดังนั้นมันจะโง่เขลาเพียงใดที่จะกลับไปอยู่ภายใต้การเป็นทาสของธรรมเนียมปฏิบัติ!

“เมื่อคนบาปวางใจพระคริสต์และได้รับความรอด トラบเท่าที่ *สภาพ* ของเขาเกี่ยวข้องกับนั้น เขาก็เป็น ‘ทารก’ ฝ่ายวิญญาณผู้ซึ่งจำเป็นที่จะเติบโต (1 ปต. 2:2-3); แต่トラบเท่าที่ *ตำแหน่ง* ของเขาเกี่ยวข้องกับนั้น เขาก็เป็นบุตรที่โตแล้วผู้ซึ่ง

สามารถใช้ทรัพย์สินสมบัติของบิดาได้และผู้ซึ่งสามารถใช้สิทธิพิเศษต่างๆที่
อัครรย์แห่งการเป็นบุตรได้”[188]

“คริสเตียนทุกคนเป็นทายาทของพระเจ้าโดยความเชื่อเท่านั้น แต่เหมือนกับ
พันธสัญญาเดิมนั้น มีมรดกสองประเภทคือ มรดกที่ขึ้นอยู่กับความดีและ
มรดกที่เป็นของคริสเตียนทุกคนเพราะว่าพวกเขาเป็นบุตร และไม่ใช่เนื่องจาก
เหตุผลอื่น”[189]

การร้องขอ 4:8-11

ถัดไปเปาโลได้ย้ำเตือนผู้อ่านของท่านถึงแนวทางเก่าแห่งชีวิตของพวกเขา การเปลี่ยนแปลงที่การรับไปสู่
ครอบครัวของพระเจ้าได้นำมา และความหวังโยของท่านที่ว่าพวกเขาได้อยู่ในอันตรายของการแลกเปลี่ยน
อนาคตของพวกเขาด้วยความยุ่งเหยิงของชุนน้ำขึ้น

4:8-9 ก่อนกลับใจเชื่อนั้น ผู้อ่านของเปาโล (คนต่างชาติเป็นหลักแต่มีคนยิวบางคน) “ได้เป็นทาส” ของ
ธรรมเนียมต่างๆทางศาสนาที่ได้นำถึงพระต่างๆเทียมเท็จในกรณีของคนต่างชาติ ตอนนี้ ณ
เสรีภาพนั้น พวกเขาได้อยู่ในอันตรายของการกลับไปสู่การเป็นทาสอย่างเดียวกันนั้น พวกเขา
อาจกลับไปสู่ระบบที่ “อ่อนแอ” (ที่ไม่มีอำนาจที่จะทำให้ชอบธรรมหรือชำระให้บริสุทธิ์) “ไร้
ค่า” (ไม่ได้จัดเตรียมมรดกให้) และ พื้นฐาน (“เป็นพื้นฐาน”)

“ที่จะตระหนักว่าตนเองเป็นศูนย์กลางของความสนใจของพระเจ้า [ข้อ 9 ก] ก็
เป็นหนึ่งในด้านที่ลึกซึ้งขึ้นของการกลับใจเชื่อของคริสเตียน”[190]

“สำหรับความแตกต่างพื้นฐานทั้งสี่ระหว่างลัทธิยิวและลัทธิต่างชาตินั้น ทั้ง
สองได้เกี่ยวข้องกับที่อยู่อาศัยอำนาจต่างๆที่เป็นพื้นฐาน นี่เป็นแถลงการณ์
ที่น่าประหลาดใจของอดีตฟารีสีที่จะทำขึ้น กระนั้นเปาโลก็ทำมันขึ้นไม่ใช่ใน
ฐานะการกล่าวเกินจริงของความรุนแรงแห่งข้อโต้เถียงแต่ในฐานะการ
แสดงออกที่จิตใจของจุดยืนที่ได้คิดอย่างระมัดระวัง”

“สตอยเคออิอา ที่ชาวกาลาเทียได้ตกอยู่ในการเป็นทาสก็คือพวกพระเทียมเท็จ แห่งข้อที่ 8 การเป็นทาสซึ่งตอนนี้พวกเขาได้ถูกโน้มน้าวกลับไปสู่คือการ เป็นทาสของธรรมบัญญัติ”[191]

“จากนั้นอำนาจต่างๆที่เป็นปีศาจของการเคร่งในกฎทั้งของคนยิวและคน ต่างชาติสามารถถูกเรียกว่า ‘พวกภูตผีที่ครอบครองและพวกภูตผีที่มีอำนาจ’ หรือ ‘วิญญาณต่างๆที่เป็นพื้นฐานของโลกนี้’”[192]

อย่างไรก็ตาม “สิ่งต่างๆที่เป็นพื้นฐาน” บางทีอ้างอิงถึงทุกสิ่งที่คุณวางใจนอกเหนือจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่[193] ผู้กลับใจเชื่อคนยิวและคนต่างชาติต่างก็ได้ดำเนินชีวิตที่ตกเป็นทาส ของอำนาจต่างๆที่เป็นพื้นฐานของโลกจนกระทั่งพระคริสต์ได้ปลดปล่อยพวกเขา อำนาจ เหล่านี้แม้กระทั่งทุกวันนี้ก็รวมถึงทุกสิ่งที่คุณวางใจนอกเหนือจากพระเจ้า คือพระต่างๆที่พวกเขา กลายมาเป็นทาส

4:10-11

คริสเตียนที่รับเอาธรรมนิยมและความเชื่อของยิวได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของเปาโลที่จะถือรักษา พิธีกรรมต่างๆของโมเสส ที่นี้เทศกาลประจำปีถูกกล่าวถึง (“ถือวัน เดือน ฤดูและปี”) เปาโล ได้คาดหวังที่ว่าพวกเขาได้ถอยหลัง และที่ว่างอย่างมากของท่านสำหรับพวกเขานั้นก็ไร้ ประโยชน์ พวกเขาไม่ได้กระทำเหมือนกับทายาทของพระเจ้า

“พวกเขาได้ ‘ออก’ จากโรงเรียนแห่งพระคุณกลางคันและกำลังลงเรียนใน โรงเรียนอนุบาลแห่งธรรมบัญญัติ!”[194]

“... เปาโลได้ต่อต้านแนวคิดใดเกี่ยวกับการเคร่งในกฎเชิงความรอดศาสตร์ นั่นคือ ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับธรรมบัญญัติที่ซึ่งผู้คนคิดว่าพวกเขาสามารถ เปลี่ยนมาตรฐานที่เปิดเผยของพระเจ้าไปสู่ผลประโยชน์ของพวกเขาเองซึ่ง ด้วยวิธีนั้นก็ได้ได้รับความโปรดปรานและการยอมรับของพระเจ้า นี่ก็เช่นกัน พวกผู้เผยพระวจนะของอิสราเอลได้ปฏิเสธว่าการเคร่งในกฎไม่เคยเป็นส่วน ที่ถูกต้องของศาสนาของอิสราเอล ที่จริง คริสเตียนที่รับเอาธรรมนิยมและ ความเชื่อของยิวแห่งเมืองกาลาเทียบางทีคงได้ปฏิเสธ ‘การเคร่งในกฎ’

เช่นกัน แม้ว่าเปาโลได้เห็นว่าการขึ้นกรานของพวกเขาที่ชีวิตของ ‘การเคร่งในกฎหมาย’ ของคนยิวที่มีสำหรับผู้กลับใจเชื่อคนชาติของท่านนั้นที่จริงแล้วได้ย้อนกลับไปไปที่ประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับไม่ว่าการยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ขึ้นอยู่กับ ‘การประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติ’ หรือความเชื่อในสิ่งที่พระคริสต์ได้ส่งผลกระทบ...

“กระนั้นในขณะที่ยังไม่เป็นกฎนั้น ศาสนาของอิสราเอลอย่างที่มีในพันธสัญญาเดิมและรูปแบบทั้งหมดของลัทธิยิวดั้งเดิมและสมัยใหม่ก็ ‘เป็นกฎหมาย’ อย่างถูกรับรองไว้ นั่นคือ มันถือว่าโทราห์ซึ่งเป็นทั้งพระคัมภีร์และธรรมเนียมก็ควบคุมชีวิตของพระเจ้าเอง เพื่อว่าในที่สุดแล้วคำถามทั้งหมดแห่งการประพฤติจะถูกวัดต่อมาตรฐานของการทดสอบของโทราห์และชีวิตทั้งหมดก็ถูกนำพาโดยโทราห์...

“... ลัทธิยิวกล่าวถึงมันเองในฐานะโทราห์เป็นศูนย์กลาง และคริสต์ศาสนาประกาศตัวเองว่าพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง เพราะว่าในพระคริสต์นั้นคริสเตียนไม่เพียงแต่พบว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าเป็นมาตรฐานที่เปิดเผยซึ่งได้แสดงออกอย่างโดดเด่นเท่านั้น แต่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นระบบของการประพฤติที่ถูกกันไว้เพื่อประโยชน์ของการนำพาโดยการอ้างอิงถึงคำสอนและตัวอย่างของพระคริสต์และผ่านทางกรกระทำที่นำพาของพระวิญญาณ”

[195]

เปาโลเองได้ถือรักษาเทศกาลต่างๆของคนยิวหลังจากการกลับใจเชื่อของท่าน (เปรียบเทียบ [1 คร. 16:8](#); [กจ. 20:16](#)) อย่างไรก็ตาม ท่านได้ทำอย่างนั้นอย่างสมัครใจไม่ใช่เพื่อที่จะตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของพระเจ้า ท่านไม่ได้ถือรักษาสิ่งเหล่านั้นเพราะว่าพระเจ้าได้คาดหวังให้ท่านที่จะทำอย่างนั้น แต่เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของท่าน ท่านได้ทำอย่างนั้นเพราะว่าท่านไม่ต้องการที่จะก่อให้เกิดสิ่งกีดขวางในเส้นทางของคนยิวในการที่จะมาสู่ความเชื่อในพระคริสต์อีกด้วย ([1 คร. 9:19-23](#); เปรียบเทียบ [รม. 14:5-6](#)) ในอีกนัยหนึ่ง ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อที่จะประกาศอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่เพื่อที่จะได้รับการยอมรับจากพระเจ้า

“เมื่อไม่นานมานี้ บางคนได้โต้แย้งว่าทั้งหมดหรืออย่างน้อยที่สุดแล้วธรรมเนียมปฏิบัติส่วนใหญ่ที่ผู้บุกรุกเหล่านี้ได้เร่งเร้าให้ชาวกาลาเทียรับก็คือชิ้นส่วนต่างๆที่เป็นกฎหมายได้จัดตั้ง ‘เครื่องบ่งชี้ขอบเขต’ คือการปฏิบัติต่างๆที่ได้แยกแยะคนยิวจากคนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าสู่หนัด กฎเกี่ยวกับอาหาร และวันสะบาโต เปาโลต้องการให้สิ่งเหล่านั้นเลิกไปเพราะว่าท่านต้องการที่จะสร้างคริสตจักรที่เป็นหนึ่งเดียวซึ่งประกอบด้วยคนยิวและคนต่างชาติเช่นกัน และเครื่องบ่งชี้ขอบเขตก็กระตุ้นการแตกแยกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลมีความเจ็บปวดอย่างต่อเนื่องที่จะรวมคริสเตียนคนยิวและคริสเตียนคนต่างชาติให้เป็นหนึ่งเดียว อย่างไรก็ตาม ‘มุมมองใหม่’ นี้ต่อเปาโลก็แคบเกินไป เปาโลได้กำหนดหน้าที่ของธรรมเนียมปฏิบัติในแง่ที่กว้างขวางมากกว่าเครื่องบ่งชี้ขอบเขต (โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทที่ 3) ไม่ใช่ความสามารถของมันที่จะจัดตั้งการละเมิดเป็นอย่างน้อยที่สุด (3:19) และท่านผูกแค้นของการโต้แย้งของท่านกับความเพียงพอที่เฉพาะแห่งกางเขนของพระคริสต์เพื่อที่จะเห็นว่าบุคคลหนึ่งถูกประกาศว่า ‘ชอบธรรม’ ต่อพระพักตร์พระเจ้า”^[196]

2. ตัวอย่างประกอบทางประวัติศาสตร์ 4:12-20

ถัดไปเปาโลได้ทำให้สนใจที่การติดต่อในอดีตของท่านกับชาวกาลาเทียและได้เรียกให้พวกเขาที่จะระลึกถึงการที่ท่านไปเยี่ยมชมเมืองกาลาเทีย ในการที่จะกระตุ้นให้พวกเขาที่จะละทิ้งการเคร่งครัดธรรมเนียมปฏิบัติ โต้แย้งและได้เริ่มต้นที่จะวิงวอน คือ ท่านได้เลิกการวิงวอนขอท่านต่อคนมีปัญญาและตอนนี้ได้วิงวอนต่อความรู้สึกรักของชาวกาลาเทีย

“ถ้าผู้อ่านมีแนวโน้มที่จะคิดว่าเปาโลไม่เป็นส่วนตัวในการจัดการกับปัญหาต่างๆที่เมืองกาลาเทีย ว่าท่านได้โต้แย้งในฐานะนักวิชาการและไม่ใช่ว่าในฐานะศิษยาภิบาลนั้น พระคัมภีร์ตอนนี้ควรแก้ไขให้ท่านพ้นจากแนวคิดนี้”

^[197]

“เปาโลเป็นพ่อฝ่ายวิญญาณที่ขอดีเยี่ยม ท่านได้รู้จักที่จะทำให้สมดุลระหว่างการว่ากล่าวและความรัก ตอนนี้ท่านเปลี่ยนจาก ‘การตี’ ไปสู่ ‘การสวมกอด’ ขณะที่ท่านย้ำเตือนผู้เชื่อถึงความรักของพวกเขาที่มีต่อท่านและความรักของท่านที่มีต่อพวกเขา” [198]

“สิ่ง que เรามีในการปกป้องที่เป็นส่วนตัวนี้คือพยานที่คมกริบต่อการเชื่อมต่อที่มั่นคงระหว่างเนื้อหาทางศาสนศาสตร์และความห่วงใยแบบอภิบาล ศาสนศาสตร์แท้ทั้งหมดที่ควรค่าแก่ชื่อนั้นก็เป็นศาสนศาสตร์แบบอภิบาล”[199]

“ในเชิงโวหารแล้ว การเปลี่ยนหลักในข้อโต้แย้งของเปาโลก็ปรากฏ ณ 4:12 แน่แน่นอนว่า ยังมีองค์ประกอบต่างๆของโวหารที่เป็นการโต้แย้งซึ่งพบได้ในสิ่งที่ติดตามมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการกล่าวหาของเปาโลต่อผู้ทำความผิดพลาด (4:17; 5:7-12; 6:12-13) และแถลงการณ์ของท่านเกี่ยวกับการปกป้องตนเอง (4:13-16; 5:11; 6:14, 17) แต่เสียงที่เด่นตั้งแต่ 4:12 เป็นต้นไปก็คือเสียงแห่งโวหารที่อภิปราย ไม่ใช่โวหารที่โต้แย้ง โวหารที่อภิปรายแทนที่จะเป็นการใช้ที่ท่าแบบวิจารณ์หรือปกป้องก็แสวงหาที่จะกระตุ้นหรือห้ามปรามผู้ฟังเกี่ยวกับการกระทำต่างๆ ในอนาคตโดยการแสดงให้เห็นว่าการกระทำเหล่านั้นสะดวกหรือเป็นอันตราย . . . ใน 4:12-14 เปาโลไม่ได้เป็นห่วงอย่างมากอีกต่อไปที่จะกล่าวหาหรือปกป้องเกี่ยวกับการชักชวนให้ผู้กลับใจเชื่อชาวกาลาเทียของท่านที่จะรับเอาแนวทางการกระทำบางอย่าง”[200]

4:12-14 เปาโลได้ “กลายมาเป็นเหมือน” ผู้อ่านของท่านในแง่ที่ว่าท่านได้ดำเนินชีวิตท่ามกลางพวกเขาในฐานะคนต่างชาติไม่ใช่ภายใต้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส จากความรู้สึกแห่ง พฤติกรรมที่เที่ยงธรรมนั้น ตอนนี้ท่านได้เรียกให้พวกเขาที่จะดำเนินชีวิตที่เป็นอิสระจากธรรมเนียมบัญญัติอย่างที่ท่านได้ดำเนิน นี่เป็นคำสั่งแรก (ในฉบับกรีก) ในพระธรรมกาลาเทีย

“ในการแสวงหาที่จะนำผู้อื่นมาสู่พระคริสต์ เป้าหมายของเราคือที่จะทำให้พวกเขาเหมือนเรา แต่วิธีไปสู่เป้าหมายนั้นก็คือที่จะทำให้ตัวเราเองเหมือนพวกเขา ถ้าพวกเขาจะต้องเป็นหนึ่งเดียวกับเราในความเชื่อมั่นและประสบการณ์ของคริสเตียน เราต้องกลายมาเป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขาในความเมตตาสงสารของคริสเตียน”[201]

เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้ประสบกับความเจ็บป่วยหรืออุปสรรคทางกายบางอย่างเมื่อท่านได้ “เทศนา” ในเมืองกาลาเทีย (ข้อ 13) ชาวกาลาเทียจำต้องอดทนต่อความทุกข์ “ทางร่างกาย” บางอย่างที่เปาโลได้มีโดยปราศจากการดูแลของท่าน เมื่อท่านได้ประกาศแก่พวกเขา เพราะว่าพวกเขาได้เห็นคุณค่าข่าวประเสริฐที่ท่านได้นำมายังพวกเขาอย่างมาก

บรรดานักอรรถาธิบายได้แนะนำถึงความเจ็บป่วยที่แตกต่างหลายอย่างที่อาจได้เป็นความเจ็บป่วยของเปาโลซึ่งรวมถึง การปวดหัวอย่างรุนแรง มาลาเรีย โรคลมบ้าหมู การติดเชื้อในลูกนัยน์ตา และอื่นๆ[202] เป็นที่ชัดเจนว่ามันเป็นบางสิ่งที่น่ารังเกียจ (ข้อ 14) อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อมูลที่เพียงพอในตัวเองที่จะค้นหุ้รังได้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม ชาวกาลาเทียได้รู้สิ่งที่เปาโลได้อ้างอิงถึง ความทุกข์นี้อาจหรือไม่อาจเป็น “หนามในเนื้อ” ของเปาโล (2 คร. 12:7-10)

“การอ้างอิงถึงความอ่อนแอทางกายซึ่งได้เป็นโอกาสของการเทศนาของท่านต่อพวกเขาก็มีจุดประสงค์ของมันในความคิดของเปาโลคือเพื่อที่จะย้ำเตือนพวกเขาถึงทำที่ที่มีความรักของพวกเขาต่อท่านและที่จะรื้อฟื้นมันใหม่”[203]

ชาวกาลาเทียได้ต้อนรับเปาโลด้วยเกียรติและการยอมรับที่พวกเขาคงจะให้แก่ “ทูตของพระเจ้า” ไม่ใช่ที่ว่าพวกเขาได้ถือว่าท่านเป็นผู้วิเศษ[204]

4:15-18

ชาวกาลาเทียได้สูญเสียทำที่ที่ดีของพวกเขาต่อเปาโลและความรู้สึกที่เพิ่มเติมแห่งการอวยพร พวกเขาได้ชื่นชมชอบเปาโลอย่างมากจนพวกเขาได้ให้ทรัพย์สินสมบัติที่มีค่ามากที่สุดของพวกเขาแก่เปาโล “ควักตาของท่านออก” บางทีเป็นการแสดงออกเชิงเปรียบเทียบที่คล้ายกับ “ให้ฟันเขี้ยวบนของท่าน”[205] ตอนนี้ชาวกาลาเทียได้ถือเปาโลอย่างมีความสงสัยในฐานะศัตรู คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้แสวงหาที่จะ “ปิดกั้น” ชาวกาลาเทียไว้จากขอบเขตของอิทธิพลของเปาโลและอิทธิพลของข่าวประเสริฐ เพื่อผู้อ่านของท่านจะต้องพึงพาพวกเขา เปาโลได้ “แสวงหา” ผู้อ่านของท่านด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง (“ด้วยทำที่ที่ควรยกย่อง”) นั่นคือความจำเป็นของพวกเขาที่จะเติบโตในพระคุณ ไม่ใช่ในขณะที่ท่านได้อยู่กับพวกเขาเท่านั้นแต่ตลอดเวลา

4:19-20

ความรักใคร่ของเปาโลที่มีต่อชาวกาลาเทียก็ปรากฏอย่างหนักแน่นที่นี้มากกว่าก่อน การแสดงออกที่นุ่มนวล “ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย” (คำกรีก *เทคนา ยู*) ปรากฏที่นี้เท่านั้นในงานเขียนของเปาโล เปาโลได้รู้สึกราวกับว่าท่านได้ประสบกับความเจ็บปวดของ “การทำงานหนัก” เพื่อพวกเขา “อีกครั้งหนึ่ง” ท่านได้เจ็บปวดเพื่อพวกเขามาก่อนเมื่อท่านได้ประกาศในเมืองกาลาเทีย แต่ตอนนี้ท่านจำต้องทำซ้ำงานหนักของท่านเพื่อพวกเขา

“นี่เป็นการเปรียบเทียบที่น่าประทับใจโดยปราศจากการเปรียบเทียบในงานเขียนอื่นใดของเปาโล... ที่นี้เท่านั้นในพระธรรมกาลาเทีย ที่เปาโลปรากฏในบทบาทของแม่ คือแม่ผู้ซึ่งเต็มใจที่จะผ่านความยากลำบากของการตั้งครรภ์และการคลอดทั้งหมดอีกครั้งหนึ่งเพื่อจะรับรองถึงสวัสดิภาพของลูกๆของเธอ

“ชาวกาลาเทียผู้ซึ่งเมื่อสักครู่ที่ผ่านมาได้ถูกอธิบายว่าถูกก่อร่างในครรภ์ตอนนี้ก็ถูกกล่าวถึงในฐานะแม่ที่จะมีครรภ์ ผู้ซึ่งต้องรอให้พระคริสต์ที่เพิ่งเริ่มก่อตัวที่จะถูกพัฒนาอย่างเต็มที่ (*มอร์ฟู* ซึ่งเป็นคำศัพท์ทางการแพทย์สำหรับการเติบโตของตัวอ่อนไปสู่ทารก) ภายในพวกเขา^[206]

เปาโลได้ปรารถนาว่าท่านสามารถ “อยู่กับ” พวกเขาเป็นส่วนตัวได้ เพื่อที่จะสื่อสารความแตกต่างเล็กน้อยมากแห่งความรู้สึกของท่านได้ดีขึ้น (“เปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า”) ความต้องการที่ไร้เหตุผลของพวกเขาที่จะมาเป็นทาสของระบบของโมเสสและผู้ติดตามของครูสอนเท็จที่เคร่งในธรรมบัญญัติได้ทำให้ท่าน “สงสัย”

3. ตัวอย่างประกอบตามพระคัมภีร์ 4:21-31

เปาโลได้ตีความลักษณะต่างๆของประวัติศาสตร์ของบุตรสองคนของอับราฮัมในเชิงนิทานเปรียบเทียบ (นั่นคือโดยอุปมา NIV) เพื่อจะโน้มน้าวผู้อ่านของท่านว่าพวกเขาได้ออยู่ในอันตรายของการเข้าร่วม สาขาที่ผิดของครอบครัวของอับราฮัม ดูเหมือนว่าอัครทูตเปาโลได้ใช้เรื่องราวของอับราฮัมในแนวทางที่ท่านได้ใช้เพราะว่านี่เป็นวิธีของรับบีโดยทั่วไปที่คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวบางทีได้ใช้ในการสอนของพวกเขา

เขาในเมืองกาลาเทีย[207] เปาโลได้ใช้วิธีเดียวกันในเรื่องครูสอนเท็จ แต่ได้สอนความจริงแก่ผู้อ่านของท่าน ไม่ใช่ความเท็จ

“เรามีเรื่องราวพันธสัญญาเดิมหนึ่งเรื่อง แต่มีการตีความสองอย่างที่สัมพันธ์กัน การตีความอันแรก [ข้อ 22-27] แก่ต่างความเท่าเทียมกันของการมีชีวิตอยู่ *ซูโพ โนมอน* [ภายใต้ธรรมเนียมบัญญัติ] กับ *การเป็นเชลย* และนำหัวข้อมาจากสิ่งที่มาก่อน การตีความที่สอง [ข้อ 28-30] สร้างถ้อยแถลงเกี่ยวกับ *เสรีภาพ* ของผู้เชื่อในการเตรียมสำหรับสิ่งที่มาถึง”[208]

เรื่องราวตามพระคัมภีร์ 4:21-23

4:21 เปาโลได้ท้าทายผู้อ่านของท่านผู้ซึ่งได้อ้างที่จะให้คุณค่าธรรมเนียมบัญญัติอย่างสูงส่งที่จะพิจารณาสิ่งที่ธรรมเนียมบัญญัติได้สอน ท่านได้เลือกบทเรียนของท่านจากปฐมกาลซึ่งเป็นหนังสือใน ส่วน “ธรรมเนียมบัญญัติ” ของพันธสัญญาเดิม ดังนั้นท่านได้ใช้คำว่า ธรรมเนียมบัญญัติ” ที่จะอ้างอิงถึงสอง สิ่งที่แตกต่างกันในข้อนี้ คือ ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (ในแง่ที่ใหญ่กว่าของมันแห่งโทราห์หรือ เพ็นทาทูก; เปรียบเทียบ [ลก. 24:44](#); [รม. 3:21](#)) และพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ [รม. 3:19](#)) [209] อีกครั้งหนึ่ง เปาโลได้กลับไปสู่อับราฮัมผู้ก่อตั้งลัทธิยิว

4:22-23 ท่านได้ชี้ถึงความแตกต่างสองอย่างระหว่างอิซมาเอลและอิสอัค หนึ่ง มารดาของอิซมาเอลเป็น ทาส (“หญิงทาส”) แต่มารดาของอิสอัคเป็น “ไท” สภาพเหล่านี้ได้กระทบสถานะของบุตรชาย ของพวกเขาในครอบครัวของอับราฮัม สอง อิซมาเอลได้เกิดมาตามธรรมชาติ แต่อิสอัคได้เกิด มาอย่างเหนือธรรมชาติในความสำเร็จแห่งพระสัญญาของพระเจ้า

“ในการบันทึกตามพระคัมภีร์ของการเกิดของบุตรชายสองคนของอับราฮัม นั้นเปาโลก็ตระหนักถึงความตรงกันข้ามอย่างเดียวกันระหว่างการพึ่งพา ตนเอง (‘ตามเนื้อหนัง’) และการพึ่งพาพระเจ้า (‘ทางพระสัญญา’) อย่างที่ เกิดขึ้นระหว่างบรรดาผู้ที่ถูกทำให้ชอบธรรมโดยการงานตามธรรมเนียมบัญญัติ และบรรดาผู้ที่ถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ”[210]

การตีความเชิงนิทานเปรียบเทียบ 4:24-27

4:24 จากนั้นเปาโลได้ตีความเหตุการณ์เหล่านี้อย่างเปรียบเทียบ จึงสังเกตว่าท่านได้กล่าวว่าเรื่องราวนี้
ได้ “ประกอบด้วย” นิทานเปรียบเทียบ ไม่ใช่ “เป็น” นิทานเปรียบเทียบ (ตามตัวอักษรคือ “ที่ซึ่ง
สิ่งต่างๆถูกเปรียบเทียบ”)[211] ท่านได้ยอมรับความเป็นประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์ต่างๆ
ในเรื่องราวนี้เปาโลได้เห็นตัวอย่างประกอบของความขัดแย้งระหว่างลัทธิยิวและคริสต์ศาสนา
การเคร่งในกฎและความเป็นฝ่ายวิญญาณ สิ่งที่เราอ้างอิงว่าเป็นความคล้ายคลึงกันท่านได้
เรียกว่านิทานเปรียบเทียบ “นิทานเปรียบเทียบ” อย่างที่เราใช้คำนั้นในทุกวันนี้ก็เป็นเรื่องราวที่
ซึ่งเหตุการณ์ต่างๆไม่ได้เป็นประวัติศาสตร์

“เนื่องจากว่าประเภทของการตีความพันธสัญญาเดิมที่พบได้ในตอนนี้ไม่มี
ทางที่จะเป็นลักษณะโดยทั่วไปของเปาโล ข้อวินิจฉัยตามธรรมาคือว่ามันมี
เหตุผลที่พิเศษสำหรับการใช้ของมันที่นี่ เหตุผลนั้นก็ไม่ได้ไกลที่จะแสวงหา คือ
ถ้าคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวในเมืองกาลาเทียได้ใช้ข้อ
โต้แย้งประเภทคล้ายกันที่จะชักชวนคริสเตียนว่า การเป็นบุตรของอับราฮัม
นั้นได้พัวพันกับการเข้าสู่หน้ตและการประพฤติตามธรรมเนียมบัญญัตินั้น มันก็จะ
เหมาะสมโดยเฉพาะสำหรับเปาโลที่จะหันอาวุธของปฏิปักษ์ของท่านเองมา
ต่อต้านพวกเขา”[212]

ข่าวประเสริฐเป็นความสำเร็จของพระสัญญาที่ได้ทำแก่อับราฮัมที่ว่าในเขา
และพงศ์พันธุ์ของเขานั้น ทุกประชาชาติจะได้รับพร (เปรียบเทียบ 3:8, 16)
ธรรมเนียมบัญญัติซึ่งได้ให้มาภายหลังก็เป็นระบบที่สอดแทรกเข้ามาซึ่งได้ถูก
นำเข้ามาโดยพระเจ้าเพื่อจุดประสงค์ที่จำกัด คือ การใช้ได้ของมันได้ดำเนิน
ไปจนกระทั่งพระสัญญาที่มีต่ออับราฮัมได้สำเร็จในพระคริสต์ และแม้กระทั่ง
ในขณะที่มันใช้ได้ มันก็ไม่ได้ แก่ใจเงื่อนใจของพระสัญญา (เปรียบเทียบ
3:17-25)”[213]

4:25 “ฮาการ์” แสดงถึงพันธสัญญาแบบโมเสสที่ได้ทำขึ้น ณ “ภูเขาซีนาย” ในความคล้ายคลึงกันของ
เปาโล (ตัวอย่างประกอบ) พงศ์พันธุ์ของเธอแสดงถึงคนอิสราเอลผู้ซึ่งได้ดำเนินในความเป็น

ทาสภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ ซาราห์ซึ่งไม่ได้ถูกอ้างอิงถึงในข้อที่ 25 ก็แสดงถึงพันธสัญญาแบบ อับราฮัม และพงศ์พันธุ์ของเธอก็เป็นไท ซึ่งดำเนินภายใต้พระสัญญา

การระบุแรกเริ่มของภูเขาซีนายพร้อมกับเยเบล มูซาในคาบสมุทรซีนาย ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งที่ เป็นไปได้อันเป็นที่นิยมก็มาจากการเขียนของเอกริชในศตวรรษที่สี่ค.ศ. มันเป็นไปได้ว่า ในสมัยของเปาโลนั้น คาบสมุทรซีนายได้เป็นส่วนหนึ่งของอาระเบีย[214] ความเป็นไปได้ อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ภูเขาซีนายอยู่ในอาระเบียโบราณ (และสมัยใหม่) บางทีก็อยู่แค่ทางตะวันออก ของอ่าวอะคาบาห์

“เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลกำลังถือว่าอาระเบียเป็นดินแดนของพงศ์พันธุ์ของฮา การ์และดินแดนแห่งทาส มันไม่ใช่แผ่นดินบริสุทธิ์ที่พระเจ้าได้ให้แก่ อิสราเอล[215]

4:26 “ฮาการ์” ยังแสดงถึง “เยรูซาเล็ม” เก่า (“ปัจจุบัน” ข้อ 25) ซึ่งได้เป็นทาสภายใต้โรมและธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ซึ่งเปาโลไม่ได้อ้างอิงในข้อที่ 26 “ซาราห์” แสดงถึงกรุงเยรูซาเล็มที่เป็นแบบสวรรค์ (“เยรูซาเล็มที่สูงกว่า”) ซึ่งเป็นปลายทางของผู้เชื่อที่ล่องลับไปซึ่งเป็นไท เธอยังเป็นมารดาของผู้เชื่อแท้ทุกคนอีกด้วย

ลักษณะหลักต่างๆในความคล้ายคลึงกันนี้ก็เป็นอย่างนี้

ฮาการ์เป็นหญิงทาส	ซาราห์เป็นหญิงที่เป็นไท
อิซมาเอลได้เกิดตามธรรมชาติ	อิสอัคได้เกิดมาอย่างเหนือธรรมชาติ
พันธสัญญาเดิม	พันธสัญญาใหม่
กรุงเยรูซาเล็มทางโลก	กรุงเยรูซาเล็มทางสวรรค์
ลัทธิยิว	คริสต์ศาสนา

4:27 ข้ออ้างอิงจาก [อิสยาห์ 54:1](#) ได้ทำนายว่าอิสราเอลซึ่งได้เป็นหมั้นในเชิงเปรียบเทียบก่อนการถูกเนรเทศไปที่บาบิโลนจะชื่นชมลูกจำนวนมากในอนาคต บางทีนี่เป็นการอ้างอิงถึงพระพรต่างๆของยุคพันธพิ เปาโลได้ประยุกต์คำพยากรณ์นี้กับซาราห์ เธอจะมีพระพรที่ใหญ่กว่าและ

ลูกๆ ที่มากขึ้นในอนาคตมากกว่าในอดีต ซึ่งเป็นลูกๆ แห่งพระสัญญา นั่นคือ ผู้เชื่อแท้ทั้งหมด ซึ่งรวมถึงคริสเตียน

การประยุกต์ใช้ทางปฏิบัติ 4:28-31

- 4:28 เปาโลได้เขียนการประยุกต์ใช้สามอย่างจากการตีความของท่าน หนึ่งในคริสเตียนก็คล้ายกันกับอิสอัคในแง่ที่ว่าพวกเขาประสบการเกิดที่เหนือธรรมชาติและเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จแห่งพระสัญญาของพระเจ้า ดังนั้น พวกเขา (“ลูกแห่งพระสัญญา”) ไม่ควรดำเนินชีวิตในฐานะบุตรที่เป็นทาส
- 4:29 สอง ที่เรียกกันว่า “พวกพี่น้อง” ผู้ซึ่งที่มาแตกต่างจากที่มาของเราก็ข่มเหงผู้เชื่ออย่างที่อิชมาเอลได้ “ข่มเหง” อิสอัค พวกเคร่งครัดในกฎข่มเหงบรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตในเสรีภาพ เปาโลได้อ้างอิงถึงผู้เชื่อชาวกาลาเทียโดยทั่วไปในฐานะ “พวกพี่น้อง” ในพระคัมภีร์ตอนนี้ซึ่งได้รวมถึงที่เรียกว่า (ปลอม; เปรียบเทียบ 2:4) “พวกพี่น้อง” ซึ่งเป็นผู้เคร่งครัดในกฎผู้ได้ปนกันท่ามกลางพวกเขา
- 4:30 สาม คริสเตียนควรกัน (“ไล่”) ผู้เคร่งครัดในกฎให้ออกไปจากท่ามกลางพวกเขา เนื่องจากว่าผู้เคร่งครัดในกฎไม่มีมรดกร่วมกับบรรดาบุตรที่ถูกต้องตามกฎหมายของพระเจ้า อย่างที่อับราฮัมได้ไล่อิชมาเอลออกจากครัวเรือนของเขา ดังนั้นชาวกาลาเทียควรไล่ของคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวออกจากคริสตจักร นี้ไม่ได้หมายถึงว่า ผู้นำคริสตจักรควรไล่คริสเตียนที่เคร่งครัดในกฎทุกคนออกไป อย่างไรก็ตาม เป็นการฉลาดที่จะกันผู้สนับสนุนการเคร่งครัดในกฎและธรรมเนียมปฏิบัติออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพวกเขาไม่เปลี่ยนคำสอนของพวกเขา ประเด็นของเปาโลก็คือว่าผู้เคร่งครัดในธรรมเนียมปฏิบัติจะไม่ได้รับพระพรจากพระเจ้า เป็นมรดกมากเท่ากับผู้ที่ดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณ .

“ดังนั้นอัครทูตเปาโลประกาศอย่างมั่นใจถึงอวสานของลัทธิยิว ณ เวลาที่ซึ่งเศษหนึ่งส่วนสองของศาสนาคริสต์ได้ยึดติดกับธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสพร้อมด้วยความรักใคร่ที่ริษยาซึ่งขาดความบ้าคลั่งเล็กน้อย และในฐานะที่กลุ่มยิวดูเหมือนจะเติบโตในอิทธิพลและแข็งแรงพอที่จะบ่อนทำลายอิทธิพลของท่าน

และทำให้ชีวิตของท่านอยู่ในอันตรายแม้กระทั่งในคริสตจักรต่างชาติแห่งการ
ก่อตั้งของท่านเอง”[216]

“การเคร่งในกฎ” เป็นทั้งการเชื่อถือ (ปรัชญา) และการปฏิบัติ ในฐานะการเชื่อถือ การเคร่งในกฎเป็นความเชื่อมั่นว่า เราสามารถทำให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ โดยการรักษากฎต่างๆ บ่อยครั้งแล้วกฎต่างๆที่ถูกกล่าวถึงที่นั่นก็เป็นกฎเหล่านั้นที่ได้กำหนดให้มีโดยมนุษย์ ไม่ใช่กฎเหล่านั้นที่ได้เรียกร้องโดยพระเจ้า อย่างไรก็ตาม การประยุกต์ใช้กฎต่างๆตามพระคัมภีร์แบบผิดๆก็เป็นรูปแบบของการเคร่งในกฎอีกด้วย ในแง่ที่ใหญ่กว่านั้น การเคร่งในกฎเป็นการเชื่อถือที่ว่าเราสามารถทำให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้โดย *การงานที่ดีของเรา* แน่แน่นอนว่า สิ่งเดียวที่ทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ก็คือการวางใจของเราใน *การงานที่ดีของพระคริสต์* พระองค์ได้ตอบสนองต่อการเรียกร้องของพระเจ้าที่มีต่อเรา เราได้รับความรอดโดยการงานที่ดี แต่มันเป็นการงานที่ดีของพระคริสต์ไม่ใช่ของเรา “การเคร่งในกฎหมาย” เป็นความเชื่อถือที่ว่า เราต้องทำให้ *กฎหมาย* เป็นผู้ปกครองที่ปกครองแห่งชีวิตของเรา มันเห็นว่ากฎหมายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในความสัมพันธ์ของผู้คนกับพระเจ้า *การเคร่งในกฎหมาย* จดจ่อที่กฎหมายส่วน “การเคร่งในกฎ” จดจ่อที่กฎต่างๆ ในฐานะการปฏิบัติ การเคร่งในกฎเป็นการปฏิบัติตามกฎต่างๆพร้อมกับมุมมองของการได้รับความดีงามจากพระเจ้า

“การเคร่งในกฎเป็นหนึ่งในปัญหาหลักท่ามกลางคริสเตียนในทุกวันนี้ เราต้องจดจำไว้ว่า การเคร่งในกฎไม่ได้หมายถึงการตั้งมาตรฐานต่างๆฝ่ายวิญญาณ มันหมายถึงการนมัสการมาตรฐานเหล่านี้และคิดว่าเราเป็นฝ่ายวิญญาณเพราะว่าเราเชื่อฟังสิ่งเหล่านั้น มันหมายถึงการตัดสินผู้เชื่อคนอื่นๆบนพื้นฐานของมาตรฐานเหล่านี้อีกด้วย”[217]

“บางคนก็พยายามเลี่ยงกฎต่างๆ ซึ่งอ้างว่ามันเป็นการเคร่งในกฎ

“มันไม่ใช่ การเคร่งในกฎไม่ใช่กฎหมาย มีกฎหมายในโลกมาตลอด ตั้งแต่โมเสสนั้น ก็มีกฎหมายในพระคัมภีร์ แม้กระทั่งในพันธสัญญาใหม่ เรามีกฎหมาย ในฐานะผู้เชื่อ เราปฏิบัติกรภายใต้ ‘กฎหมายของพระคริสต์’ (กท.

6:2) คำสั่งต่างๆของพันธสัญญาใหม่ก็จัดเตรียมประมวลกฎหมายนี้เพื่อเรา และกฎหมายนี้ก็ดีและมีประโยชน์สำหรับเรา เนื่องจากว่ามันมาจากพระเจ้า ดังนั้น การเคร่งในกฎไม่ใช่การปรากฏของกฎหมายหรือประมวลกฎหมาย ทางศีลธรรม

“การเคร่งในกฎเป็นท่าที การเคร่งในกฎเกิดขึ้นเมื่อคุณทำตามกฎหรือประมวลกฎพร้อมกับแรงจูงใจแห่งการยกย่องตัวคุณเอง คุณอาจแสร้งว่ามันช่วยชำระคุณให้บริสุทธิ์ ตัวอย่างเช่น คุณสามารถอ้างว่าอาหารเจเร่งการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเรา ในอีกด้านหนึ่ง นั่นดูเหมือนเป็นไปได้ แต่เนื่องจากแรงจูงใจนั้นผิดและคุณได้ยกย่องตัวคุณเอง แท้จริงแล้วคุณได้หยุดยั้งการเติบโต” [218]

4:31 เปาโลได้สรุปข้อโต้แย้งเชิงนิทานเปรียบเทียบด้วยการย้ำเตือนผู้อ่านของท่านถึงความแตกต่างที่เป็นพื้นฐานและรุนแรงระหว่างตัวท่านเองและชาวกาลาเทียผู้ซึ่งเป็นบุตรแห่งความเชื่อและผู้เคร่งในกฎและผู้เคร่งในกฎหมายผู้ซึ่งเป็นบุตรของเนื้อหนัง

การแก้ต่างของเปาโลเกี่ยวกับความรอดโดยความเชื่อเท่านั้น (บทที่ 3-4) ก็มุ่งไปที่ความเข้ากันไม่ได้ของความเชื่อและการทำงานในฐานะวิธีของการได้รับการทำให้ชอบธรรมและการชำระให้บริสุทธิ์ในถ้อยคำที่หนักแน่นที่สุด คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้พยายามที่จะทำให้ชาว กาลาเทียที่จะจำนนต่อขนบธรรมเนียมของโมเสสเพื่อจะได้รับบางสิ่งจากพระเจ้า การเข้าหาแบบนี้ก็ตรงกันข้ามกับพระคุณซึ่งยอมรับว่าผู้คนไม่สามารถได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าได้และเพียงแค่วางใจในพระเจ้าที่จะทำตามสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้

ในพระคัมภีร์ตอนนี้ เปาโลได้เปรียบเทียบความเชื่อกับการงานในฐานะวิธีของการได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า ในที่อื่น ๆ นั้น ท่านได้เน้นถึงความสำคัญของการงานที่ดีและได้ให้หลายคำสั่งทั้งแง่บวกและแง่ลบเพื่อจะแนะนำอุปนิสัยของคริสเตียน (เช่น [อฟ. 2:8-10](#)) ในพระคัมภีร์ตอนเหล่านั้น การงานแสดงออกถึงการสำนึกคุณของคริสเตียนที่มีต่อพระเจ้าสำหรับพระคุณของพระองค์ การงานเหล่านั้นไม่ได้ทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้มากขึ้น หรือทำให้พระเจ้ารักเรามากกว่าที่พระองค์จะรักถ้าเราไม่ได้ทำการงานเหล่านั้น

สิ่งที่พระเยซูและพวกอัครทูตได้สอนเกี่ยวกับรางวัลของเราก็ไม่ขัดแย้งกับการเน้นของเปาโลที่นี่ เราควรจำนนตัวเราเองต่อพระเยซูในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (รม. 12:1-3) และฝึกฝนวินัยในชีวิตของเรา เราควรทำสิ่งเหล่านี้เพื่อที่เราสามารถได้รับรางวัลและได้รับมรดกสูงสุดที่เป็นไปได้เมื่อเรายืนต่อหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ (เปรียบเทียบ 1 คร. 9:27) อย่างไรก็ตาม เราควรทำอย่างนั้นในฐานะการแสดงออกถึงการสำนึกคุณของเรา (เปรียบเทียบ กส. 1:10) เราไม่ต้องทำอย่างนั้นเพื่อจะได้รับความโปรดปรานหรือความรักของพระเจ้า (รม. 8:31-39)

การเน้นของยากอบในจดหมายฝากของท่านก็อยู่ความสำคัญของการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อหลังจากที่พระเจ้าได้ยอมรับเราแล้ว (ยก. 2:14-26) การเน้นของเปาโลในพระธรรมกาลาเทียอยู่ที่สิ่งที่ทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า

IV. การประยุกต์ใช้ทางปฏิบัติกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน 5:1-6:10

ถัดไปเปาโลได้เคลื่อนจากศาสนศาสตร์ (บทที่ 3-4) ไปยังจริยธรรม จากหลักคำสอนไปยังการปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นการเปลี่ยนในระดับของการเน้นไม่ใช่การเน้นใหม่อย่างสิ้นเชิง

ก. ความสมดุลในชีวิตคริสเตียน บทที่ 5

จากการที่ไม่ได้ยอมรับว่าธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเป็นมาตรฐานที่มีอำนาจควบคุมสำหรับอุปนิสัยของคริสเตียน เปาโลก็ได้ดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงวิธีที่พระเจ้านำเรา แรกสุดท่านได้ทำสิ่งนี้โดยการอภิปรายถึงความสมดุลที่ตรงกันข้ามกันสองอย่างและจากนั้นก็เป็นทางสายกลางที่เหมาะสม (หรือสูงกว่า) ตอนนี้นำการสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์นำเรา แต่เราต้องระมัดระวังที่จะตามการนำของพระองค์

ความสมดุลก็สำคัญอย่างยิ่งในศาสนศาสตร์และชีวิตคริสเตียน บางทีความผิดพลาดส่วนใหญ่ที่คริสเตียนเข้าไปสู่ในทั้งสองด้านก็เป็นผลมาจากความล้มเหลวที่จะทำให้การเปิดเผยตามพระคัมภีร์สมดุลกับหัวข้อที่สัมพันธ์กันที่หลากหลาย ที่นี่เปาโลได้เน้นถึงความสมดุลระหว่างการดำเนินชีวิตโดยปราศจากธรรมเนียมปฏิบัติกับการดำเนินชีวิตโดยปราศจากโบสถ์[219]

1. การดำเนินชีวิตโดยปราศจากกรรมบัญญัติ 5:1-12

อัครทูตเปาโลได้เตือนผู้อ่านของท่านที่จะไม่คิดว่าพวกเขาสามารถตอบสนองต่อการเรียกร้องของกรรมบัญญัติของโมเสสได้ด้วยการเชื่อฟังคำสั่งของกรรมบัญญัติสองสามข้อเท่านั้น การยอมทำตามอย่างสมบูรณ์เท่านั้นที่ตอบสนองต่อการเรียกร้องของมันได้

5:1 ผู้อ่านชาวต่างชาติส่วนใหญ่ของเปาโลได้อยู่ในอันตรายของการกลับไปสู่การเป็นทาส ไม่ใช่ไปสู่การเป็นทาสของบาปอย่างเดิมของพวกเขา แต่ไปสู่ “เอกแห่งการเป็นทาส” ของกรรมบัญญัติของโมเสส เป็นที่ชัดเจนว่า พวกครูสอนเท็จได้บอกพวกเขาว่าพวกเขาต้องจำนนต่อการเข้าสู่พันธเพื่อที่จะเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้อย่างแท้จริง

“ก่อนที่จะรีบเข้าสู่ส่วนที่สามของจดหมายของท่านนั้น เปาโลก็พูดแทรกข้อหนึ่งซึ่งในทันทีทันใดนั้นก็เป็นการสรุปของทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นมาก่อนและการเปลี่ยนผ่านไปยังสิ่งที่ติดตามมา ที่จริง มันคือข้อไขของจดหมายฝากนี้ทั้งหมด เนื่องจากธรรมชาติของข้าวประเสริฐแท้และการงานของพระคริสต์เพื่อเห็นแก่เขาเอง ตอนนี้ผู้เชื่อต้องหันไปจากสิ่งใดก็ตามที่มีท่าทางของการเคร่งในกฎและแทนที่การพักในการงานที่มีชัยสำหรับเขาและดำเนินชีวิตในอำนาจของพระวิญญาณของพระคริสต์ . . . การเรียกร้องก็เพื่อความ پاکเพียรที่ดันทุรังในเสรีภาพในฐานะการตอบสนองที่เหมาะสมอย่างเดียวต่อความพยายามที่จะนำคริสเตียนไปอยู่ภายใต้การเคร่งในกฎอีกครั้ง”^[220]

“หนึ่งในความหมายนะของการเคร่งในกฎก็คือว่า มันให้การปรากฏของความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเมื่อในความเป็นจริงแล้วมันนำผู้เชื่อกลับไปสู่ ‘ความเป็นเด็กครั้งที่สอง’^[221]

ในข้ออ้างอิงที่ผ่านมา บอยซ์และเวียร์สบีได้ใช้คำว่า “การเคร่งในกฎ” อย่างที่มันถูกใช้โดยทั่วไปที่จะอธิบายถึงการเคร่งในกฎและการเคร่งในกรรมบัญญัติ

ในแง่ไหนที่พระเจ้าได้ปลดปล่อยคริสเตียนจาก “แอกของการเป็นทาส” (ข้อ 1) นั่นคือธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (เปรียบเทียบ [รม. 10:4](#); [2 คร. 3:7-11](#); [ฮบ. 7:12](#); [กท. 3:24](#))? เป็นที่ชัดเจนว่า มันมีคุณค่าบางอย่างสำหรับเรา (เปรียบเทียบ [2 ทธ. 3:16](#)) มีจุดประสงค์สองอย่างของธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส คือ เพื่อควบคุมบังคับและเปิดเผย คุณค่าที่ควบคุมบังคับของมันได้สิ้นสุดลง แต่คุณค่าทางการเปิดเผยของมันก็ดำเนินต่อไป อะไรคือการตอบสนองที่เหมาะสมของคริสเตียนต่อธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส?

กาลวินและนักศาสนศาสตร์แบบปฏิรูปหลายคนได้ตอบคำถามนี้ในทำนองนี้ พวกเขาได้กล่าวว่าธรรมเนียมบัญญัติทางพิธีกรรม (เช่น สัตวบูชา ข้อห้ามเกี่ยวกับอาหาร วันเทศกาลต่างๆ และอื่นๆ) ไม่ได้ผูกมัดคริสเตียนอีกต่อไปเนื่องจากการตายของพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ธรรมเนียมบัญญัติทางศีลธรรม (พระบัญญัติสิบประการ) ยังคงผูกมัด พระเจ้าได้ล้มเลิกธรรมเนียมบัญญัติทางศีลธรรมไปในแง่ที่ว่าพวกมันไม่กล่าวโทษเราอีกต่อไปเท่านั้น ([รม. 8:11](#))^[222] ปัญหาที่มีกับการอธิบายนี้ก็คือว่า มันสร้างความแตกต่างระหว่างสองส่วนของธรรมเนียมบัญญัติที่ตัวบทนี้ไม่ได้สร้าง ตัวบทนี้เพียงแต่กล่าวว่าพระคริสต์เป็นจุดจบของ “ธรรมเนียมบัญญัติ” ([รม. 10:4](#)) ไม่ใช่ส่วนพิธีกรรมของธรรมเนียมบัญญัติ ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าบัญญัติสิบประการยังคงผูกมัดเราอยู่ ทำไมคริสเตียนตลอดประวัติศาสตร์ ([กจ. 20:7](#); เปรียบเทียบ [1 คร. 16:2](#)) ได้พบปะเพื่อจะนมัสการในวันอาทิตย์แทนที่จะเป็นวันสะบาโต (วันเสาร์)? นักศาสนศาสตร์แบบปฏิรูปบางคนที่ได้เอาตามกาลวินก็เชื่อว่าพระเจ้าได้ล้มเลิกการนมัสการวันสะบาโตไปพร้อมกับธรรมเนียมบัญญัติทางพิธีกรรม^[223] นี้ดูเหมือนค่อนข้างไม่สอดคล้อง คนอื่นๆที่ติดตามคำสารภาพของเวสต์มินสเตอร์ก็ถือว่า การนมัสการในวันอาทิตย์เป็นการดำเนินต่อไปของการนมัสการในวันสะบาโต^[224] อย่างไรก็ตามแน่นอนว่ามันแตกต่างอย่างมาก

นักศาสนศาสตร์แบบตามยุคได้แนะนำอีกคำตอบหนึ่งต่อคำถามนี้ซึ่งสำหรับข้าพเจ้าแล้วดูเหมือนว่าสอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวมากกว่า พวกเขากล่าวว่าพระเจ้าได้ ล้มเลิกธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสอย่างสิ้นเชิง คือส่วนที่เป็นทางการเมือง ทางพิธีกรรมและทางศีลธรรม พระองค์ได้ทำให้มันสิ้นสุดลงในฐานะ *ประมวลกฎหมาย* และได้แทนที่มันด้วยประมวลกฎหมายใหม่ คือ “พระบัญญัติของพระคริสต์” ([กท. 6:2](#)) พระบัญญัติบางอย่างในพระบัญญัติของพระคริสต์ก็เป็นอย่างเดียวกันกับพระบัญญัติเหล่านั้นในธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (เช่น แก้วในพระบัญญัติสิบประการซึ่งไม่รวมคำสั่งที่จะให้ถือรักษาวันสะบาโต) ประมวลกฎหมายที่พระเจ้าได้ให้มาที่ได้

ควบคุมความประพฤติของผู้คนได้มีขึ้นก่อนที่พระเจ้าได้ให้ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (เช่น [ปฐมจ. 1:28-30; 2:16-17](#) [ก่อนการล้มลงในบาป]; [3:14-19](#) [หลังการล้มลงในบาป]; [9:1-17](#) [หลังน้ำท่วมโลก] พระเจ้าได้รวมคำสั่งที่เจาะจงบางอย่างจากประมวลกฎเก่าก่อนเหล่านี้เข้าไว้ในพระบัญญัติของพระคริสต์ แม้ว่าคำสั่งเหล่านั้นไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส (เช่น [1 ทธ. 4:3](#); เปรียบเทียบ [ปฐมจ. 9:3](#)) พระองค์ได้รวมเก่าในพระบัญญัติสิบประการจากประมวลกฎของโมเสสเข้าไว้ด้วย

“ขอให้กระบวนการนี้จะไม่ถูกเปรียบเทียบกับประมวลกฎที่หลากหลายในครัวเรือนที่มีลูกๆที่กำลังเติบโตขึ้น? ณ ระยะที่แตกต่างของความเป็นผู้ใหญ่ นั้น ประมวลกฎใหม่ก็ถูกจัดตั้งขึ้น แต่คำสั่งอย่างเดียวกันบางคำสั่งก็ปรากฏอยู่บ่อยๆ ที่จะกล่าวว่าประมวลกฎเก่าก่อนถูกล้มเลิกไปและคำสั่งของมันทั้งหมดก็ไม่ได้มีความขัดแย้ง มันก็เป็นธรรมชาติอย่างเช่นการเติบโตขึ้น ดังนั้นมันก็เป็นเช่นเดียวกับธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสและพระบัญญัติของพระคริสต์”

[225]

“‘แอก’ ได้ถูกใช้ในสำนวนพูดของคนยิว ณ เวลานั้นในแง่ที่มีเกียรติสำหรับพันธะที่จะถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส และคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวคงได้กระตุ้นให้ชาวกาลาเทียที่จะ ‘แบกแอกของธรรมเนียมบัญญัติ’ ไว้เหนือพวกเขาเอง แต่เปาโลชี้แจงอย่างตรงๆว่ากฎต่างๆของธรรมเนียมบัญญัติอย่างที่ได้อธิบายโดย คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวก็จัดตั้งแอกของทาสขึ้น ดังนั้นท่านก็ใช้ถ้อยคำนี้ในแง่ที่แยแสแก่การที่ถูกกำหนดขึ้นเหมือนกับการเป็นทาส (เปรียบเทียบ [กจ. 15:10](#); [1 ทธ. 6:1](#))”

[226]

“มันเศร้าที่จะกล่าว มีบางคนที่ยังรู้สึกไม่มั่นคงอย่างมากกับเสรีภาพ พวกเขาชอบที่จะอยู่ภายใต้การปกครองแบบเผด็จการของผู้นำบางคนมากกว่าที่จะทำการตัดสินใจของพวกเขาเองอย่างอิสระ มีผู้เชื่อบางคนที่ตกใจกลัวโดยเสรีภาพที่พวกเขามีในพระคุณของพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาแสวงหาการสามัคคีธรรมที่เคร่งในกฎและเผด็จการที่ซึ่งพวกเขาสามารถปล่อยให้คนอื่นๆทำการ

ตัดจิตใจของพวกเขาเพื่อพวกเขา สิ่งนี้ก็เปรียบได้กับผู้ใหญ่ที่กำลังปีนกลับ
ไปสู่เตียงนอนเด็กที่มีส่วนกัน โดยรอบ”[227]

5:2 ตอนนี้เปาโลได้เริ่มต้นที่จะโจมตีคำสอนของคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว
เกี่ยวกับการเข้าสู่หน้ด การยื่นกรานที่ “การเข้าสู่หน้ด” เป็นลักษณะหลักของข่าวประเสริฐ
ปลอมที่คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้ส่งเสริม มันเป็นการปฏิบัติที่ซึ่ง
การโต้เถียงทั้งสี่นวนเวียนไปรอบๆ[228]

“ณ จุดนี้ อัครทูตเปาโลแสดงถึงน้ำเสียงที่รุนแรงมากขึ้นในการประณามการถือรักษาธรรม
บัญญัติ มันไม่เพียงแต่เป็นการยึดเหนี่ยวที่ไร้ประโยชน์ ภาวะที่เป็นทาสเท่านั้น แต่มันเป็นภัย
และเป็นอันตรายในตัวของมันเอง”[229]

5:3-4 ชาวกาลาเทียจะทำให้พวกเขาเองมีพันธะที่จะเชื่อฟังประมวลกฎของโมเสส (ธรรมบัญญัติ)
“ทั้งสิ้น” ถ้าพวกเขาได้ยอมให้พวกครูสอนเท็จที่จะให้พวกเขาเข้าสู่หน้ด

“ในหลักการนั้น การยอมรับการเข้าสู่หน้ดก็เป็นการยอมรับแบบแผนทาง
กฎเกณฑ์ทั้งสิ้น”[230]

“มันไม่ใช่ข้อเท็จจริงของการที่พวกเขา ได้รับการเข้าสู่หน้ด ที่เปาโลประณาม
(เพราะว่าสิ่งนี้ก็ไม่สำคัญในตัวของมันเอง) แต่เป็นข้อเท็จจริงของการที่พวกเขา
ได้ยอมให้พวกเขาเองที่จะได้รับการเข้าสู่หน้ด [ในขณะที่] เป็นตัวแทนที่
เป็นอิสระ”[231]

ความมั่นใจของชาวกาลาเทียในการเข้าสู่หน้ดจะเปิดเผยถึงความมั่นใจในความสามารถของ
พวกเขาเองที่จะได้รับความรอดโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ การเข้าหาตามกฎหมายนี้ไปสู่
ความรอดจะแยกพวกเขาจากพระคริสต์ เนื่องจากสิ่งที่พระองค์ได้ทำก็คือที่จะเตรียมความ
รอดในฐานะของประทาน พวกเขาจะถดถอยจากวิธีแบบพระคุณแห่งความรอดถ้าพวกเขาได้
เลือกวิธีแบบธรรมบัญญัติ “พระคุณ” เป็นคำโปรดของเปาโล ท่านได้ใช้คำนี้ 100 ครั้งจากการ
ที่มันปรากฏ 155 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ เมื่อพิจารณาถึงพระสัญญาตามพระคัมภีร์หลายข้อ

ที่ว่าพระเจ้าไม่เคยถอดถอนของประทานแห่งความรอดของพระองค์นั้น ข้อที่ 4 ไม่สามารถหมายถึงว่า ผู้อ่านได้สูญเสียความรอดของพวกเขา (เช่น [ยน. 1:12](#); [3:16](#), [36](#); [5:24](#); [6:47](#); [10:28-29](#); [รม. 8:31-39](#); และข้ออื่นๆ)

“เป็นที่ชัดเจนว่าท่านไม่ได้แนะนำว่าชาวกาลาเทียได้ ‘สูญเสียความรอดของพวกเขา’ เพราะว่าตลอดจดหมายฉบับนี้ของท่านนั้นท่านจัดการกับพวกเขาในฐานะ *ผู้เชื่อ* ท่านเรียกพวกเขาว่า *พี่น้องทั้งหลาย* อย่างน้อยก็ครั้ง และท่านใช้คำสรรพนามว่า *เรา* อีกด้วย ([กท. 4:28,31](#)) เปาโลจะไม่ทำสิ่งนี้เลยถ้าผู้อ่านของท่านได้สูญเสียความรอด ท่านได้กล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘และเพราะท่านเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว พระองค์จึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของเรา ร้องว่า “อาบา คือพระบิดา”’ ([กท. 4:6](#)) ถ้าผู้อ่านของท่านไม่ได้รับความรอด เปาโลคงไม่ได้เขียนถ้อยคำเหล่านั้น”[\[232\]](#)

พวกผู้เคร่งครัดในกฤษฎีเหมือนจะได้อ้างว่าการเข้าสู่หน้ดเป็นขั้นตอนที่จำเป็นในขบวนการที่ซึ่งผู้คนจะเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ จากมุมมองของพวกเขา นั้น ขั้นตอนเหล่านี้คือ ความเชื่อในพระคริสต์ การรับพระวิญญาณและการเข้าสู่หน้ดของเนื้อหนัง เปาโลได้เถียงว่าใครก็ตามที่จำนนต่อการเข้าสู่หน้ดเพื่อจะได้รับการยอมรับจากพระเจ้ก็เชื่ออย่างแท้จริงในความรอดโดยการถือรักษาธรรมบัญญัติ ถ้าบุคคลหนึ่งเชื่อในการถือรักษาธรรมบัญญัติเพื่อความรอดนั้น เขาต้องถือรักษา “ธรรมบัญญัติทั้งสิ้น” ไม่ใช่แค่ข้อเรียกร้องของการเข้าสู่หน้ดเท่านั้น นั่นก็เป็นไปไม่ได้สำหรับคนบาปที่จะทำ แทนที่จะได้รับการยอมรับจากพระเจ้า การเข้าสู่หน้ดจะเป็นสิ่งที่แยกพวกเขาจากพระคริสต์

5:5-6 การเข้าหาของเปาโลและการเข้าหาที่ท่านได้พยายามที่จะชักชวนให้ชาวกาลาเทียที่จะรับเอาก็คือที่จะวางใจพระเจ้าที่จะนำไปสู่ทุกสิ่งที่เราคาดหวังในอนาคตซึ่งขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าตอนนี้เราชอบธรรม (ถูกทำให้ชอบธรรม) แล้ว[\[233\]](#) “ความหวัง” นี้รวมถึงการได้รับศักดิ์ศรีสูงสุดของเรา (เปรียบเทียบ [รม. 8:18-25](#); [1 ปต. 1:3-4](#), [13](#)) เราไม่ได้ทำงานเพื่อสิ่งนี้ แต่เรารอคอยสิ่งนี้โดยพื้นฐานแล้วเปาโลได้ใช้ “ความชอบธรรม” เพื่อจะอธิบายถึงสิ่งที่เรามีในตอนนีซึ่งมาพร้อมกับการถูกทำให้ชอบธรรม แต่ท่านได้ใช้ “ความรอด” เพื่อจะเน้นถึงการช่วยกู้ในอนาคตของเรา [\[234\]](#)

พระเจ้าไม่สนใจว่าคริสเตียนมีร่างกายที่ได้เข้าสู่หน้หรือไม่ สิ่งที่สำคัญก็คือว่าเราวางใจพระเจ้าเพราะว่าเรารักพระองค์ เปาโลได้รวมคุณความดีแบบคริสเตียนพื้นฐานสามอย่างไว้ด้วยกันในข้อเหล่านี้คือ ความเชื่อ ความหวังและความรัก พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้สามอย่างนี้เป็นไปได้

“สำหรับการเปิดเผยของความคิดพื้นฐานของอัครทูตคนนี้ถึงธรรมชาติของศาสนานั้น ก็ไม่มีประโยชน์ใดที่สำคัญในจดหมายฝากฉบับนี้ [มากกว่าข้อที่ 6] จริงๆแล้วในจดหมายฝากฉบับใดๆของ เปาโล”[235]

“ข้อนี้ [ข้อ 6] บนความดีของมันเองนั้นจะแสดงให้เห็นว่าเปาโลไม่ใช่ไม่อยู่ในความสอดคล้องกับหลักคำสอนของยากอบในเรื่องความเชื่อรวมกับการงาน (ยก. 2.24ff)”[236]

“เมื่อคุณดำเนินชีวิตโดยพระคุณ คุณก็พึ่งพาอำนาจของพระวิญญาณ แต่ภายใต้ธรรมบัญญัตินั้น คุณต้องพึ่งพาตัวคุณเองและความพยายามของคุณเอง”[237]

“เราต้องป้องกันจากความเข้าใจผิดที่แพร่หลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในศาสนาคริสต์ของคาทอลิก (แม้ว่านิกายโปรเตสแตนต์อยู่ห่างไกลจากข้อยกเว้น) ที่ว่าความเชื่อที่ถูกทำให้สมบูรณ์ในความรักเท่านั้นนำไปสู่การถูกทำให้ชอบธรรม สิ่งนี้แสดงถึงการบิดเบือนที่อันตรายของความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ ความรักและการถูกทำให้ชอบธรรม ในการกล่าวถึงการถูกทำให้ชอบธรรม เปาโลไม่เคยกล่าวถึงความเชื่อ และ ความรัก แต่กล่าวถึงความเชื่อเท่านั้นในฐานะการรับ ดังนั้นความรักไม่ใช่สิ่งที่จะต้องมาก่อนที่เพิ่มเติมมาสำหรับการรับเอาความรอด หรือไม่ใช่ลักษณะที่สำคัญของความเชื่อ ตรงกันข้าม ความเชื่อกระตุ้นความรักที่ซึ่งมันทำการ”[238]

5:7-10

พวกครูสอนเท็จได้กระแทกผู้อ่านของเปาโลขณะที่พวกเขาได้วิ่งแข่งการแข่งชันของคริสเตียน พระเจ้าไม่ได้ทำให้ผู้แข่งในกฎผู้ซึ่งได้ยุ่งกับ (“ขัดขวาง”) พวกเขาที่จะทำอย่างนั้น

โซล่า บัดด์และแมรี เดกเกอร์ได้วิ่งใกล้ชิดกันในการแข่งขันวิ่งระยะทาง 1,000 เมตรในกีฬาโอลิมปิกที่จัดขึ้นที่เมืองลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟอร์เนียในปี ค.ศ. 1984 อย่างไรก็ตามได้คาดหวังนั้น โซล่า บัดด์ได้กระแทกแมรี เดกเกอร์และแมรี ได้ล้มนอนเหยียดยาวในสนามกีฬารูปวงรี เธอได้ออกจากการแข่งขัน ไข่แล้ว พวกครูสอนเท็จในเมือง กาลาเทียได้ขัดจังหวะความคืบหน้าที่ดีของผู้เชื่อชาวกาลาเทียที่ไปยังเป้าหมายของพวกเขา

“มันสำคัญที่จะสังเกตว่าเปาโลไม่เคยใช้ภาพลักษณ์ของการแข่งขันเพื่อจะบอกผู้คนถึงวิธีที่จะได้รับความรอด ท่านกำลังกล่าวต่อ คริสเตียนอยู่เสมอเกี่ยวกับวิธีที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียน ผู้แข่งขันในกีฬาของกรีกจะต้องเป็นพลเมืองก่อนที่เขาสามารถแข่งขันได้”[\[239\]](#)

“เชื่อ” ในสุภามิตของเปาโล (ข้อ 9; [1 คร. 5:6](#)) สามารถอ้างอิงถึงความผิดพลาดในคริสตจักรครูสอนเท็จที่น่าพิศุขในท่ามกลางพวกเขา (ผลแอปเปิ้ลเสียในถังไม้เปรียบเทียบ ข้อ 10) และข้อเรียกร้องเดียวของการเข้าสู่หน้ตซึ่งได้ถูกอ้างอิงแล้ว (ข้อ 2-3) ข้าพเจ้าคิดว่าบางทีมันอ้างอิงถึง “คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว” หรือ “พวกคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว” แทนที่จะเป็นคำสอนที่เคร่งในกฎ[\[240\]](#) เปาโลได้ “มั่นใจ” ว่าชาวกาลาเทียจะอยู่ฝ่ายท่าน (“ไม่รับเอามุมมองอื่น”) และที่ว่าพวกเขาหรือพระเจ้าจะพิพากษาครูหรือพวกครูสอนเท็จ “ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร” อาจจะพาดพิงถึงตำแหน่งที่สูงของครูสอนเท็จในความคิดของชาวกาลาเทีย (อย่างเช่น: “ใครก็ตามที่เขาคิดว่าเขาเป็น”) แทนที่จะเป็นการแสดงออกถึงความไม่รู้ของเปาโลเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของเขา[\[241\]](#) ในอีกด้านหนึ่ง “ผู้ที่มารบกวนท่าน” บางทีอ้างอิงถึงใครก็ตามที่อาจารย์รบกวนพวกเขาหลังจากนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 12; 1:6)[\[242\]](#)

5:11

เป็นที่ชัดเจนว่า บางคนได้กล่าวว่าเปาโลได้สนับสนุน “การเข้าสู่หน้ต” ท่านอาจได้เทศนาเรื่องนั้นก่อนการกลับใจเชื่อของท่านบนถนนดามัสกัส แต่ตั้งแต่นั้นท่านได้หยุด บางทีเปาโลได้หมายถึงว่า การกล่าวหาจากพวกผู้วิจารณ์ของท่านที่ว่าท่านได้เทศนาการเข้าสู่หน้ตเมื่อใดก็

ตามที่มีมันได้เหมาะสมกับท่านก็ไม่ใช่เป็นจริง (เปรียบเทียบ [1 คร. 7:18](#))^[243] เปาโลได้คิดว่า มันฉลาดสำหรับคริสเตียนบางคนเช่นทิโมธีที่จะรับการเข้าสู่หนัดเพื่อเห็นแก่พันธกิจที่มีประสิทธิภาพ ([กจ. 16:3](#)) อย่างไรก็ตาม ท่านไม่ได้สอนว่ามันจำเป็นสำหรับความรอด

ประเด็นของเปาโลที่นี่ก็คือว่า ถ้าท่านได้สอนว่าการเข้าสู่หนัดก็จำเป็นสำหรับความรอด พวกคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวคงไม่ได้ “ขมเหง” ท่าน ถ้าผู้คนที่ต้องการการเข้าสู่หนัด พวกเขา也不需要การกางเขนของพระคริสต์ พวกผู้เคร่งในกฎได้ต่อต้านการเทศนาของเปาโลเกี่ยวกับกางเขนเพราะว่ามันได้ชี้ว่าผู้คนที่ไม่สามารถที่จะทำให้พระเจ้าโปรดปรานด้วยตัวของพวกเขาเองได้

“*สแกนคาลอน* [สิ่งกีดขวาง] แห่งกางเขนสำหรับคนยิว (เปรียบเทียบ [1 คร. 1:23](#)) ก็อยู่ในคำสาปแช่งซึ่งได้มันเกี่ยวข้องกับเพราะว่าผู้หนึ่งได้ถูกแขวนบนที่นั่น (เปรียบเทียบ 3:13) ผู้หนึ่งที่ได้ตายในความตายเช่นนั้นควรถูกประกาศว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ก็เหลือที่จะทนได้ ในสายตาของคนต่างชาตินั้น แนวคิดที่ว่าความรอดได้ขึ้นอยู่กับผู้หนึ่งซึ่งไม่มีปัญหาหรืออำนาจที่จะช่วยตัวเองให้รอดจากความตายที่ไม่น่าเชื่อถืออย่างมากก็เป็นความโง่เขลาอย่างมาก แต่มันมี *สิ่งกีดขวาง* ทั่วไปมากขึ้นที่ได้ติดกับกางเขน ซึ่งเป็นสิ่งที่บางทีเปาโลกำลังคิดถึงที่นี่ คือ มันทำลายรากฐานของทุกความคิดเกี่ยวกับการบรรลุหรือความดีส่วนตัวที่ซึ่งความรอดของพระเจ้าถูกกล่าวถึง ที่จะถูกปิดจากการรับความรอดจากผู้หนึ่งที่ได้ถูกตรึง ถ้ามันจะต้องได้รับทั้งหมด ก็เป็นการดูถูกต่อความเห็นทั้งสิ้นแห่งความหยิ่งในตนเองและการช่วยเหลือตนเองที่เหมาะสม และสำหรับหลายคนแล้ว สิ่งนี้ยังคงเป็นสิ่งกีดขวางหลักในข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์ที่ได้ถูกตรึง ถ้าข้าพเจ้าเองสามารถให้การสนับสนุนเล็กน้อยบางอย่าง ซึ่งเป็นบางสิ่งที่เล็กน้อยอย่างเช่นการยอมรับการเข้าสู่หนัดจากนั้น การเห็นคุณค่าในตนเองของข้าพเจ้าก็ไม่เป็นอันตราย”^[244]

สรุปแล้ว ข่าวประเสริฐของเปาโลเป็น “สิ่งกีดขวาง” เนื่องด้วยเหตุผลสองประการ คือ มันได้นำเสนอพระเมสสิยาห์ที่ได้ถูกตรึง และมันได้สนับสนุนทางแห่งความรอดที่ปราศจากการเข้าสู่หนัดและธรรมเนียมบัญญัติ

5:12

พวกคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้ไปไกลเกินไปเกี่ยวกับการเข้าสู่หน้ดความต้องการของเปาโลที่ว่าพวกคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวผู้ซึ่งได้กระตือรือร้นในเรื่องการเข้าสู่หน้ดอย่างมาก “จะตอน (นั่นคือ ตัดอวัยวะ) พวกเขาเอง” ก็สะท้อนถึงความรู้สึกต่างๆของท่านเกี่ยวกับความรุนแรงของ ความเห็นอกริตของพวกเขา (เปรียบเทียบ [ฟป. 3:2](#)) กล่าวในเชิงเปรียบเทียบแล้ว ถ้าพระเจ้าได้ให้ตามความต้องการของเปาโล พวกเขาก็ไม่สามารถก่อให้เกิดผู้กลับใจเชื่อได้ และพวกเขาจะถูกกันออกไปจากที่ประชุมของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [อธบ. 23:1](#)) พวกปุโรหิตแห่งลัทธิเทียมเท็จไซเบเลในเขตนั้นได้ปฏิบัติการตัดอวัยวะ[245]

“การคัดค้านที่สำคัญเป็นสองเท่าอย่างที่ได้ถูกกล่าวต่อชาวกาลาเทีย เพราะว่าเปสสินัสหนึ่งในเมืองหลักของพวกเขาก็เป็นบ้านแห่งการนมัสการของไซเบเลเพื่อให้เกียรติแก่ผู้ซึ่งการตอนเหล่านี้ได้ถูกปฏิบัติ...”[246]

เปาโลได้ถือว่าพวกผู้ปรับที่เคร่งในกฎของท่านก็ไม่ดีไปกว่าพวกปุโรหิตชาวต่างชาติ.

“... สำหรับเปาโลแล้วที่จะเปรียบเทียบพิธีการเข้าสู่หน้ดของคณิวสมัยโบราณกับการปฏิบัติของคนต่างชาติแม้กระทั่งในแนวทางนี้ก็ทำให้ตกใจเนื่องด้วยสิ่งหนึ่งคือ มันทำให้ความพยายามของพวก คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวที่จะให้คนต่างชาติได้เข้าสู่หน้ดอยู่ในระดับเดียวกันกับการปฏิบัติของคนต่างชาติอันเป็นที่รังเกียจ เนื่องด้วยอีกสิ่งหนึ่ง มันเชื่อมโยงความต้องการของพวกเขาที่มีต่อการเข้าสู่หน้ดกับการที่แม้กระทั่งในลัทธิยิวก็ได้เพิกถอนบุคคลหนึ่งจากที่ประชุมของพระเจ้า ([อธบ. 23:1](#))[247]

ดังนั้นความต้องการของเปาโลที่มีต่อพวกครูสอนเท็จดูเหมือนจะเป็นว่าพวกเขาจะ “ตัดพวกเขาเอง” จากวงสมาคมของผู้เชื่อ[248]

“ส่วนมากแล้วพระธรรมกาลาเทียถูกถือว่าเป็นเอกสารที่ยิ่งใหญ่ของการถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ สิ่งที่คริสเตียนทั้งหมดได้ล้มเหลวที่จะตระหนักอยู่บ่อยๆก็คือว่า ในความเป็นจริง

นั่น มันเป็นเอกสารที่จัดตั้งวิถีชีวิตที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นวิถีชีวิตที่ตรงกันข้ามกับการเคร่งในธรรมบัญญัติและการไร้ศีลธรรม อย่างน่าเศร้าแล้ว แม้ว่าจะยกย่องการถูกทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อ นั่น บ่อยครั้งมากที่คริสเตียนปฏิเสธเสรีภาพของพวกเขาในพระคริสต์ โดยการสนับสนุนการเคร่งในธรรมบัญญัติหรือไม่ก็การไร้ศีลธรรมและบางครั้ง (เหมือนกับชาวกาลาเทีย) ก็สนับสนุนทั้งสองอย่าง ดังนั้นจดหมายของเปาโลถึงชาวกาลาเทียแม้ว่าจะเข้าประเด็นโดยตรงกับสถานการณ์ของชาวกาลาเทียก็กล่าวต่อสถานการณ์ของเราในทุกวันนี้อีกด้วย”[249]

2. การดำเนินชีวิตโดยปราศจากใบอนุญาต 5:13-15

เปาโลได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านที่จะดำเนินชีวิตโดยไม่ถูกผูกมัดด้วยธรรมบัญญัติของโมเสส (5:1-12) ท่านยังได้เตือนพวกเขาต่อการใช้เสรีภาพของพวกเขาในฐานะใบอนุญาตให้ทำบาปอีกด้วย เพื่อจะป้องกันพวกเขาจากการมีปฏิกิริยารุนแรงเกินไป

“เสรีภาพของคริสเตียนไม่ใช่ใบอนุญาตเนื่องด้วยเหตุผลที่เรียบง่ายแต่ยิ่งใหญ่ที่ว่าคริสเตียนไม่ใช่ผู้ที่เป็นอิสระที่จะทำบาป แต่เป็นผู้ที่เป็นอิสระที่จะ *ไม่ทำบาป* โดยพระคุณของพระเจ้า” [250]

“หัวข้อความรัก. . .บอกถึงการกระตุ้นทั้งสิ้นของเปาโลในทางกลับกันกับแนวโน้มที่ไร้ศีลธรรมของชาวกาลาเทีย. . .

“กระนั้นการสนับสนุนการตัดเตือนทั้งสิ้นของเปาโลเกี่ยวกับความรักและการรับใช้ก็เป็นความจริงของชีวิตที่ได้ดำเนิน ‘โดยพระวิญญูณ’ พร้อมกับการอ้างอิงถึง พระวิญญูณบริสุทธิ์ ที่มีบ่อยครั้งมากขึ้นใน 5:13-6:10 มากกว่าการอ้างอิงถึงไม่ว่าความรักหรือการรับใช้” [251]

5:13-14 “เนื้อหนัง” เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นบาปที่ทุกคนทั้งคนที่ได้รับความรอดและคนที่ยังไม่ได้
รับความรอดครอบครอง

“คำว่า *ซาร์ก* [“เนื้อหนัง”] ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เป็นคำศัพท์ทางกายภาพอย่างแท้จริง ในจดหมายฝากนี้ก็ถูกใช้ที่นี่และตลอดบทนี้ (ดูข้อ 16, 17, 20, 24) ในแง่จริยธรรมอย่างเจาะจง ‘องค์ประกอบนั้นของธรรมชาติของมนุษย์ที่ต่อต้านความดีและทำการชั่ว’ ที่ซึ่งมันปรากฏใน โรมบทที่ 8 อีกด้วย. . .”[\[252\]](#)

มันเป็นไปได้ที่จะสรุปตามเหตุผลว่า เนื่องจากมันไม่จำเป็นที่จะถือรักษาธรรมบัญญัติเพื่อจะได้รับความรอด มันก็ไม่จำเป็นที่จะให้ความสนใจต่อธรรมบัญญัติเพื่อเหตุผลใดๆ อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่ได้กระตุ้นให้ผู้กลับใจเชื่อของท่านที่จะเผาพันธสัญญาเดิมของพวกเขาเสีย อย่างไรก็ตาม ได้ชี้ให้เห็นก่อนหน้านั้น ธรรมบัญญัติก็มีคุณค่า หนึ่งในนั้นก็คือที่จะเปิดเผยถึงวิธีที่จะแสดงออกถึงความรักที่มีต่อพระเจ้าและคนอื่นๆ ที่จริงแล้ว ธรรมบัญญัติทั้งหมดเป็นการเปิดเผยถึงวิธีที่จะรัก ([ลกต. 19:18](#); [เปรียบเทียบ มก. 12:28-31](#))

ภายใต้พระคุณนั้นเราก็เป็นอิสระที่จะบรรลุธรรมบัญญัติโดยการรักซึ่งกันและกัน สำหรับคริสเตียนแล้ว ธรรมบัญญัติของโมเสสมีคุณค่าทางการเปิดเผย ([2 ทธ. 3:16-17](#)) แม้ว่ามันไม่มีคุณค่าที่ควบคุมบังคับ ซึ่งควบคุมความประพฤติของเรา[\[253\]](#) จุดประสงค์ที่เปิดเผยสองอย่างของธรรมบัญญัติของโมเสสก็คือ ที่จะแสดงให้เราเห็นถึงวิธีที่จะแสดงออกถึงความรักที่มีต่อพระเจ้าและคนอื่นๆ และที่จะสอนเราโดยตัวอย่างของอิสราเอล ([รม. 15:1](#); [1 คร. 10:11](#))

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า เปาโลได้หมายถึงธรรมบัญญัติของพระเจ้าในแง่โดยทั่วไปที่นี่ นั่นคือ “กฎธรรมชาติ” หรือ กฎแห่งจิตสำนึก แทนที่จะเป็นธรรมบัญญัติของโมเสสหรือ “กฎหมาย” ที่ได้ตีความทางกฎหมาย[\[254\]](#) ถ้าเป็นอย่างนั้น ท่านได้ใช้ “ธรรมบัญญัติ” ที่นี้ในแง่ที่แตกต่างออกไปจากที่ท่านได้ใช้มันก่อนหน้านี้นี้ในจดหมายฝากนี้

เมื่อสามีของเธอได้ทิ้งเธอไป เพื่อนของข้าพเจ้าคือแม่ของแฟรงก์ได้เริ่มต้นที่จะทำการริดผ้าเพื่อจะจ่ายค่าบิลต่างๆและที่จะเก็บเงินไว้เพื่อว่าแฟรงก์สามารถไปเรียนที่วิทยาลัยได้ แม้ว่าภรรยาของมัคนายกในโบสถ์ของเธอได้ดูแลเธอสำหรับการทำงาน ชั้นต่ำเธอก็ได้ทำมันต่อไปเนื่องด้วยความรักที่มีต่อลูกชายของเธอ

ถ้าผู้อ่านของเปาโลได้ขึ้นกรานที่จะดำเนินชีวิตในความเป็นทาสต่อไป ท่านก็ได้ปรารถนาว่าพวกเขาจะทำให้พวกเขาเองเป็นทาสที่จะ รัก ซึ่งกันและกัน ถ้าพวกเขาต้องการที่จะดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติ ก็ขอให้พระบัญญัติของพระคริสต์ (6:2) ที่ได้ถูกกระตุ้นโดยพระวิญญาณที่สถิตอยู่ไม่ใช่โดยประมวลกฎหมายนอก มันไม่มีแก่นแท้ภายนอกที่สามารถช่วยให้เราที่จะรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตัวเราเองได้ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถผลิตความรักนั้นภายในเราได้

ในแง่ไหนที่ [เลวีนิติ 19:18](#) ทำให้ธรรมบัญญัติทั้งหมดของโมเสสสำเร็จ?

“มีการเล่นที่ความหมายสองอย่างของคำกรีก *เพบเพล โรไท* ที่แปลว่า ‘สรุป’ [NIV หรือ สำเร็จ, NASB] ในด้านหนึ่ง มันอ้างอิงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าธรรมบัญญัติสามารถถูกสรุปได้อย่างเหมาะสมโดยถ้อยคำของ [เลวีนิติ 19:18](#) แนวคิดนี้เป็นสิ่งธรรมดาของความคิดเห็นของรับบีและพระเยซูได้รับรองมันใน [มัทธิว 22:39](#) และ [ลูกา 10:25-28](#) ในอีกด้านหนึ่ง คำนี้สามารถหมายถึง ‘สำเร็จ’ อีกด้วย (เช่นใน [รม. 13:8](#)) และในแง่นี้เปาโลกำลังแนะนำว่าแท้จริงแล้วมันออกมาจากชีวิตใหม่แห่งความรักที่ถูกทำให้เป็นไปได้ภายในชุมชนของคริสเตียน โดยทางพระวิญญาณนั่นเองที่ธรรมบัญญัติพบความสำเร็จ” [\[255\]](#)

“... ความหมายหลักก็ไม่ใช่ว่าเราต้องรักตัวเราเองอย่างเหมาะสมก่อนที่เราสามารถรักคนอื่น ๆ ได้ (แม้ว่าสิ่งนี้เป็นจริงในตัวของมันเอง) แต่ที่ว่าเราจะต้องรักเพื่อนบ้านของเราด้วยความเป็นธรรมชาติและความกระตือรือร้นอย่างเดียวกันที่เรารักตัวเราเอง” [\[256\]](#)

เปาโลได้เขียนว่า “เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลียดดูและทะนุถนอม” ([อฟ. 5:29](#)) โดยสิ่งนี้ท่านได้หมายถึงว่า มันไม่ใช่พฤติกรรมตามปกติที่จะเกลียดตนเองแต่ที่จะรักตนเอง ผู้คนเกลียดพวกเขาเองเนื่องจากประสบการณ์ การเลือกหรืออิทธิพลต่างๆที่แยได้มีผลกระทบนั้นต่อพวกเขาเท่านั้น

5:15 เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้เชื่อที่ได้สนับสนุนพระองค์และผู้เชื่อที่ได้สนับสนุนธรรมเนียมปฏิบัติได้ต่อต้านซึ่งกันและกันอย่างขมขื่นในคริสตจักรต่างๆ ในเมืองกาลาเทีย เปาโลได้เตือนทั้งสองฝ่ายที่จะรักซึ่งกันและกัน หากไม่แล้วพวกเขาจะ “ถูกผลาญโดย” ซึ่งกันและกัน นั่นจะไม่ใช่ตัวอย่างที่ดีของความรักแบบคริสเตียน การดักยิง นั่นคือ การโจมตีซึ่งกันและกันเป็นบาปเดียวที่เปาโลได้เตือนให้ชาวกาลาเทียที่จะหลีกเลี่ยง บางทีพวกเขาได้อยู่ในสภาพดีกว่าในฝ่ายวิญญาณมากกว่าที่ประชุมอื่นๆ บางแห่งที่ท่านได้เขียนถึง หรือเป็นไปได้ว่าท่านไม่ต้องการที่จะรับมือกับความจำเป็นอื่นๆ ของพวกเขาในจดหมายนี้

3. การดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 5:16-26

เปาโลได้บอกผู้อ่านของท่านว่าพวกเขาไม่ควรดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติหรือการปราศจากศีลธรรม ตอนนี้ท่านได้ให้ทิศทางในแง่บวกและได้อธิบายถึงสิ่งที่การนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์หมายถึง ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อว่าผู้อ่านของท่านจะรู้จักวิถีที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของพระเจ้าในฐานะคริสเตียน

พระสัญญาแห่งชัยชนะ 5:16-18

“ในพระคัมภีร์ตอนนี้ พระวิญญาณถูกเปรียบเทียบกับสองสิ่ง หนึ่ง กับ เนื้อหนัง และสอง กับ ธรรมเนียมปฏิบัติ เนื้อหนังและธรรมเนียมปฏิบัติก็ผูกพันกันอย่างใกล้ชิด คือ ทั้งสองเคลื่อนไปในองค์ประกอบอย่างเดียวกัน ในขอบเขตของสิ่งต่างๆ ภายนอกและเป็นวัตถุ ธรรมเนียมปฏิบัติไม่เพียงแต่ไม่มีเครื่องป้องกันต่อเนื้อหนังเท่านั้น แต่ปลุกปั่นมันอีกด้วย และผู้ที่ปฏิเสธเนื้อหนังต้องปฏิเสธธรรมเนียมปฏิบัติเช่นกัน ที่นี่เรามีเค้าความคิดที่ได้พัฒนาอย่างเต็มที่มากขึ้นในจดหมายฝากถึงชาวโรมัน” [257]

5:16 การดำเนินชีวิต “โดยพระวิญญาณ” หมายถึง การดำเนินชีวิตแต่ละช่วงขณะ ซึ่งวางใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างยอมจำนนแทนที่จะวางใจในตนเอง

“การดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณ” หมายถึงว่า ‘จงให้ความประพฤติของคุณถูกแนะนำโดยพระวิญญาณ’ [258]

“ที่จะ ‘ดำเนินชีวิตโดยพระวิญญูณ’ หมายถึง ที่จะอยู่ภายใต้การแนะนำ การควบคุม และการนำพาที่ต่อเนื่องและแต่ละช่วงขณะของพระวิญญูณ”[\[259\]](#)

“การดำเนินเป็นคำเปรียบเทียบที่ถูกใช้ในพระคัมภีร์บางครั้งบางคราวเพื่อจะแสดงถึงความก้าวหน้าฝ่ายวิญญูณ ผู้คนในศตวรรษแรกไม่สามารถเดินทางเร็วเท่ากับที่เราเดินทางได้ ด้วยรถยนต์ เครื่องบิน รถไฟและสิ่งอื่นๆของเรา แต่แม้เป็นอย่างนั้น สำหรับพวกเขาและสำหรับเรานั้น การเดินเป็นวิธีที่ช้าที่สุดของการไปยังที่ต่างๆ แต่แม้ว่าการเดินนั้นช้าและไม่นำตื่นเต้น การเดินหมายถึงความก้าวหน้า ถ้าใครก็ตามได้เดินต่อไป เขาหรือเธอจะเดินทางไปไกลและสุดท้ายก็ไปถึงจุดหมายอย่างแน่นอน ดังนั้นสำหรับอัครทูตเปาโลแล้ว การเดินเป็นคำเปรียบเทียบที่เหมาะสม ถ้าผู้เชื่อคนใดก็ตามกำลังเดิน ผู้เชื่อคนนั้นกำลังจะไปบางที่”[\[260\]](#)

เราสามารถแปลกาลปัจจุบันแบบคำสั่งของคำกรีกว่า “จงเดินต่อไป” ในขอบเขตที่ว่าเราทำสิ่งนี้แล้ว เราจะไม่ “ทำตาม” ความปรารถนาทางเนื้อหนังของเราเลย (คำกรีก *οὐ μή*, เป็นเชิงลบที่หนักแน่นที่สุด) นี่เป็นพระสัญญา

นี่ไม่ได้หมายถึงว่าบุคคลหนึ่งต้องคิดเกี่ยวกับการพึ่งพาพระเจ้าของเขาหรือของเธออย่างต่อเนื่องเพื่อที่จะดำเนินชีวิตในพระวิญญูณได้ แน่แน่นอนว่า มันเป็นไปได้ที่จะคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม เราควรวางใจในพระองค์ตลอดเวลา ยิ่งเรา เอาใจใส่การพึ่งพาที่พระเจ้าของเรา เรายิ่งมีความต่อเนื่องมากขึ้นในการวางใจในพระองค์และการดำเนินชีวิตโดยพระวิญญูณ

“ทางตรงกันข้ามของการดำเนินชีวิตก็คือที่จะ *สนองตัณหาของเนื้อหนัง* เนื้อหนัง เป็นส่วนทางกายภาพแห่งชีวิตของเราและอย่างสอดคล้องนั้นก็สนับสนุนสิ่งที่ต่อต้านวิญญูณของเราและพระวิญญูณของพระเจ้า เนื้อหนัง ของเราแสดงออกมาโดย ตัณหาซึ่งสนับสนุนความปรารถนาต่างๆที่รุนแรงและบางครั้งก็ชั่วร้ายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตทางกายภาพ”[\[261\]](#)

นี่เป็นหนึ่งในข้อที่สำคัญและมีประโยชน์มากที่สุดในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน

5:17

ข้อนี้ไม่ได้นำเสนอสอง *ธรรมชาติ* ที่ต่อสู้ซึ่งกันและกันภายในคริสเตียน แก่นแท้ที่ขัดแย้งกันก็คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าภายในผู้เชื่อและธรรมชาติแบบมนุษย์ที่เป็นบาปของผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ 3:3; 4:29; 5:16, 18, 22, 25; [รม. 8:4-6, 9, 13](#)) เราจะประสบความขัดแย้งไม่ว่าเราอยู่ฝ่ายพระวิญญาณในการต่อต้านเนื้อหนังหรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนังในการต่อต้านพระวิญญาณ “สิ่งต่างๆที่ท่านปรารถนา” อาจเป็นสิ่งดีหรือสิ่งชั่ว มันเป็นไปได้สำหรับเราที่จะคงอยู่ในความเป็นกลาง ไม่ว่าเราติดตามสิ่งหนึ่งหรืออีกสิ่งหนึ่ง จึงสังเกตอีกว่า เราไม่สามารถดำเนินชีวิตตาม และพวกปีศาจของมันได้สำหรับความขัดแย้งทั้งสิ้นที่เราประสบ ธรรมชาติที่เป็นบาปของเราเองต้องรับผิดชอบสำหรับความขัดแย้งหลายอย่างเหล่านั้น

“ดังนั้นทราบเท่าที่เราคงอยู่ในชีวิตปัจจุบันนี้ เราไม่เคยโตพ้นหรืออยู่เหนือความขัดแย้งฝ่ายวิญญาณที่เปาโลได้อธิบายในพระคัมภีร์ตอนนี้ ไม่มีเทคนิคฝ่ายวิญญาณหรือพระพรอันที่สองที่สามารถขับเคลื่อนผู้เชื่อไปสู่ระดับที่สูงขึ้นแห่งการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ซึ่งสงครามนี้จะไม่มีการต่อสู้อีกต่อไป”[\[262\]](#)

ความขัดแย้งที่ถูกระบุในข้อนี้และในข้อ 16-23 ก็ไม่ใช่ความขัดแย้งอย่างเดียวกันที่ถูกนำเสนอใน [โรม 7:13-24](#) ปฏิบัติของธรรมชาติที่เป็นบาปก็แตกต่างกัน คือ ในพระธรรมกาลาเทียก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในพระธรรมโรมก็คือแต่ละบุคคลที่ได้บังเกิดใหม่ทั้งสิ้น สภาพของผู้เชื่อก็แตกต่างกัน คือ ในพระธรรมกาลาเทียนั้นเปาโลได้เห็นท่านอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติหรือพระคุณ ในพระธรรมโรม ท่านได้มองว่าท่านอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติเท่านั้น ยิ่งกว่านั้น ผลลัพธ์ต่างๆของความขัดแย้งก็แตกต่างกัน คือ ในพระธรรมกาลาเทียนั้น มันอาจจะเป็นการพ่ายแพ้หรือชัยชนะ ในพระธรรมโรม การพ่ายแพ้ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ สุดท้ายธรรมชาติของความขัดแย้งก็แตกต่างกัน คือ ในพระธรรมกาลาเทียนั้นมันเป็นประสบการณ์ของคริสเตียนที่ปกติ ในพระธรรมโรม มันผิดปกติ[\[263\]](#)

ความขัดแย้งของคริสเตียน		
	กาลาเทีย 5:16-23	โรม 7:13-24
ปฏิบัติของเนื้อหนัง	พระวิญญาณบริสุทธิ์	บุคคลที่ได้บังเกิดใหม่
สภาพของผู้เชื่อ	ภายใต้ธรรมบัญญัติหรือพระคุณ	ภายใต้ธรรมบัญญัติ
ผลลัพธ์ของความขัดแย้ง	ความพ่ายแพ้หรือชัยชนะ	ความพ่ายแพ้
ธรรมชาติของความขัดแย้ง	ประสบการณ์ของคริสเตียนที่ปกติ	ประสบการณ์ของคริสเตียนที่ผิดปกติ

5:18 ถ้าเราถูก “นำโดยพระวิญญาณ” เราก็คือ “ไม่อยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ” ประโยคนี้เป็นเงื่อนไขประเภทที่หนึ่งในตัวบทกรีก ซึ่งบ่งบอกว่าผู้เขียนได้ทักท้วงเอาว่าประโยคนั้นเป็นจริงเพื่อเห็นแก่ข้อโต้แย้งของเขา ข้อมูลอื่นเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้กล่าวก็กำหนดไม่ว่ามันเป็นจริงอย่างแท้จริงหรือไม่ ในกรณีนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้เชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นำคริสเตียนทุกคนอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ ข้อ 24-26; [รม. 8:14](#)) คำถามคือ เราจะติดตามการนำของพระวิญญาณและเดินตามพระองค์ (ข้อ 16) หรือเราจะเดินตามเนื้อหนัง? “ถ้า” ในประโยคนี้มีพลังของ “เนื่องจาก” อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรสรุปว่าพระวิญญาณบังคับให้เราทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ไม่ได้นำเราอย่างรุนแรงเช่นนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์นำเราให้ทำตามน้ำพระทัยในทางศีลธรรมของพระเจ้า พระองค์ทำสิ่งนี้ผ่านทางพระคัมภีร์เป็นหลัก โดยช่วยให้เราเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าขณะที่ พระองค์ได้เปิดเผยมันที่นั่น นอกจากนี้ พระองค์กระตุ้นให้เราที่จะทำสิ่งที่เรารู้ว่าถูกต้อง และพระองค์จัดเตรียมอำนาจให้เราเพื่อจะเชื่อฟังพระเจ้า ([ฟป. 2:13](#)) เราสามารถพิชิตเนื้อหนังได้โดยการอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ

“การดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณซึ่งเป็นเครื่องแก้ต่อการเคร่งในธรรมบัญญัติ [การดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติ] ของทุกประเภทก็เรียกหาการแก้ไขและความทรหดอย่างที่ได้ถูกทำให้ชัดเจนโดยการใช้ที่บ่อยครั้งของเปาโลเกี่ยวกับคำเปรียบเทียบในทางกีฬาสำหรับชีวิตคริสเตียน”^[264]

“การถูกนำโดยพระวิญญาณไม่ได้บ่งบอกถึงการอยู่เฉยๆ แต่บ่งบอกถึงความจำเป็นที่จะยอมให้ตนเองที่จะถูกนำ การตอบสนองต่อพระวิญญาณถูกอธิบายโดยสามถ้อยคำที่ดีความร่วมมือกันในข้อ 16, 18 และ 25 คือ ‘เดิน’ (RSV), ‘ถูกนำ’ และ ‘ดำเนินชีวิต” [265]

เราอาจได้คาดหวังให้เปาโลที่จะเขียนอย่างนั้นเนื่องจากว่าเราถูกนำโดยพระวิญญาณ เราก็ไม่อยู่ “ภายใต้เนื้อหนัง” แต่ตรงกันข้ามเราก็อ่านว่า “ภายใต้ธรรมบัญญัติ” ประเด็นของท่านก็คือว่า คริสเตียนไม่สามารถพิชิตความต้องการของเนื้อหนังโดยการคงอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติได้ ในอีกนัยหนึ่ง โดยการอยู่กับแนวทางเก่าแห่งการเคร่งในกฎซึ่งต่อสู้กับแนวทางใหม่แห่งพระวิญญาณ คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้สนับสนุนการจํานนต่อธรรมบัญญัติในฐานะแนวทางที่จะพิชิตเนื้อหนัง แต่เปาโลได้สนับสนุนการจํานนต่อพระวิญญาณ

การงานของเนื้อหนัง 5:19-21

การกระทำของธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นบาปก็ชัดเจนอย่างเช่นผลบนต้นไม้ ตามปกติแล้วพฤติกรรมแสดงถึงธรรมชาติ เปาโลได้ระบุถึงบาปห้าประเภทที่นี้ ดูเหมือนท่านได้กล่าวอย่างเห็บแถมว่า “จงพิจารณาถึงความสำเร็จของเนื้อหนังซิ!”

บาปทางเพศ (ข้อ 19)

“การผิดศีลธรรม” การผิดประเวณี (คำกรีก *พอร์เนอียา* ซึ่งหมายถึง ความสัมพันธ์ทางเพศอันเป็น ที่ต้องห้ามทุกประเภท)

“ความไม่บริสุทธิ์” ความไม่สะอาด (คำกรีก *อัครคาธาเซีย* ซึ่งหมายถึง ความไม่สะอาดทาง ศีลธรรมทั้งสิ้นในความคิด ถ้อยคำและการกระทำ)

“การหลงในเรื่องทางโลก” ความมกมากในกาม ความอนาจาร ความหมกมุ่นในโลภีย กามตัณหา (คำกรีก *ฮัสเซนกียา* การแสดงที่เปิดเผยและไร้ความอับอายของบาป เหล่านี้)

“แต่ทำไมเริ่มต้นด้วยสิ่งเหล่านี้? มันอาจจะเนื่องจากการแพร่หลายและความเด่นชัดของสิ่งเหล่านั้นในสมัยของเปาโล สิ่งเหล่านั้นเป็นหลักฐานอย่างมากในเบื้องหลังของคนต่างชาติที่ซึ่งชาวกาลาเทียได้มาจาก ที่จริงสิ่งเหล่านั้นได้ถูกอนุญาตในพิธีกรรมของการนมัสการของคนต่างชาติ”^[266]

บาปทางศาสนา (ข้อ 20)

“การนับถือรูปเคารพ” (คำกรีก *ไอโดลาทริอา* ซึ่งหมายถึง การนมัสการสิ่งใดก็ตามยกเว้นพระเจ้า และการปฏิบัติต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการนั้น)

“การใช้เวทมนตร์” การใช้เวทมนตร์คาถา (คำกรีก *ฟารมาเคอียา* ซึ่งหมายถึง ความพยายามที่จะอาศัยอำนาจของความชั่วและการปฏิบัติต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น)

บาปทางสังคม (ข้อ 20-21)

“ความเป็นศัตรู” การวิวาท ความเกลียดชัง (คำกรีก *เฮกซริย* คือ ความเป็นศัตรูกัน)

“การต่อสู้กัน” ความบาดหมาง การทะเลาะกัน (คำกรีก *เฮอริส* คือ การเป็นปฏิปักษ์)

“การริษยา” ความอิจฉา ความชิงชังชิงเด่น (คำกรีก *เซลอส* คือ ความเกลียดชังที่เอาตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง)

“การโกรธกัน” ความเดือดดาล ความกริ้วโกรธ (คำกรีก *ธีวมอย* คือการระเบิดทางอารมณ์)

“การโต้เถียง การถกเถียงกัน การแตกหัก ความทะเลาะถะยานที่เห็นแก่ตัว (คำกรีก *เฮอริทเธอีย* คือ การทำให้คนอื่นๆตกต่ำเพื่อที่จะเจริญก้าวหน้า)

“ความขัดแย้งกัน” การแตกแยก การจลาจล (คำกรีก *ไดโคสเทซีย* คือ การโต้เถียงเกี่ยวกับประเด็นต่างๆหรือบุคลิกภาพ)

“การแตกหัก” ความเห็นนอกรีต วิญญาณแบบพรรคพวก (คำกรีก *ไฮเรเซอิส* คือ ความแตกแยกเกี่ยวกับประเด็นต่างๆหรือบุคลิกภาพ)

“ความอิจฉา” ความริษยา (คำกรีก *พะโรนอย* คือ ความปรารถนาผิๆที่จะมีทรัพย์สินสมบัติของอีกคนหนึ่ง)

“ความประทับใจโดยทั่วไปที่ถูกสร้างโดยถ้อยคำเหล่านี้ก็คือหนึ่งในความ
โกลาหล”[267]

บาปที่ไม่บังคับตนเอง (ข้อ 21)

“การขี้เมา” การกินเหล้า (คำกรีก เมรัย คือ การใช้ของมีนเมามากเกินไป)

“การดื่มเหล้ากันอย่างหนัก” การเที่ยวสามะเลเทเมา การดื่มสุรากันอย่างหัวราน้ำ (คำกรีก คือ
งานสร้างสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับการกินและการดื่มมากเกินไป)

บาปอื่นๆ (ข้อ 21)

“สิ่งต่างๆเหมือนกับสิ่งเหล่านี้” (การละเมิดต่างๆที่คล้ายกันเกี่ยวกับน้ำพระทัยทางศีลธรรมของ
พระเจ้า)

“ลักษณะที่เหมือนกันในรายชื่อของความชั่วร้ายต่างๆดูเหมือนจะ ไม่อยู่ในแนวทางต่างๆที่
แน่นอนที่ซึ่งสิบห้าสิ่งเหล่านี้สำแดงออกถึงพวกมันเองแต่อยู่ในการเอาตนเองเป็นจุดศูนย์กลาง
หรือการถือเอาตนเองเป็นหลักที่แฝงอยู่ในสิ่งเหล่านั้น[268]

เปาโลได้เตือนผู้อ่านของท่านที่นี่ อย่างที่ท่านได้ทำเมื่อท่านได้อยู่กับพวกเขาว่า คนที่ “ประพฤติ” บาปต่างๆ
เช่นนั้น “จะไม่ได้อาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก” (นั่นคือ อาณาจักรของพระเมสสิยาห์ เปรียบเทียบ [1 คร. 6:9-11](#); [อฟ. 5:5](#)) การใช้คำว่า “ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก” (ข้อ 21) ก็สอดคล้องกับการเน้นของเปาโลใน
จดหมายนี้ (เช่น [4:1-7](#); และข้ออื่นๆ) มีสองมุมมองที่สำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่การกันออกไปนี้เกี่ยวข้อง

นักคิดความส่วนใหญ่เข้าใจถ้อยคำของเปาโลที่นี่ว่าหมายถึงว่าคนที่ประพฤติบาปต่างๆประเภทเหล่านี้ก็ไม่ใช่
ประเภทของผู้คนที่จะได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก (นั่นคือ พวกเขาไม่เป็นผู้เชื่อ)[269] บรรดาผู้ที่ถือ
มุมมองนี้ตามปกติแล้วก็เทียบเท่าการได้รับอาณาจักรเป็นมรดกกับการได้รับชีวิต นิรันดร์ (เปรียบเทียบ [ยน. 3:3-5](#))
บางคนที่ถือมุมมองนี้ยอมรับว่าความชั่วร้ายเหล่านี้อาจแสดงถึง คริสเตียนบางคน แต่เปาโลได้อ้างอิงถึง
ชะตาของคนบาปเหล่านี้เพื่อว่าคริสเตียนชาวกาลเทียจะหลีกเลี่ยงความชั่วร้ายเหล่านี้[270] คนอื่นๆที่ถือมุมมองนี้
ก็เชื่อว่าไม่มีคริสเตียนแท้คนไหนที่จะประพฤติบาปเหล่านี้

มุมมองที่สองก็คือว่า เปาโลได้หมายถึงว่า คริสเตียนที่ประพฤติความชั่วร้ายเหล่านี้จะได้รับมรดก (รางวัล) ในอาณาจักรน้อยกว่าคริสเตียนที่ไม่ประพฤติสิ่งเหล่านั้น[271] บรรดาผู้ที่ถือมุมมองนี้บ่อยครั้งก็เทียบเท่าการได้รับอาณาจักรเป็นมรดกกับการได้รับมรดกในการปกครองพันปีของพระคริสต์บนโลกนี้

ข้าพเจ้าชอบมุมมองแรก ดูเหมือนว่าเปาโลได้เปรียบเทียบผู้ไม่เชื่อผู้ซึ่งชีวิตของพวกเขาขึ้นโดยพื้นฐานแล้วแสดงถึงเครื่องหมายของความชั่วร้ายเหล่านี้กับผู้เชื่อผู้ซึ่งชีวิตของพวกเขาขึ้นโดยพื้นฐานแล้วแสดงถึงผลของพระวิญญาณ (ข้อ 22-23) ท่านได้กล่าวว่า บรรดาผู้ประพฤติความชั่วร้ายเหล่านี้ “จะไม่ได้รับอาณาจักรเป็นมรดก” เพื่อที่จะเตือนผู้อ่านที่เป็นคริสเตียนของท่านให้อยู่ห่างจากสิ่งเหล่านั้น ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์สอนว่าคริสเตียนแท้ก็ไร้ความสามารถในการทำบาปเหล่านี้ (เปรียบเทียบ [รม. 13:13](#)) อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเชื่อว่าจะมีความแตกต่างในรางวัลสำหรับผู้เชื่อซึ่งขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของพวกเขาต่อพระเจ้า ([1 คร. 3:10-15](#))

ผลของพระวิญญาณ 5:22-23

เปาโลเพิ่งได้ระบุถึงความประพฤติที่เป็นผลเมื่อเรากบฏต่อความเป็นผู้นำของพระวิญญาณบริสุทธิ์และทำตามคำบัญชาของธรรมชาติที่เป็นบาปของเรา (เปรียบเทียบ ข้อ 17) ถัดไปท่านได้เขียนรายชื่อคุณลักษณะพฤติกรรมที่เป็นที่เด่นชัดเมื่อเรายอมให้พระวิญญาณที่จะควบคุมเราแทนที่จะเป็นเนื้อหนัง

จงสังเกตว่าท่านได้เรียกสิ่งทีมาจากธรรมชาติแบบมนุษย์ที่เป็นบาปของเราว่า “การงาน” หรือ “การกระทำ” (ข้อ 19) แต่ท่านได้เรียกสิ่งทีมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “ผล” (ข้อ 22) ความแตกต่างนี้ก็สอดคล้องกับการเน้นของเปาโลตลอดจดหมายฝากนี้ ท่านได้เปรียบเทียบการทำงานกับการวางใจอย่างซื่อๆ “ผล” เป็นเอกพจน์ซึ่งบ่งบอกถึงคุณลักษณะที่เป็นเหมือนพระคริสต์ซึ่งรวมเป็นหนึ่งเดียวที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ผลิตผลนี้มาในรสชาติที่ร่อยแก้อารสชาติ ทั้งการงานและผลก็เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมของพลังต่างๆที่ขับเคลื่อนภายในคริสเตียน คือ ธรรมชาติแบบมนุษย์ที่เป็นบาปของเขาหรือของเธอและพระวิญญาณบริสุทธิ์

ภรรยาของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าเคยใช้ชีวิตบนที่ดินที่เป็นป่าอันสวยงาม ต้นไม้ที่ใหญ่ที่สุดบนที่ดินนั้นก็คือต้นโอ๊กสีแดงอันสง่างามที่มีอายุมากกว่า 100 ปี ในฤดูใบไม้ร่วง ต้นไม้อื่นๆส่วนใหญ่จะสลัดใบและไร้ใบไปตลอดเดือนต่างๆในฤดูหนาว แต่ต้นไม้โอ๊กสีแดงนั้นตามปกติแล้วจะรักษาใบส่วนใหญ่ของมันไว้ตลอดฤดูหนาวเมื่อฤดูใบไม้ผลิมมาถึง น้ำหล่อเลี้ยงที่ไหลตลอดต้นไม้นั้นก็ทำให้ตาต้นไม้ที่จะแตกออก และในขบวนการนั้น

ตาที่แตกออกจะผลัดใบเก่าที่ตายแล้วให้ร่วงจากกิ่งไม้ ในทำนองเดียวกัน ตามปกติแล้ว ชีวิตของพระวิญญาณจะขับไล่นิสัยเก่าๆที่ตายแล้วของเนื้อหนังให้ออกไปขณะที่ชีวิตใหม่ภายในเติบโตอย่างแข็งแกร่ง แทนที่พยายามที่จะขจัดการประพฤติต่างๆที่เป็นบาปแต่ก่อนของเราทั้งหมดด้วยตัวของเราเอง เราควรเพาะปลูกชีวิตฝ่ายวิญญาณและพระวิญญาณบริสุทธิ์จะจัดการกับสิ่งเหล่านั้น ปรากฎการณ์นี้ได้ถูกเรียกว่า “อำนาจที่ไล่ออกของความรักใคร่ในทางบวก”

คุณสมบัติทางจิตใจหรือต่อพระเจ้า (ข้อ 22)

“ความรัก” (คำกรีก *อากาเพ* คือ ความรักใคร่ที่เสียสละตนเองเพื่อคนอื่น ๆ)

“ความยินดี” (คำกรีก *คารา* คือ ความปีติยินดีที่ฝังลึกโดยไม่คำนึงถึงสถานการณ์)

“สันติสุข” (คำกรีก *เอเรเน* คือ ความสงบและความเงียบสงบภายในโดยไม่คำนึงถึงสถานการณ์)

คุณสมบัติระหว่างบุคคลหรือต่อคนอื่น (ข้อ 22)

“ความอดทน” (คำกรีก *มาโครซูเมีย* คือ ความอดกลั้นแม้กระทั่งภายใต้การข่มขู่)

“ความกรุณา” (คำกรีก *เครสโตทเทส* คือ ความใจดีและความปรานี)

“ความดี” (คำกรีก *อาคาโรซูเน* คือ การกระทำอันสร้างสรรค์ที่ยื่นออกไปยังคนอื่น ๆ)

คุณสมบัติโดยทั่วไปหรือต่อตนเอง (ข้อ 22-23)

“ความสัตย์ซื่อ” (คำกรีก *พิสตีส* คือ ความไว้วางใจได้ ความน่าไว้วางใจ)

“ความสุภาพ” (คำกรีก *พราวเทส* คือ การยอมรับสิทธิอำนาจและการคำนึงถึงคนอื่น ๆ)

“การควบคุมตนเอง” (คำกรีก *เองกราเตอียา* คือ ความสามารถที่จะควบคุมตนเอง)

อีกครั้งหนึ่ง มันดูเหมือนว่าเปาโลไม่ได้เป็นห่วงอย่างมากเกี่ยวกับว่าแต่ละอย่างของสิ่งเหล่านี้ทำการในทางปฏิบัติอย่างไร แต่เกี่ยวกับความโน้มเอียงที่สำคัญของความหวังที่ไม่เห็นแก่ตัวและออกไปที่มีต่อคนอื่น ๆ เพราะว่าในการอุทิศตนต่อพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์นั้น บุคคล

หนึ่งก็ค้นพบความโน้มเอียงใหม่สำหรับชีวิต นั่นคือ ความโน้มเอียงที่สะท้อนถึงความรักที่ไม่เห็นแก่ตัวและออกไปของพระเจ้าเอง”[272]

“คุณลักษณะแบบคริสเตียนไม่ใช่แค่ความถูกต้องทางศีลธรรมหรือทางกฎหมาย แต่เป็นการครอบครองและการแสดงออกถึงพระคุณแห่งข้อ 22-23 เมื่อนำมาเชื่อมโยงกัน สิ่งเหล่านี้ก็แสดงถึงภาพทางศีลธรรมของพระคริสต์ และบางทีถูกเข้าใจว่าเป็นการอธิบายของอัครทูตเปาโลถึง 2:20”[273]

มีกฎหมายต่างๆในสังคมที่ต่อต้านการทำงานของเนื้อหนัง เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นการทำลาย แต่ไม่มีกฎหมายใดที่ต่อต้านผลของพระวิญญาณ เพราะว่าผลของพระวิญญาณเป็นการเสริมสร้าง (เปรียบเทียบ [รม. 8:1](#)) การงานของเนื้อหนัง *ไม่มี* กฎหมาย แต่ผลของพระวิญญาณ *ไม่ต้องการ* กฎหมาย ผลนี้เกี่ยวข้องกับทั้งคุณลักษณะและความประพฤติ[274]

“... ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ต่อต้านบรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณเพราะว่าในหลักการแล้วพวกเขากำลังบรรลุธรรมเนียมปฏิบัติอยู่ (ข้อ 14)”[275]

“ธรรมเนียมปฏิบัติมีขึ้นเพื่อจุดประสงค์ของการยับยั้ง แต่ในการงานของพระวิญญาณก็ไม่มีอะไรที่จะต้องยับยั้ง...”[276]

ลักษณะบุคลิกภาพสำหรับพันธกิจที่มีความหมาย[277]
ริก รูคได้เข้าร่วมการสัมมนาในเรื่องการพัฒนานักศึกษาในการศึกษาทางศาสนศาสตร์ที่จัดขึ้นที่เมืองเดย์ร็พล์ รัฐอิลลินอยส์เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1985 ณ การสัมมนานั้น จอห์น แอล. เดวิส แห่งศูนย์พัฒนาอาชีพส่วนกลางทางตอนเหนือของเมืองนิวยอร์กที่รัฐมินิโซต้าได้กล่าวถึง “คุณลักษณะที่พัฒนาทางสังคมและส่วนตัว” เก้าอย่างที่ทีมงานของเขาได้ระบุว่าสิ่งเหล่านี้ก็สำคัญสำหรับการปฏิบัติพันธกิจ. . . .
1. ความเข้มแข็งของตนเอง หรือความยืดหยุ่นภายในที่จะรับมือกับความตึงเครียดส่วนตัวและเกี่ยวกับอาชีพ; ความรู้สึกแห่งการเห็นคุณค่าของตนเอง

<p>2. ความซื่อสัตย์</p> <p>เกี่ยวกับชีวิตภายในของบุคคลหนึ่ง; ความเต็มใจที่จะ...แบ่งปันเกี่ยวกับความเสียใจ ความกลัว ความจำเป็น แรงบันดาลใจและนิมิตของบุคคลหนึ่งอย่างเลือกสรรและอย่างเหมาะสม</p>
<p>3. การถือสิทธิ์ที่แบ่งแยก;</p> <p>การเริ่มต้นด้วยตนเอง; ช่างคิด, แข็งขัน, มีสติ, พึ่งพากัน; แม้กระทั่งความเป็นผู้ประกอบการในบางระดับ</p>
<p>4. ความอยากรู้อยากเห็น;</p> <p>การเปิดต่อการเรียนรู้; การหลีกเลี่ยงความตายตัว</p>
<p>5. ความสงสัยที่ดี;</p> <p>หลักฐานของการถาม, การไต่ถาม, การสงสัย</p>
<p>6. การปรากฏของความยินดี, อารมณ์ขัน, ความหวัง</p>
<p>7. ความอดทน;</p> <p>ความอดกลั้นนาน</p>
<p>8. ความสามารถในการปรับตัว;</p> <p>ความเต็มใจที่จะประนีประนอมต่อความคาดหวังทางบทบาทในพันธกิจโดยปราศจากการละเมิดจิตสำนึกภายในของตนเอง</p>
<p>9. การแสดงออกถึงท่าทีและอุปนิสัยที่เกี่ยวกับนักศึกษา;</p> <p>การหลีกเลี่ยงการเข้าหาที่แสดงถึงอำนาจหรือไม่รู้ไม่ชี้ต่อการเป็นผู้นำ; บางครั้งการเป็นผู้นำก็ถูกอธิบายว่าเป็นการเข้าร่วมและ/หรือเกี่ยวกับการปรึกษา</p>
<p>ฟังดูเกือบเหมือนผลของพระวิญญาณ ใช่มั้ย?</p>

การจัดเตรียมคำรับชัชนะ 5:24-26

5:24 คริสเตียนได้ “ตรึงเนื้อหนัง” ในแง่ที่ว่า เมื่อเขาหรือเธอได้วางใจพระคริสต์ พระเจ้าได้ทำลายการปกครองของธรรมชาติที่เป็นบาปของเขาหรือของเธอ ในขณะที่เรายังคงมีธรรมชาติแบบ

มนุษย์ที่เป็นบาป มันก็ไม่ได้ควบคุมเราอย่างที่มีมันได้ควบคุมก่อนที่เราได้วางใจในพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [รม. 6:6-7](#)) เปาโลได้กล่าวว่าเรา (“บรรดาผู้ที่ เป็นของพระคริสต์”) ไม่ใช่พระเจ้า “ได้ตรึง” มันแล้ว เราได้ทำสิ่งนี้เมื่อเราได้วางใจในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา (เปรียบเทียบ 2:20) ดังนั้นมันไม่สอดคล้องสำหรับเราที่จะกลับไปสู่เนื้อหนัง “ความอยาก” (คำกรีก *พาธมาต้า*, เปรียบเทียบ [รม. 7:5](#)) เป็นการแสดงออกภายนอกของ “ความปรารถนา” ภายใน (คำกรีก *เอพิทิมิอัย*, เปรียบเทียบ ข้อ 16) ในอีกแง่หนึ่ง เราต้องตรึงเนื้อหนังของเราอย่างต่อเนื่องโดยการเลือกที่จะยอมต่อพระวิญญาณ (ข้อ 16, 18, 25; [รม. 8:13](#); [กส. 3:5](#))

5:25 ตอนนี้องค์จาก (หรือ “ถ้า” ซึ่งเป็นเงื่อนไขประเภทที่หนึ่งในคำกรีกที่นี้ที่แสดงถึงเงื่อนไขที่เป็นจริงต่อความเป็นจริง) พระเจ้าได้ให้ชีวิตใหม่แก่เรา เราควรทำบางสิ่ง เราควร “ดำเนินชีวิต” (“ก้าวไปพร้อมกัน,” NIV, อย่างที่พวกทหารทำเมื่อพวกเขาเดินขบวน) ประจำวัน “ตาม (กับ) พระวิญญาณ” (นั่นคือ ในการพึ่งพาพระองค์) พระองค์เป็นการจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับเราที่จะดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะ พระวิญญาณบริสุทธิ์ นำ คริสเตียนทุกคน แต่ไม่ใช่ทุกคนเลือกที่จะ “ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ” (นั่นคือ ตามการนำของพระองค์)

นักเขียนคนหนึ่งได้โต้แย้งว่า “เนื้อหนัง” และ “วิญญาณ” เป็น . . . การย่อทางศาสนศาสตร์ในข้อโต้แย้งของเปาโลที่แสดงถึงสองเอกลักษณ์ที่แข่งขันกันแก่ผู้คนของพระเจ้าในเมืองกาลาเทีย ‘ชุมชนฝ่ายเนื้อหนัง’ (คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิว) เป็นชุมชนที่ได้เข้าส่วนกับยุคธรรมบัญญัติของโมเสสและดังนั้นก็เป็นชุมชนที่ได้เข้าส่วนและได้แสดงลักษณะโดยบุคคลทางร่างกายในความล้มเหลวและความไม่ยั่งยืนของเขาหรือของเธอและไม่ได้สถิตโดยพระวิญญาณของพระเจ้า ชุมชนนี้เป็นตัวแทนของบุคคลก่อนหรือนอกเหนือการตายที่ปลดปล่อย การฝังและการเป็นขึ้นขึ้นจากตายของพระคริสต์ ตรงกันข้าม ‘ชุมชนฝ่ายพระวิญญาณ’ เป็นชุมชนที่ได้เข้าส่วนและได้แสดงลักษณะโดยบุคคลที่ร่างกายได้รับการช่วยเหลือและได้รับการเสริมพลังโดยการทรงสถิตของพระเจ้าและร่างกายได้รับการปลดปล่อยจากการควบคุมของบาปอีกด้วย คือบุคคลที่ประสบการปลดปล่อยที่เต็มที่ของการตายและการเป็นขึ้นขึ้นจากตายของพระเยซู บุคคลเช่นนั้นกำลังประสบเสรีภาพที่พระคริสต์ได้ทำให้พวกเขาเป็นไทเพื่อจะประสบ ([กท. 5:1](#))”[278]

มุมมองแบบชุมชนนี้ไม่ได้รับรองตัวของมันเองต่อข้าพเจ้ามากเท่ากับมุมมองแบบแต่ละบุคคล

“กล่าวอย่างเรียบง่ายแล้ว เนื้อหาเป็นแต่ละบุคคลที่ประพฤติอย่างเป็นอิสระ
จากพระวิญญูณ”[279]

การดำเนินชีวิต “โดยพระวิญญูณ” ก็คล้ายกับการดำเนินตามพระวิญญูณ กรณีหนึ่งมองดูพระ
วิญญูณในฐานะแหล่งและอำนาจที่ำจุนแห่งชีวิตฝ่ายวิญญูณของผู้เชื่อ ส่วนกรณีหลังมองว่า
พระองค์เป็นหลักการที่ควบคุมในการปฏิบัติของเขาหรือของเธอ [280]

5:26 ดูเหมือนข้อสุดท้ายนี้จะเป็นการประยุกต์ใช้ของหลักการนี้กับสถานการณ์ที่เจาะจงของชาว
กาลาเทีย

“นี่เป็นเป็นข้อที่แนะนำอย่างมากเพราะว่ามันแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติของ
เราต่อคนอื่นนั้นก็ถูกกำหนดโดยความคิดเห็นของเรามีต่อตัวเราเอง”[281]

“ที่จะ ‘อวดดี’ ก็คือที่จะอวดถึงสิ่งต่างๆที่ไม่สำคัญและขาดคุณค่าแท้ ไม่ว่าจะคน
โอ้อวดได้มีสิ่งเหล่านั้นอย่างแท้จริงหรือแค่จินตนาการว่าเขาได้มีสิ่งเหล่านั้น
หรือต้องการที่จะมีสิ่งเหล่านั้นก็ตาม”[282]

เสรีภาพอยู่ระหว่างการเคร่งในกฎและไบอนุญาติ ความสมดุลนั้นก็สำคัญในบทที่ 5 กุญแจสู่การเกิดผลใน
ฐานะคริสเตียนคือการจำนนต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ การตามการนำของพระองค์ การดำเนินในการพึ่งพา
พระองค์ (เปรียบเทียบ [ยน. 15:4-5](#))

ผลของพระวิญญูณเป็นอย่างเดียวกันกับของประทานของพระวิญญูณไหม? ในแง่หนึ่ง ทุกสิ่งที่พระเจ้าให้แก่
เราเป็นของประทาน เนื่องจากว่าเราไม่สมควรต่อมัน ซึ่งรวมถึง ความรัก ความยินดี สันติสุขและอื่นๆ อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม ในการอ้างอิงของพวกอัครทูตถึงของประทานต่างๆของพระวิญญูณนั้น การเน้นก็อยู่ที่การรับใช้ ซึ่งเป็น
ความสามารถต่างๆที่พระเจ้าให้แก่เราเพื่อจะรับใช้พระองค์ ในการอ้างอิงของพวกเขาถึงผลของพระวิญญูณนั้น
การเน้นก็อยู่ที่คุณลักษณะส่วนตัวและการปฏิบัติโดยทั่วไป แน่แน่นอนว่า คุณลักษณะส่วนตัวก็จำเป็นสำหรับการ

รับใช้ที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นมันไม่ควรมีการประหลาดใจที่จะพบการเน้นของเปาโลที่ความรัก ซึ่งเป็นผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในท่ามกลางการอภิปรายของท่านเกี่ยวกับของประทานต่างๆของพระวิญญาณใน 1 โครินธ์ 12-14

ข. ความรักผิดชอบต่างๆของชีวิตคริสเตียน 6:1-10

การเป็นอิสระจากธรรมเนียมปฏิบัติของ โมเสสไม่ได้หมายถึงการเป็นอิสระจากความรับผิดชอบ ในส่วนนี้ เปาโลได้อธิบายความรับผิดชอบหลากหลายที่คริสเตียนมีต่อซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าชัดเจนเพื่อผู้อ่านของท่าน การแสดงออกถึงผลของพระวิญญาณไม่ใช่ประสบการณ์ที่ลึกลับ เปาโลได้กล่าวว่าความเป็นฝ่ายวิญญาณก็ชัดเจนในความสัมพันธ์ส่วนตัว (ข้อ 1-5) และในการใช้เงิน (ข้อ 6-10)

1. ต่อคริสเตียนที่ทำบาป 6:1

“การดำเนินโดยพระวิญญาณจะไม่ได้หมายถึงการหลีกเลี่ยงการช่วยและความอิจฉากันและกันเท่านั้น (5:26) แต่ในเชิงบวกแล้วจะหมายถึงการทำให้อับรรดาผู้ที่ได้จมอยู่ในความบาปกลับสู่สภาพเดิมอีกด้วย”^[283]

สถานการณ์ที่เปาโลได้แลเห็นที่นี่ก็คือสถานการณ์แห่งความบาปที่ไล่ทันคริสเตียนดังเช่นเมื่อผู้วิ่งไล่ทันผู้เดิน มันไม่ใช่พระเจ้าได้ “จับ” เขาได้ในการกระทำแห่งการทำบาปมากเท่ากับที่ว่าบาปได้ทำให้เขาพ่ายแพ้ในกรณีที่จะเจอ เขาได้ประหลาดใจโดยบาปแทนที่จะถูกตรวจสอบในบาป “ละเมิด” (คำกรีก *พาร์โบโทมา*) ไม่ใช่การกระทำที่เป็นนิสัย แต่เป็นการกระทำที่โดดเดี่ยว มันก็ไม่ใช่บาปที่ตั้งใจ แต่เป็นการกระทำผิดที่พลั้งเผลอ (เปรียบเทียบ [1 คร. 5:11](#); [รม. 16:17](#)) แม้ว่าบุคคลหนึ่งพยายามที่จะดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณ เขาหรือเธอจะทำบาปเป็นบางครั้ง ดังนั้นมันจึงจำเป็นที่จะช่วยเหลือบรรดาผู้ที่สะดุด

คริสเตียนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณควรรื้อฟื้นบุคคลเช่นนั้น ช่วยบุคคลเช่นนั้นให้เขาหรือเธอกลับตั้งตัวใหม่ ที่อื่นๆคำกรีก *คาตาคิไซ* อ้างอิงถึง การซ่อมแซมมอวน ([มธ. 4:21](#); [มก. 1:19](#)) และการจัดวางกระดูกที่แตกหักหรือหลุดจากที่^[284] นี่อาจเกี่ยวข้องกับการเผชิญหน้า (เปรียบเทียบ [มธ. 18:15-17](#)) อย่างไรก็ตาม คริสเตียน “ฝ่ายวิญญาณ” เป็นบุคคลที่ควรทำสิ่งนี้ นั่นคือ ชีวิตของผู้นั้นเกิดผลของพระวิญญาณเพราะว่าเขาหรือเธอดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณอย่างเป็นนิสัย (5:16, 25) จากการที่ได้ดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณมาสักระยะหนึ่ง เขาหรือเธอ

ก็ยังเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณมากขึ้น (เปรียบเทียบ [1 คร. 2:15](#); [ฮบ. 5:13-14](#)) คริสเตียนฝ่ายวิญญาณต้องช่วยกูก
ริสเตียนที่ได้สะดุดอย่างสุภาพ อย่างระมัดระวังและอย่างรอบคอบ (เปรียบเทียบ 5:23) คริสเตียนฝ่ายวิญญาณ
สามารถหลีกเลี่ยงวิญญาณแห่งความชอบธรรมด้วยตนเองในการรับมือกับบรรดาผู้ที่สะดุดได้โดยการระลึกลงถึง
ภาวะเสี่ยงส่วนตัวของเขาหรือของเธอที่มีต่อการทดลอง[285]

“มัน [การฟื้นฟู] เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูสุขภาพฝ่ายวิญญาณก่อนหน้านี้ สิ่งที่ขาดไปจากตัวบทก็
คือตัวบ่งชี้ใดๆที่ว่าเปาโลได้ร่วมอยู่กับการฟื้นฟูการเป็นผู้นำ การฟื้นฟูคนบาปไม่ใช่การให้
ผู้นำกลับมารับตำแหน่งเดิมนั้นเป็นประเด็นหลัก อย่างไรก็ตาม สถานการณ์เหล่านี้แม้ว่าไม่
เหมือนกันก็ไม่จำเป็นที่จะเป็นอย่างเดียวกัน อย่างแน่นอนแล้ว มันดูเหมือนมีเหตุผลที่จะทักท้วง
เอาว่าเปาโลได้แลเห็นการฟื้นฟูสู่ความเป็นประโยชน์บางอย่างที่ซึ่งบางกรณีนั้นอาจเกี่ยวข้อง
กับการฟื้นฟูการเป็นผู้นำ ดังนั้น [กาลาเทีย 6:1](#) ในขณะที่ไม่ได้อ้างอิงอย่างเจาะจงถึงการทำให้
ผู้นำที่ล้มลงกลับมารับตำแหน่งเดิมของเขา อย่างแน่นอนแล้ว มันก็เปิดต่อความเป็นไปได้”

[286]

2. ต่อคริสเตียนที่มีภาระ 6:2-5

6.2 เมื่อพิจารณาถึงบริบท บางทีประเภทของ “ภาระ” ที่เปาโลได้มีในความคิดก็คือภาระที่มากเกินไปของ
การทดลองที่เฉพาะและการปล้ำสู้กับเนื้อหนัง (เปรียบเทียบ [รม. 15:1](#)) สิ่งเหล่านี้อาจเป็น “ภาระ
ต่างๆ” ที่มีสาเหตุมาจากสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ ฝ่ายวิญญาณหรืออื่นๆ ข้อที่ 1 กล่าวถึง การ
ฟื้นฟูและส่วนนี้ (ข้อ 2-5) กล่าวถึงการป้องกัน เราสามารถ “แบกภาระของกันและกัน” ได้โดย
การอธิษฐานและบางทีโดยการปรึกษาดูด้วยกัน

“มิตรภาพของมนุษย์ที่ซึ่งเราแบกภาระของกันและกันนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของ
จุดประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ ดังนั้นเราไม่ควรแบก
ภาระต่างๆด้วยตัวของเราเอง แต่ที่จะแสวงหาเพื่อนคริสเตียนผู้ซึ่งจะช่วยแบก
ภาระเหล่านั้นกับเรา”[287]

บางทีเปาโลได้อ้างอิงถึง “พระบัญญัติของพระคริสต์” (เปรียบเทียบ 5:14; [ยน. 13:34](#); [1 คร. 9:21](#)) ที่นี้ ที่จะช่วยผู้อ่านของท่านที่จะตระหนักว่าเสรีภาพจากธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสไม่ได้

หมายถึงเสรีภาพจากความรับผิดชอบทั้งสิ้น “พระบัญญัติของพระคริสต์” รวมทั้งคำสอนด้วยตัวเองของพระเยซูทั้งสิ้น ในขณะที่พระองค์ได้อยู่บนโลกนี้ และผ่านทางพวกอัครทูตของพระองค์และพวกผู้เผยพระวจนะจากสวรรค์หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ กจ. 1:1-2) มันลดลงสู่คำสั่งที่จะรักพระเจ้าด้วยสุดใจและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (มธ. 22:36-40; ยน. 13:34-35; 15:12; 1 ยน. 3:23)

“พระธรรมกาลาเทียซึ่งในการโจมตีการเคร่งในกฎของคนยิวนั้นก็ประกาศเสรีภาพแท้ที่ขึ้นกับพระคริสต์ ดังนั้นก็ประกอบด้วยการกระตุ้น การแนะนำ และคำสั่งมากขึ้นที่จะเชื่อฟัง ‘พระบัญญัติของพระคริสต์’. . . . มากกว่าจดหมายอื่นๆ และถึงระดับที่ค่อนข้างโดดเด่น คือ สามส่วนของจดหมายทั้งหมด”[\[288\]](#)

“พระบัญญัติของพระคริสต์” เป็นประมวลกฎของบัญญัติต่างๆที่คริสเตียนใช้ดำเนินชีวิต มันเป็นอย่างเดียวกันกับความรับผิดชอบแห่งพันธสัญญาใหม่[\[289\]](#) บัญญัติบางอย่างที่พระคริสต์และพวกอัครทูตของพระองค์ได้ให้แก่เราก็เป็นอย่างเดียวกันกับบัญญัติเหล่านั้นที่โมเสสได้ให้แก่คนอิสราเอล อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่า เราอยู่ภายใต้ประมวลกฎของโมเสส บรรดาผู้อาศัยของอเมริกาดำเนินชีวิตภายใต้ประมวลกฎของกฎหมายต่างๆที่คล้ายแต่ก็แตกต่างจากประมวลกฎของกฎหมายต่างๆที่ปกครองบรรดาผู้อาศัยของอังกฤษ กฎหมายบางอย่างของเราที่เป็นอย่างเดียวกันกับกฎหมายบางอย่างของพวกเขา และกฎหมายอื่นๆก็แตกต่างออกไป เนื่องจากว่ากฎหมายบางอย่างเหมือนกันนั้น เราไม่ควรสรุปว่าประมวลกฎก็เหมือนกัน คริสเตียนไม่ได้ดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสสอีกต่อไป เราดำเนินชีวิตภายใต้ประมวลกฎใหม่ คือ พระบัญญัติของพระคริสต์ (5:1)

ตอนแรกนั้นนี่ฟังดูราวกับว่าในฐานะคริสเตียนเราก็อยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ เปาโลได้เปรียบเทียบธรรมบัญญัติกับพระคุณ เพราะว่าคุณลักษณะหลักของธรรมบัญญัติของโมเสสก็คือคุณลักษณะทางกฎเกณฑ์ของมัน ส่วนคุณลักษณะหลักของ “พระบัญญัติของพระคริสต์” คือ คุณลักษณะที่มีพระคุณของมัน ท่านไม่ได้หมายความว่า ไม่มีธรรมบัญญัติภายใต้พระคุณอย่างที่ท่านไม่ได้หมายความว่า ไม่มีพระคุณภายใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส แรงจูงใจสำหรับการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของโมเสสก็เป็นภายนอกสำหรับผู้เชื่อแห่งพันธสัญญาเดิม แต่

แรงจูงใจสำหรับการปฏิบัติตาม “พระบัญญัติของพระคริสต์” ก็เป็นภายใน แรงจูงใจของเรา
มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ (ฟป. 2:13) แม้ว่าเปาโลไม่ได้เน้นถึงแรงจูงใจนี้ใน
บทที่ 6

6:3-4 ในบริบท บุคคลที่ *ถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ* บางทีเป็นบุคคลที่ “คิดถึง” ตัวเขาเองว่าอยู่เหนือการ
ช่วยเหลือกันและกันที่จะแบกภาระที่มากเกินไป การแก้ไขอันหนึ่งสำหรับสิ่งนี้ก็คือนี่ที่จะจดจำว่า
เราไม่ใช่เหนือกว่าภายใน (เปรียบเทียบ [รม. 12:3](#)) การทบทวนที่เป็นจริงถึงความสำเร็จของเรา
ควรย้ำเตือนเราว่า รากฐานที่ถูกตั้งสำหรับการทำให้ตนเองพึงพอใจที่สมเหตุสมผลคือการทำงาน
ของพระเจ้าผ่านทางเรา (ข้อ 4) การเน้นคือความรับผิดชอบส่วนตัวของเรา

“ความผิดพลาดสองอย่างอาจกันผู้เชื่อไว้จากการบรรลุบทบาทนี้ [การแบก
ภาระของกันและกัน] สิ่งแรกคือ ความคิด นั่นคือ การคิดว่าตัวเองสำหรับ
สำคัญกว่าที่เขาเป็น. . . สิ่งที่สอง. . . ที่จะเปรียบเทียบตัวเองและงานของ
เขาเองกับคนอื่นอยู่เสมอ [ข้อ 4]” [\[290\]](#)

“... มีความแตกต่างมากระหว่างการครุ่นคิดและการตรวจสอบตนเอง อัน
แรกสามารถนำไปสู่ประเภทของการจ้องศูนย์กลางฝ่ายวิญญาณที่หลงตนเอง
ซึ่งมีบางสิ่งที่เหมือนกันกับประเภทต่างๆของความลึกลับทางตะวันออก
มากกว่าต้นแบบดั้งเดิมของชีวิตที่อุทิศตนในคริสต์ศาสนาที่เป็น
ประวัติศาสตร์ การตรวจสอบตนเองแท้ไม่ใช่แค่การตรวจสอบการเดินของ
ชีพจรฝ่ายวิญญาณของบุคคลหนึ่งบนพื้นฐานตามปกติเท่านั้น แต่เป็นการ
จําแนกความคิด ทำที่ และการกระทำของบุคคลหนึ่งต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า
และพระทัยของพระคริสต์ที่ได้เปิดเผยในพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์”[\[291\]](#)

6:5 ข้อนี้ให้เหตุผลสำหรับคำสั่งในข้อที่ 4 คริสเตียนทุกคนก็มีความรับผิดชอบที่จะแบกภาระของ
ตนเอง เราทุกคนมี “ภาระ” ที่จะต้อง “แบก” แต่มันก็เบาเมื่อเทียบกับอื่นๆ ([มธ. 11:30](#)) ภาระ
ในข้อที่ 2 เป็นภาระมากเกินไป “ภาระ” ในข้อที่ 5 เป็นภาระตามปกติแห่งความรับผิดชอบของ
เรา[\[292\]](#) เปาโลได้ใช้คำกรีกสองคำเพื่อจะอธิบายถึงภาระสองอย่างนี้ (*บาเร่* และ *ฟอร์ตีออน*
ตามลำดับ)

“บุคคลที่รู้ว่าเขามีภาระของเขาเองนั้นก็เต็มใจที่จะแบกภาระของเพื่อนของเขา”[293]

“ถ้ารถยนต์ของข้าพเจ้าพัง เพื่อนบ้านของข้าพเจ้าสามารถช่วยเหลือข้าพเจ้าในการส่งลูกๆของข้าพเจ้าไปโรงเรียนได้ แต่เขาไม่สามารถรับเอาความรับผิดชอบต่างๆที่เป็นของข้าพเจ้าเท่านั้น ในฐานะพ่อของพวกเขา”[294]

“บรรดาผู้ที่สามารถที่จะค้ำจุนคนอื่นได้ดีที่สุดก็ได้พิสูจน์ถึงพลังของพวกเขาเองที่จะถูกค้ำจุนในความลำบากของพวกเขาเอง”[295]

3. ต่อผู้สอน 6:6-9

- 6:6 นี่คือตัวอย่างที่เจาะจงของการแบกภาระของกันและกัน บางทีคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้แนะนำชาวกาลาเทียที่จะไม่สนับสนุนทางการเงินต่อบรรดาผู้ที่ได้สอนพวกเขา ภายใต้ลัทธิยิวนั้น นักเรียนได้จ่ายภาษีและค่าจ้างของครูได้ผ่านมาทางรัฐบาลของคนยิวตามธรรมเนียมแล้ว คนต่างชาติที่เป็นชาวกาลาเทียได้จ่ายค่าธรรมเนียมสำหรับการบริการที่ได้รับ แนวคิดของการให้โดยใจสมัครซึ่งออกมาจากความรักที่มีต่อผู้สอนก็ใหม่และแตกต่าง บรรดาผู้ที่เรียนรู้จากผู้สอนพระคัมภีร์ผู้ซึ่งจัดเตรียมความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของคนอื่นๆ ควรจัดเตรียม “สิ่งที่ดีทุกอย่าง” ให้แก่พวกเขาซึ่งรวมถึงความจำเป็นทางร่างกายของพวกเขา (เปรียบเทียบ [ลก. 10:7](#); [รม. 15:27](#); [1 คร. 9:11](#); [2 คร. 11:7-12](#); [ฟป. 4:10-19](#); [1 ธส. 2:6, 9](#); [1 ทธ. 5:17-18](#)) เปาโลได้ถือว่าการยอมรับของขวัญเป็นสิทธิที่บุคคลหนึ่งสามารถอ้างเอาหรือไม่อ้างเอาได้ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ ท่านไม่ได้ถือว่าการรับของขวัญเช่นนั้นเป็นหน้าที่ของผู้สอน แต่การเสนอให้ของขวัญนั้นเป็นหน้าที่ของผู้เรียน
- 6:7-9 ถ้าบุคคลหนึ่งยับยั้งสิ่งที่เขาไม่ไว้อย่างเห็นแก่ตัว เขาจะไม่เห็นพระเจ้าเพิ่มพูนมันและอวยพรเขาด้วยสิ่งนั้น ถ้าเขาทำตามการกระตุ้นแห่งธรรมชาติที่เป็นบาปของเขาในการลงทุนของเขา (“หวานในย่านเนื้อหนังของตน”) เขาจะ “เกี่ยวเก็บ” ความตาย (“ความเสื่อมทราม”) แต่เขาทำตาม (“หวานต่อ”) “พระวิญญาณ” เขาจะ “เกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์” นี้ไม่ใช่กำลังกล่าวว่าเขาจะ

ไม่ตาย แต่กำลังกล่าวว่า การหว่านของเขาจะก่อให้เกิดการเก็บเกี่ยวที่ไม่ผิดหวัง มันไม่ใช่กำลังกล่าวว่าเขาสามารถทำเพื่อได้รับการทำให้ชอบธรรมได้ มันกำลังกล่าวว่าการหว่านที่ต่อเนื่องที่อุดมสมบูรณ์และได้รับการกระตุ้นโดยพระวิญญาณจะก่อให้เกิดการเก็บเกี่ยวที่ดีที่สุด การเก็บเกี่ยวของเราจะเสียหายถ้าเรา “เมื่อยล้า” และหยุดหว่าน จงจำไว้ว่าบริบทของส่วนนี้คือการสนับสนุนผู้ทำงานที่เป็นคริสเตียน แม้ว่าหลักการเหล่านี้มีการประยุกต์ใช้ที่กว้างขึ้นก็ตาม

“ที่นี่ดูเหมือนว่าเปาโลถือว่าชีวิตทั้งสิ้นบนโลกของมนุษย์เป็นช่วงเวลาของการหว่านพร้อมกับการเก็บเกี่ยวที่รอคอยเขาในวันสุดท้าย ผลในยุคสุดท้ายก็ถูกกำหนดโดยการหว่านในปัจจุบัน”[296]

คำว่า “ชีวิตนิรันดร์” ในพันธสัญญาใหม่ มีสองความหมายที่แตกต่างกันแม้ว่ามีความเกี่ยวข้องกัน โดยพื้นฐานแล้ว มันคือ *ชีวิตของพระเจ้า* ที่พระองค์แบ่งปันกับผู้เชื่อ ในอีกด้านหนึ่งบรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้กล่าวถึงมันว่าเป็นของขวัญที่บุคคลหนึ่งรับโดยความเชื่อ ([ยน. 10:28](#); และข้ออื่นๆ) อย่างไรก็ตาม มันยังอ้างอิงถึงคุณภาพของชีวิตของผู้เชื่อที่ขึ้นอยู่กับขอบเขตที่ซึ่งเขาหรือเธอดำเนินชีวิตกับพระเจ้าในการสามัคคีธรรม ([ยน. 10:10](#)) ในแง่ที่สองนี้ ผู้เชื่อบางคนประสบชีวิตนิรันดร์ในขอบเขตที่ใหญ่กว่าผู้เชื่อคนอื่นๆ ในแง่ที่สองนี้เองที่เปาโลกล่าวถึง “ชีวิตนิรันดร์” ที่นี่[297]

“มันสำคัญอย่างมากที่จะสังเกตว่าในทุกที่ที่ชีวิตนิรันดร์ถูกนำเสนอว่าเป็นบางสิ่งที่สามารถทำมาเพื่อได้รับได้โดยการงานนั้น ตามบริบทแล้ว มันถูกอธิบาย *อยู่เสมอ* ว่าเป็นการได้มาในอนาคต ในทางตรงกันข้าม เมื่อใดก็ตามที่ชีวิตนิรันดร์ถูกอธิบายว่าเป็นบางสิ่งในปัจจุบัน มันสามารถได้มาโดยความเชื่อเท่านั้น”[298]

เปาโลไม่ได้อ้างอิงถึงแนวคิดรวบยอดของชีวิตนิรันดร์มากเท่ากับยอห์น

การไม่เมื่อยล้า เป็นเงื่อนไขของรางวัลนี้ ถ้อยคำรากฐานอย่างเดียวกัน (“เมื่อยล้า”) อธิบายถึงสายธนูที่ย่อนสาย[299] *การท้อใจ* คือสิ่งที่ก่อให้เกิดสภาพที่น่าเศร้านี้ การล้มเลิกทางจิตใจนำไปสู่การอ่อนเปลี้ยฝ่ายวิญญาณ

“... ในการทำ *อย่างดี* นั้น ขอให้เราที่จะไม่แสดงถึงใจที่ *ไม่ดี*”[300]

“มันง่ายสำหรับผู้รับใช้ของพระเจ้าที่จะท้อใจ การต่อต้านที่พวกเขาพบก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และสิ่งดีที่พวกเขาพยายามที่จะทำก็ยากที่จะบรรลุ”[301]

ในเมืองอุตสาหกรรมการผลิตในประเทศสกอตแลนด์ หญิงสาวคนหนึ่งได้เริ่มต้นสอนชั้นเรียนรวีวารศึกษาแก่พวกเด็กชายที่ยากจนชั้นแค้น เจ้าหนูที่ไม่มีท่าว่าจะดีก็เป็นเด็กชายที่ซื่อสัตย์ หลังจากชั้นเรียนรวีวารศึกษาสองหรือสามครั้งแรก เขาไม่ได้กลับมา ดังนั้นครูก็ได้ไปตามหาเขา แม้ว่าผู้อำนวยการได้ให้เสื้อผ้าใหม่แก่บ๊อบ เสื้อผ้าเหล่านั้นก็ฉีกและสกปรกเมื่อครูนั้นได้พบเขา ครูนั้นได้ให้เสื้อผ้าใหม่แก่เขามากขึ้น และเขาได้กลับมาชั้นเรียนรวีวารศึกษา แต่ไม่ช้าเขาก็ได้เลิกอีก และครูได้ออกไปเพื่อจะหาเขาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเขาได้พบ เธอก็ได้ค้นพบว่าเสื้อผ้าชุดที่สองก็เป็นเหมือนเสื้อผ้าชุดแรก “ข้าพเจ้าท้อใจอย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับบ๊อบ” เธอได้บอกผู้อำนวยการ “ข้าพเจ้าคิดว่าเราต้องหมดหวังที่เขาแล้ว” “โปรดอย่าทำอย่างนั้นเลย” เขาได้ขอร้อง “ผมเชื่อว่ามันยังมีความหวัง จงพยายามกับเขาอีกครั้งหนึ่ง” พวกเขาได้ให้เสื้อผ้าชุดที่สามแก่บ๊อบและครั้งนี้เขาได้เริ่มต้นที่จะเข้าร่วมอย่างสัตย์ซื่อ ในไม่ช้าเขาก็ได้มาเป็นคริสเตียนและในที่สุดได้สอนในชั้นเรียนรวีวารศึกษานั้น ใครเป็นเด็กชายที่คือเด็ก ที่ยุ่งเหยิงผู้ซึ่งในช่วงเวลาหนึ่งนั้นก็ดูเหมือนว่าเข้าถึงไม่ได้อย่างมาก? เขาไม่ใช่ใครที่ไหนดนอกจาก โรเบิร์ต มอริสตันผู้ซึ่งต่อมาได้กลายมาเป็นมิชชันนารีชาวอังกฤษนิกายโปรเตสแตนต์คนแรกที่ยังไปยังประเทศจีน เขาได้แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาจีนและได้นำพระวจนะของพระเจ้าไปยังคนจีนเป็นล้านๆคน

4. ต่อทุกคน 6:10

คริสเตียนมีความรับผิดชอบที่จะ “ทำ” สิ่ง “ดีต่อคนทั้งปวง” ซึ่งรวมถึงคนที่ไม่รอด เรามีความรับผิดชอบที่พิเศษต่อคริสเตียนคนอื่นๆ (“ครอบครัวที่มีความเชื่อ”) เมื่อเรา “มีโอกาศ” ขณะที่เราได้ยินถึงความจำเป็นและมีทรัพยากรที่จะช่วยเหลือ เหมือนในครอบครัว ความจำเป็นต่างๆของครอบครัวก็มาก่อน จากนั้นก็เป็นความจำเป็นเหล่านั้นของเพื่อนบ้าน

“มนุษย์ที่ยากจนและหิวทุกคนมีการเรียกร้องที่ข้าพเจ้าในเรื่องความสงสารถ้าข้าพเจ้าช่วยได้ และสำหรับการทุ่มเทที่กระตือรือร้นและการผ่อนคลายเกี่ยวกับเงิน แต่คริสเตียนที่ยากจนมีการเรียกร้องที่หนักแน่นกว่าที่ความรู้สึก แรงงานและทรัพย์สินสมบัติของข้าพเจ้า เขาเป็นพี่น้องของข้าพเจ้าซึ่งได้รับความสนใจอย่างเท่าเทียมกับข้าพเจ้าเองในพระโลหิตและความรักของพระเจ้าผู้ใด ข้าพเจ้าคาดหวังที่จะใช้วันกาลกับเขาในสวรรค์ เขาเป็นตัวแทนของพระเจ้าผู้ใดที่มองไม่เห็นของข้าพเจ้า และเขาถือว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่กระทำต่อคนที่ยากจนและขัดสนของเขาว่าเป็นการกระทำต่อเขาเอง สำหรับคริสเตียนที่จะไม่กรุณาต่อคริสเตียนไม่ใช่ผิดเท่านั้น แต่มันชั่วร้ายอีกด้วย”[302]

V. สรุปล 6:11-18

ในส่วนนี้ เปาโลได้สรุปประเด็นต่างๆที่สำคัญมากขึ้นของท่านบางประการ ท่านได้วิงวอนต่อผู้อ่านของท่านอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งกระตุ้นให้พวกเขาที่จะติดตามต่อไปและนำสิ่งที่ท่านได้สอนพวกเขาไปสู่การปฏิบัติ

“ก่อนสรุปจดหมายของท่านนั้น เปาโลก็กลับไปสู่การใช้ถ้อยคำขัดแย้งกันของกางเขนและการเข้าสู่หน่ออีกครั้งหนึ่ง ซึ่งครั้งนี้ก็จัดตั้งทั้งสองตามลำดับให้เป็นการแสดงถึงพื้นฐานที่แท้และปลอมของการ โอ้อวด และดังนั้นก็เคลื่อนจากต่อไปถึงการโต้เถียงของท่านที่มีต่อคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวและแนวทางของพวกเขาเกี่ยวกับการถือรักษากฎเกณฑ์ (เปรียบเทียบ 5:2-12)”[303]

“... คำจารึกตอนท้าย [6:11-18] จัดเตรียมแนวทางที่สำคัญสำหรับการเข้าใจประเด็นต่างๆที่ถูกอภิปรายตลอดพระธรรมกาลาเทีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวซึ่งได้ถูกนำเข้าไปในคริสตจักรต่างๆ โดยคริสเตียนชาวยิวบางคนที่เคร่งครัดในกฎเกณฑ์ เพราะว่ามันไม่เพียงแต่สรุปประเด็นหลักต่างๆที่ถูกกล่าวถึงตอนแรกๆในจดหมายนี้เท่านั้น แต่มันอนุญาตให้เราที่จะตัดคำพูดน้ำท่วมทุ่งออกและเห็นเรื่องราวต่างๆในแก่นของพวกมันอย่างที่เปาโลได้เห็นเรื่องราวเหล่านั้น”[304]

6:11 เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้เขียนส่วนที่เหลือของจดหมายนี้ด้วยตัวของท่านเอง บางทีท่านได้ออกข้อต่างๆแต่ก่อนให้แก่ผู้คัดลอก (เปรียบเทียบ 1 คร. 16:21-24; คส. 4:18; 2 ธส. 3:17-18)

“ตัวอักษรที่ใหญ่กว่า” บางที่เป็นอักษรตัวใหญ่ (อักษรตัวใหญ่ทั้งหมด) ซึ่งถูกใช้เพื่อประโยชน์ของการเน้น และที่จะแยกแยะการเขียนของเปาโลจากการเขียนของเลขานุการของท่าน บางที่เปาโลได้ตั้งใจให้ความเข้มของการเขียนของท่านที่จะเน้นถึงพลังของความเชื่อมั่นของท่านอีกด้วย[305]

เบทซ์ได้สังเกตว่าสิ่งที่เปาโลได้เขียนด้วยมือของท่านเองก็ “ประกอบด้วยแนวทางของการตีความต่อการเข้าใจความเป็นห่วงหลักต่างๆของเปาโลในจดหมายนี้ในฐานะทั้งฉบับและควรถูกใช้เป็นกุญแจสู่ความตั้งใจของอัครทูตคนนี้”[306]

6:12-13 คนยิวจะไม่ “ข่มเหง” พวกครูสอนเท็จมากเท่ากับที่พวกเขาจะข่มเหงพวกอัครทูต เนื่องจากว่าพวกครูสอนเท็จได้เรียกร้องผู้กลับใจเชื่อของพวกเขาที่จะรับ *การเข้าสู่หนัด* พวกเขาได้ปรารถนาที่จะทำให้มนุษย์พอใจ และพวกเขาได้ต้องการที่จะ “อวด” อย่างไม่เหมาะสมเกี่ยวกับผู้กลับใจเชื่อของพวกเขาในเมืองกาลาเทียอีกด้วย (“ในเนื้อหนังของท่าน”)

“ในขณะที่เปาโลได้เป็นห่วงเกี่ยวกับงานภายในของพระวิญญาณในผู้กลับใจเชื่อของท่าน เพื่อว่าพระคริสต์จะถูก “ก่อร่าง” ในพวกเขาได้ (เปรียบเทียบ 4:19) ความเป็นห่วงคริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวก็คือเครื่องหมายภายนอก ซึ่งเป็นเครื่องหมายที่ได้ทำขึ้นใน “เนื้อหนัง” ของบรรดาผู้ที่พวกเขาสามารถพิชิตเอาไปอยู่ฝ่ายพวกเขาได้”[307]

“กางเขนของพระคริสต์” (ข้อ 12) อยู่ที่นี่เพื่อหลักคำสอนทั้งหมดของการทำให้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้นที่เปาโลได้แก้ต่างมาตลอดในจดหมายฝากนี้[308]

6:14-15 เปาโลได้อวดใน “กางเขน” ของพระคริสต์เท่านั้น ซึ่งเป็นงานของพระคริสต์ที่มีต่อท่าน นั่นคือ *ทั้งหมด* ที่ท่านได้ภูมิใจ กางเขนเป็นสัญลักษณ์ของความอับอายต่อโลก แต่อย่างเหินแสมแล้ว เนื่องจากกางเขนนั่น ระบบของโลกได้สูญเสียการดึงดูดของมันที่มีต่อเปาโล และท่านได้สูญเสียการดึงดูดของท่านที่มีต่อโลก ตอนนี้ “การเข้าสู่หนัด” ไม่สำคัญ (“ไม่เป็นของสำคัญอะไร”) การ “ถูกสร้างใหม่” ในพระคริสต์เท่านั้นที่สำคัญ (เปรียบเทียบ [2 คร. 5:17](#))

“หลังจากศตวรรษที่ 16 และมากกว่านั้นระหว่างที่กางเขนได้เป็นสัญลักษณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์มาตลอด มันก็ยากที่จะตระหนักถึงความน่ากลัวความรังเกียจที่เหลือที่จะพรรณนาซึ่งการอ้างอิงหรือความคิดเกี่ยวกับกางเขนได้กระตุ้นในสมัยของเปาโล คำว่า *ครุฑ* ก็ไม่อาจจะกล่าวถึงได้ในสังคมโรมันที่สุภาพ. . . ; แม้กระทั่งบุคคลหนึ่งได้ถูกตัดสินให้ถูกประหารชีวิตโดยการถูกตรึงนั้น คำตัดสินได้ใช้รูปแบบโบราณซึ่งได้ทำหน้าที่ค่อนข้างเป็นการใช้ถ้อยคำสุภาพ. . .

“แต่เปาโลซึ่งเป็นพลเมืองโรมันโดยกำเนิดและคนยิวทางศาสนาโดยการศึกษาก็ไม่เพียงแต่ไม่สนใจสิ่งเหล่านั้นที่ซึ่งครั้งหนึ่งท่านได้มีความภูมิใจที่สมควรว่าเป็นการปฏิเสธ (*สคูบลา ฟป. 3:8*) เท่านั้น แต่รับเอาความรู้แห่งพระคริสต์ที่ได้ถูกตรึงและโอดในกางเขนของพระองค์ว่าเป็นเป้าหมายที่สมควรมากที่สุดในชีวิต ซึ่งเป็นคำพูดที่ดูเหมือนขัดแย้งกันที่นำตกตะลึงอย่างแท้จริง”^[309]

6:16 เปาโลได้ปรารถนาให้ “สันติสุขและความเมตตา” ของพระเจ้าที่จะมีแก่ทุกคน “ผู้ [ซึ่ง] ประพฤติตาม “กฎ” ที่ท่านได้อธิบาย นั่นคือ ความเชื่อที่ปราศจากประพฤติกรรมตามธรรมเนียมปฏิบัติ

“มันน่าสนใจที่ท่านกล่าวต่อไปว่า *ตามกฎนี้* เพราะว่าท่านได้ต่อต้านผู้คนที่ได้ทำให้ผู้เชื่ออยู่ภายใต้กฎต่างๆที่เคร่งครัด แต่กฎนี้ (‘ไม้ที่ตรง’, BAGD) ซึ่งให้เราเห็นถึงทางที่แท้จริง ซึ่งเป็นทางเดียวที่ถูกต้องที่จะดำเนิน”^[310]

“พระพรที่มีเงื่อนไขนี้ ณ ตอนปลายของจดหมายนี้ก็ตรงกันข้ามกับคำสาปที่มีเงื่อนไขที่ซึ่งเปาโลได้เริ่มต้นจดหมายฝากของท่าน(1:6-9)”^[311]

ยิ่งกว่านั้น และบางทีด้วยความรู้สึกที่ใหญ่ขึ้นนั้น ท่านได้ปรารถนาสิ่งนี้ที่จะมีแก่ “ชนอิสราเอลของพระเจ้า” ชื่อเรียกที่ผิดปกตินี้อ้างอิงถึงคนยิวที่ได้รับความรอด มันอธิบายถึงกลุ่มที่สองในข้อนี้ ไม่ใช่กลุ่มเดียวกัน จึงสังเกตถึงการกล่าวซ้ำของ “แก่” ที่สร้างความแตกต่างนี้

“อิสราเอล” อ้างอิงถึงคนยิวทางกายภาพอยู่เสมอทุกๆที่ในพันธสัญญาใหม่ (65 ครั้ง) อีกด้วย ดังนั้นเราจะคาดหวังความหมายนั้นในที่นี้ นอกจากนี้แนวทางที่มีต่อความหมายที่แตกต่างออกไปปรากฏ แต่วามันไม่ได้ปรากฏ ยิ่งกว่านั้น มันจะเป็นธรรมดาสำหรับเปาโลที่จะเลือกเฉพาะคนยิวที่เป็นคริสเตียนเพื่อการอ้างอิงที่พิเศษ เนื่องจากว่าในจดหมายฝากนี้ ท่านเกือบจะเหมือนได้ต่อต้านคนยิว ดังนั้นมันดีกว่าที่จะใช้วลีนี้ในการใช้ที่ธรรมดาของมัน มากกว่าการระบุที่พิเศษสำหรับคริสตจักรในฐานะส่วนรวมอย่างผู้ที่ผู้ที่ไม่เชื่อตามยุคทำ”[312]

“การยืนยันที่หนักแน่นของจุดยืนนี้ [นั่นคือ “อิสราเอล” อ้างอิงถึงคนยิวในพันธสัญญาใหม่] มาจากการขาดหายไปทั้งหมดของการระบุถึงการเข้าส่วนของคริสตจักรกับอิสราเอลจนกระทั่ง ค.ศ. 160 และแม้กระทั่งจากการขาดหายไปทั้งหมดของคำว่า ‘อิสราเอล’ ของพระเจ้าที่จะแสดงถึงคริสตจักร” [313]

“ข้อสรุปก็คือว่าคริสตจักรไม่เคยถูกเรียกว่า ‘อิสราเอลฝ่ายวิญญาณ’ หรือ ‘อิสราเอลใหม่’ คำว่าอิสราเอลถูกใช้ในฐานะประเทศหรือผู้คนหรือทั้งหมดหรือคนที่เหลืออยู่ที่เชื่อ มันไม่เคยถูกใช้ในฐานะคริสตจักรโดยทั่วไปหรือผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติโดยเฉพาะ ที่จริงแม้กระทั่งหลังจากกางเขนนั่นก็มีความแตกต่างสามอย่างที่คงอยู่ หนึ่ง มีความแตกต่างระหว่างอิสราเอลและคนต่างชาติอย่างเช่นใน [1 โครินธ์ 10:32](#) และ [เอเฟซัส 2:11-12](#) ประการที่สอง มีความแตกต่างระหว่างอิสราเอลและคริสตจักรใน [1 โครินธ์ 10:32](#) ประการที่สาม มีความแตกต่างระหว่างผู้เชื่อชาวยิว (ชนอิสราเอลของพระเจ้า) และผู้เชื่อชาวต่างชาติใน [โรม 9:6](#) และ [กาลาเทีย 6:16](#)”[314]

6:17-18 สรุปแล้ว เปาโลได้วิงวอนให้ผู้อ่านของท่านที่จะยุติการโต้เถียงในเมืองกาลาเทียที่ได้ก่อให้เกิดปัญหาและความไขว้เขวแก่ท่านอย่างมากในฐานะทาสรับใช้ของพระคริสต์ท่านได้อ้างถึงแผลเป็น (“รอยประทับ”) ที่ท่านได้รับในฐานะเป้าของการข่มเหงในความตรงข้ามกับการเข้าสู่หนัดในฐานะหลักฐานสุดท้ายของท่านถึงการอุทิศตนของท่านต่อพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [ฉบบ. 15:17](#)) ท่านอาจได้รับแผลเป็นบางแผลเป็นเหล่านี้เมื่อชาวเมืองลิสตราได้เอาหินขว้าง

ท่านระหว่างการเดินทางเทศนาของท่านในแคว้นกาลาเทีย (กจ. 14:19-20; เปรียบเทียบ 2 คร. 11:25) เปาโลไม่ใช่เป็น “คนที่เอาใจผู้คน”

“ถ้าสิ่งของไม่ทำให้เราเสียค่าอะไรเลย ผู้คนจะไม่เห็นคุณค่ามันเลย”[315]

“รอยประทับที่แท้จริงและมีเกียรติเหล่านี้ในร่างกายก็ตรงกันข้ามอย่างสุด
ตากับรอยประทับที่เป็นพิธีกรรมและไร้ความหมายในตอนนี้ (การเข้าสู่หนัด)
ที่คริสเตียนที่รับเอาธรรมเนียมและความเชื่อของยิวได้ปรารถนาที่จะ
กำหนดให้มีแก่ชาวกาลาเทีย”[316]

“... ผู้อ่านของเปาโลคงได้ระบุนอย่างทันทีถึงการประทับเนื้อหนังกับการเป็น
ทาส เพราะว่าทาสในโลกสมัยโบราณบ่อยครั้งแล้วได้ถูกประทับด้วย
เครื่องหมายของเจ้านายของพวกเขาในฐานะเป็นเครื่องหมายแห่งการแสดง
ตัว”[317]

สุดท้ายเปาโลได้วิงวอนให้ “พระคุณ” ของพระเจ้าที่จะเป็นส่วนหนึ่งของชาวกาลาเทีย (เปรียบเทียบ 1:3) “วิญญาณจิตของท่าน” หมายถึง “ท่าน” อย่างที่ไม่เหมือนในจดหมายฝากอื่นๆของท่าน ท่านได้กล่าวคำอำลาโดยการอ้างอิงถึงผู้อ่านของท่านอย่างนุ่มนวลว่า “พี่น้องทั้งหลาย”

ในขณะที่จดหมายฝากนี้ได้เริ่มต้นอย่างเคร่งขรึมและรุนแรงอย่างมาก (1:6-9) น้ำเสียงเปาโลก็นุ่มนวลขณะที่ท่าน กล่าวต่อไป (เช่น 4:19) มันจบลงที่น้ำเสียงที่มีความรักอย่างไม่ธรรมดา (เปรียบเทียบ พม. ข้อ 25; พป. 4:23)

ภาคผนวก

ข้อแตกต่างระหว่างพระคุณและธรรมบัญญัติ	
“พระคุณ. . .	ธรรมบัญญัติ. . .
● ขึ้นอยู่กับความเชื่อ (2:16)	● ขึ้นอยู่กับการทำงาน (2:16)
● ทำให้คนบาปชอบธรรม (2:16, 17)	● ไม่สามารถก่อให้เกิดการทำให้ชอบธรรมได้ (2:16; 3:11)
● เริ่มต้นและจบลงด้วยพระคริสต์ (2:20)	● ทำให้พระคริสต์ไร้ประโยชน์ (5:2-4)
● เป็นวิธีของพระวิญญาณ (3:2, 3, 14)	● เป็นวิธีของเนื้อหนัง (3:3)
● เป็น ‘พระพร’ (3:14)	● เป็น ‘ความแข่งสาป’ (3:13)
● เป็นเป้าหมายที่ได้ปรารถนาไว้ของพระเจ้าเพื่อประชากรของพระองค์ (3:23-25)	● ได้ถูกตั้งใจให้เป็นวิธีไปสู่เป้าหมายเท่านั้น (3:23-25)
● ก่อให้เกิดความสนิทสนมกับพระคริสต์ (3:27)	● ก่อให้เกิดความเหินห่างจากพระคริสต์ (5:4)
● ทำให้บุคคลหนึ่งเป็นบุตรของพระเจ้าและทายาทของพระคริสต์ (4:6, 7)	● ทำให้บุคคลหนึ่งเป็นทาส (4:7)
● นำเสรีภาพมา (5:1)	● ก่อให้เกิดความเป็นทาส (5:1)
● พึงพำอานาจอของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (5:16-18, 22, 23)	● พึงพำความพยายามของมนุษย์ (5:19-21)
● ถูกกระตุ้นโดยความรัก (5:13, 14)	● ถูกกระตุ้นโดยความหึง (6:3, 13, 14)
● จดจ่อที่กางเขนของพระคริสต์ (6:12-14)	● จดจ่อที่การเข้าสู่หน้ต (5:11; 6:12-15)”[318]